

ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಥೆ

ಚೈತ್ರ ಸಂಪುಟ

ಶ್ರೀವಿದ್ಯಾ

೫೫

ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಥೆ

ಚೈತ್ರ ಸಂಪುಟ

ಅನುಪಮಾ ನಿರಂಜನ

SRI VIDYA BHARATHI
BOOK CENTRE
Bharathi Street
SRINGERI-577 139.

ಡಿ. ವಿ. ಕೆ. ಮೂರ್ತಿ

ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಪುರಂ : : ನೈಸೂರು ೪

Sri Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

DINAKKONDU KATHE (Chaitra Samputa)

A Collection of Tales for Children in Kannada by
Anupama Niranjana. Fourteenth Edition: 1996. Published
by D.V.K. Murthy, Mysore 4.

ಮೊದಲನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೭೨
ಎರಡನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೭೮
ಮೂರನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೭೮
ನಾಲ್ಕನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೮೦
ಐದನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೮೩
ಆರನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೮೫
ಏಳನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೮೭
ಎಂಟನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೮೮
ಒಂಭತ್ತನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೮೯
ಹತ್ತನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೯೦
ಹನ್ನೊಂದನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೯೧
ಹನ್ನೆರಡನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೯೩
ಹದಿಮೂರನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೯೪
ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ	ಮುದ್ರಣ : ೧೯೯೭

© ತೇಜಸ್ವಿನಿ ನಿರಂಜನ

ಚಿತ್ರಗಳು : ವೆಂಕಟೇಶ್

ಮುದ್ರಕರು : ಜಿ. ಎಚ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಮೈಸೂರು ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಪ್ರೆಸ್
1210, ಕಾಂತರಾಜ ಅರಸು ರಸ್ತೆ, ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಪುರಂ, ಮೈಸೂರು ೫೭೦ ೦೦೫.
Sri Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಥೆ

ಕಥೆಗಳನ್ನು ಓದುವ ನೊದಲು

ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು "ಅಮ್ಮ, ಕಥೆ ಹೇಳು" ಎಂದು ದಿನವೂ ದುಂಬಾಲು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗಾಗಿ ಭಾರತದ ಪುರಾಣ-ಇತಿಹಾಸಗಳನ್ನು ಅಧರಿಸಿ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದು ಹೇಳಿದೆ. ಇವು ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ, ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಗಳಿಗೂ ಕೈಚಾಚಿದೆ. ಹೀಗೆ, ಭಾರತದ ಪಂಚತಂತ್ರ-ಹಿತೋಪದೇಶ-ಪುರಾಣೇತಿಹಾಸ ಮೂಲದ ಕಥೆಗಳು, ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರೀಸಿನ ಈಸೋಪನ ನೀತಿಕಥೆಗಳು ಹಾಗೂ ಪುರಾಣಕಥೆಗಳು, ಯೂರೋಪಿನ ಗ್ರಿಮ್ ಸೋದರರು ಮತ್ತು ಹ್ಯಾನ್ಸ್ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಆಂಡರ್ಸನ್ ಮತ್ತಿತರರ ಕಥೆಗಳು, ಪೂರ್ವ ಪಶ್ಚಿಮಗಳ ಇನ್ನಿತರ ದೇಶಗಳ ಕಥೆಗಳು— ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ನಾನು ಅಧರಿಸಿದೆ. ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಊಟ, ನಿದ್ರೆ ಮರೆತು ತನ್ಮಯರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು, 'ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಇತರ ಮಕ್ಕಳೂ ಇವುಗಳಿಂದ ಸಂತೋಷಪಡುವಂತಾಗಬೇಕು' ಎಂಬ ಹೆಬ್ಬಯಕೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತು. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಅರಿಸಿದುದನ್ನು ಬರೆಯತೊಡಗಿದೆ. "ಹೇಗೂ ನೂರಾರು ಕಥೆ ಬರೀತೀರಿ. ಮುನ್ನೂರ ಅರಪತ್ತಾದೇ ಬರೆದ್ಬಿಡಿ. ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಥೆಯಾಗ್ತದೆ" ಎಂದರು ಶ್ರೀ ನಿರಂಜನ. ಈ ರೀತಿ 'ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಥೆ'ಯ ಉದಯ ಆಯಿತು.

ಕಥೆಗಳಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗುವ ಉಪಯೋಗ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಷ್ಟು. ಕಥೆಗಳಿಂದ ಮಗುವಿನ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ, ಕೂತೂಹಲ ತಣಿಯುತ್ತದೆ, ಬುದ್ಧಿ ಜಿಗುರುತ್ತದೆ, ಸಾಹಸಪ್ರವೃತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ, ಅನುಕಂಪ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ದುಷ್ಟರಿಗೆ ಸೋಲು, ಸತ್ಯವಂತರಿಗೆ ಜಯ ಎಂಬ ನೀತಿ ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಕಥೆಗಳು ಮಗುವಿನ ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ.

ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆಯ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಓದಿದ ಅಥವಾ ಓದಿಸಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭರತಖಂಡದ ಪುರಾಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಮೂಡುವುದಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವ ಭಾವನೆಯೂ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ದೇಶಗಳ ಕಥೆಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನಭಂಡಾರವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ

ರಿಂದ ಆ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಜನರ ಬಗೆಗೆ ಆದರ ಮೂಡುತ್ತದೆ : ಪ್ರಪಂಚವೇ
 ತನ್ನದು ಎಂಬ ವಿಶಾಲ ಮನೋಭಾವ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಬೆಳೆಯುವ ಮನಸ್ಸಿಗೆ
 ಯೋಗ್ಯ ಆಹಾರ ಒದಗಿಸುವುದು ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ.
 ಆ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕಥೆಗಳು ಒಂದಿಷ್ಟಾದರೂ ನೆರವಾದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಮ
 ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತೆಂದು ಭಾವಿಸುವೆ.

ಅನುಸ್ಮರಾ ನಿರಂಜನ

೧. ಅರಸು ಕುವರಿ

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಮೂರು ಜನ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು ರಾಜ, “ನೀವು ನನ್ನನ್ನೆಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸ್ತೀರ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ದೊಡ್ಡವಳು, “ನನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಷ್ಟು!” ಎಂದಳು. ಎರಡನೆಯವಳು, “ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದಳು. ಮೂರನೆಯವಳು ಮೆಲ್ಲನೆ ನುಡಿದಳು : “ಉಪ್ಪನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಷ್ಟು ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸ್ತೇನೆ ಅಪ್ಪ” — ಆ ಮಾತಿನಿಂದ ರಾಜನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಅವನು “ತುಚ್ಛವಾದ ಉಪ್ಪಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಹೋಲಿಸ್ತೀಯಾ? ಈಗಿಂದೀಗ ನನ್ನ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡು!” ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ನೂಕಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡ.

ಹುಡುಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಕಾಡುಮೇಡು ಸುತ್ತಿದಳು. ಪರ್ವತ ದಾಟಿ ಜವುಗು ಪ್ರದೇಶವೊಂದಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಹುಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊದಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜನ ಅರಮನೆಯ ಅಡುಗೆಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ‘ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ’ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದರು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜ ತನ್ನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯಕೂಟ
ಒಂದನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ
ರಾಜ್ಯಗಳ ರಾಜಕುಮಾರರೂ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರೂ
ಬಂದರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ನರ್ತಿಸುವುದನ್ನು ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು
ನೋಡಲೆಂದು ಅಡುಗೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಹೊರಟರು. ಹುಲ್ಲಿನ
ಹುಡುಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಮಣ್ಣು ದಿಬ್ಬವೊಂದರ ಬಳಿ ಬಂದಳು.
ಆಗ ಇದ್ದ ಕೈದ್ದಹಾಗೆ, ಬೆಳಕಾಗಿ, ಕಿನ್ನರಿಯೊಬ್ಬಳು
ಗೋಚರವಾದಳು. ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಿದ್ದ
ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಯೊಂದಿತ್ತು. ಆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಹುಲ್ಲಿನ
ಹುಡುಗಿಗೆ ಉಡಿಸಿ, “ನೃತ್ಯ ಮುಗಿಯುವ ಮುಂಚೆ ಬಂದು
ಬಿಡು” ಎಂದು ಕಿನ್ನರಿ ಆದೇಶವಿತ್ತಳು.

ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ ಅರಮನೆ ಸೇರಿ
ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿ
ಆಗಿದ್ದಳು. ರಾಜಕುಮಾರ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ
ಮನಸೋತು, ಅವಳೊಡನೆಯೇ ನೃತ್ಯಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದ.
ಆದರೆ ಕೂಟ ಮುಗಿಯುವ ಮುಂಚೆ ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ
ಅವನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೊಡಿದಳು.
ಮಣ್ಣು ದಿಬ್ಬದ ಹತ್ತಿರ ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಮೊದಲಿನ
ವೇಷದಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆ ಮನೆ ಸೇರಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ
ಒಳಬಂದ ಅಡುಗೆಯವರು ಹೇಳಿದರು : “ಎಷ್ಟು ಸುಂದರಿ
ಯಾದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಬಂದಿದ್ದಳೊಂತೆ! ರಾಜಕುಮಾರ
ಇಡೀ ಸಂಜೆ ಅವಳ ಜೊತೆಯೇ ಇದ್ದು, ನೋಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದರೆ



ಅವಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು !”

“ಹೌದಾ ? ನಂಗೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆನಿಸುತ್ತೆ”
ಎಂದಳು ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ !

“ನೋಡಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದ್ರೆ ನಾಳೆ ಸಂಜೆಯೂ
ನೃತ್ಯವಿದೆ.”

ಮರುದಿನ ಸಂಜೆ ಬೇರೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಹೊರಟ ಬಳಿಕ ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ ಮಣ್ಣು ದಿಬ್ಬದ ಬಳಿ ಬಂದಳು. ಇಂದು ಕಿನ್ನರಿ, ಚಿನ್ನದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳಿದ್ದ ರೇಷ್ಮೆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ಉಟ್ಟು ಆ ದಿನವೂ ರಾಜಕುಮಾರ ನೊಂದಿಗೆ ಅವಳು ನರ್ತಿಸಿದಳು.

ಮೂರನೆಯ ದಿವಸ ಅವಳು ಗರಿಗಳಿಂದ ನೆಯ್ದ ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಬಂದಾಗ ರಾಜಕುಮಾರ ಅವಳು ಯಾವ ದೇಶದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟ. ಅವಳು ಹೇಳದಿದ್ದಾಗ ರಾಜಕುಮಾರ ತನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಉಂಗುರವನ್ನು ಅವಳ ಬೆರಳಿಗೆ ತೊಡಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ಆದರೆ ಈ ಸಾರಿಯೂ ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ ನೃತ್ಯ ಮುಗಿಯುವ ಮುಂಚೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಳು.

ಮೂರನೆಯ ದಿವಸ ನೃತ್ಯ ಕೂಟವಿರಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜಕುಮಾರ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರಳಿಗಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಹುಡುಕಿಸಿ ನಿರಾಶನಾಗಿ ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದ. ಆಗ ಅಡುಗೆಯವನು ರಾಜಕುಮಾರನಿಗಾಗಿ ಗಂಜಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ ತಾನೇ ಅದನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹಠ ಹಿಡಿದಳು. ಗಂಜಿಯನ್ನು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬಟ್ಟಿ ಲೊಂದರಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಅದರೊಳಗೆ ರಾಜಕುಮಾರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಇಳಿಯಬಿಟ್ಟಳು. ಎಂದಿನಂತೆ ಅಡುಗೆಯವ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಒಯ್ದಾಗ ರಾಜಕುಮಾರ ಅದನ್ನು ಕುಡಿದು ಮುಗಿಸಿ, ಅದರ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಕಂಡು

ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಜಿಗಿದು, ಕೂಗಿದ :
 “ಗಂಜಿ ಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದು ?” ಎಂದು. “ನಾನೇ” ಎಂದ
 ಅಡುಗೆಯವ. “ನೀನಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದು ?
 ನಿಜ ಹೇಳು” ಎಂದಾಗ ಅಡುಗೆಯವನು ಹೆದರಿ ನಡು
 ಗುತ್ತಾ, “ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದು ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ. ಅವಳು
 ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮುಸುರೆ ಪಾತ್ರೆ ತೊಳೆಯುವವಳು” ಎಂದ.
 “ಹಾಗಾದರೆ ಅವಳನ್ನು ಕರಿ” ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ ರಾಜ
 ಕುಮಾರ. ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ ಬಂದಾಗ ಅವನು ಕೇಳಿದ :
 “ಆ ಉಂಗುರ ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ?” ಹುಡುಗಿ ಉತ್ತರಿ
 ಸಿದಳು : “ಯಾರು ಕೊಟ್ಟರೋ ಅವರಿಂದ !” “ನೀನ್ಯಾರು
 ನಿಜ ಹೇಳು” ಎಂದು ರಾಜಕುಮಾರ ಕೇಳಿದಾಗ ಹುಡುಗಿ
 ತನ್ನ ಹುಲ್ಲಿನ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತೆಸೆದಳು. ಒಳಗೆ ಗರಿ
 ಗಳಿಂದ ನೆಯ್ದ ಸೀರೆಯಿತ್ತು. ರಾಜಕುಮಾರ ಸಂತೋಷ
 ದಿಂದ ಅವಳ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ.

ಅವರಿಬ್ಬರ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಸುತ್ತಲ ರಾಜರಿಗೆ
 ಆಮಂತ್ರಣ ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಹುಡುಗಿಯ ತಂದೆಯೂ
 ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ. “ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ತಯಾರಿಸುವ ಅಡುಗೆಗೆ
 ಉಪ್ಪು ಹಾಕಬೇಡ” ಎಂದು ಅವಳು ಅಡುಗೆಯವನಿಗೆ
 ನಿರ್ದೇಶನ ಕೊಟ್ಟಳು. ಬಂದವರೆಲ್ಲಾ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ
 ಉಪ್ಪಿಲ್ಲದ ಸಪ್ಪೆ ಊಟವನ್ನು ಉಣ್ಣಲಾರದೆ ಆಕೆಯ
 ತಂದೆ ದುಃಖದಿಂದ ಕುಳಿತ. “ಯಾಕೆ ಸಪ್ಪಗಿದ್ದೀರಿ ?”
 ಎಂದು ರಾಜಕುಮಾರ ಕೇಳಿದ. ತಂದೆ ಅಂದ : “ನನ್ನ
 ಮಗಳೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ನಿನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ

ಸ್ತ್ರೀಯಾ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ 'ಉಪ್ಪಿನಷ್ಟು' ಅಂದಳು. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಸಿದೆ. ಈಗ ಅನಿಸುತ್ತೆ ಉಪ್ಪೇ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆಧಾರ, ಅವಳೇ ನನ್ನನ್ನ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದಳು, ಅಂತ. ಪಾಪ, ಅವಳ ಗತಿ ಏನಾಯ್ತೋ ಏನೋ! ಬಹುಶಃ ಸತ್ತಿರಬಹುದು."

ಆತ ಹಾಗೆಂದೊಡನೆ ಹುಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗಿ ಮುಂದೆ ಓಡಿಬಂದು "ಇಲ್ಲವ್ವ, ನಾನಿಲ್ಲೇ ಇದೀನಿ" ಎಂದಳು. ತಂದೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮಗಳ ಮೈದಡವಿದ.

ರಾಜಕುಮಾರಿಗೂ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೂ ವೈಭವದಿಂದ ಮದುವೆ ನಡೆದು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖ ವಾಗಿದ್ದರು.

೨. ಚಿನ್ನದ ಹೂಗಳ ಮರ

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಏಳು ಜನ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹಿರಿಯಳಾದ ಅಕ್ಕ ಎಲ್ಲ ರನ್ನೂ ಆಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಕೆಲಸದ ಹೊರೆಯೆಲ್ಲಾ ಸಣ್ಣವಳ ಪಾಲಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಮೈಲುಗಟ್ಟಲೆ ದೂರವಿದ್ದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮರಗಳಿಂದ



ಸೌದೆ ಕಡಿದು ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಕೆಲಸದಿಂದ ಆಯಾಸವಾಗಿ ಸಣ್ಣ ತೊರೆಯ ಬಳಿ ಮೈಮರೆತು ಕುಳಿತಾಗ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲಿನ ಬಣ್ಣದ ಮೀನೊಂದು ಅವಳಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವಳು ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಪುಟ್ಟ ತೊರೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು. “ಜಲಂಧರ, ಮನೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಊಟ ತರ್ರೇನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮನೆಗೆ

ಓಡಿದಳು. ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಊಟದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟನ್ನೇ ತಿಂದು ಉಳಿದ ಅನ್ನವನ್ನು ತಂದು ಜಲಂಧರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ದಿನವೂ ಅವಳು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಮೀನು ಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಹುಡುಗಿ ಮಾತ್ರ ಸಣ್ಣಗಾಗತೊಡಗಿದಳು.

ದಿನನಿತ್ಯದ ಕೆಲಸಮಾಡಲೂ ಅವಳ ಕೈಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ವಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ದಿನ ಅವಳ ಸೋದರಿಯೊಬ್ಬಳು ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು. ತೊರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಪ್ಪ ಮೀನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಿರಿಯಕ್ಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಹುಡುಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಹಿರಿಯಕ್ಕ ತೊರೆಯಿಂದ ಮೀನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ ಬಡಿಸಿದಳು. ಹುಡುಗಿ ಎಂದಿನಂತೆ ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಅನ್ನವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ “ಜಲಂಧರ, ಜಲಂಧರ” ಎಂದು ಕರೆದಾಗ ಮೀನು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೆಲ್ಲಾ ಮೀನಿ ಗಾಗಿ ಹುಡುಕಿ ನಿರಾಶೆಗೊಂಡಳು. ಕಡೆಗೆ ಬೇಸರದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮಲಗಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹುಂಜ ಕೂಗುತ್ತಾ, ಜಲಂಧರನನ್ನು ಅವಳ ಅಕ್ಕಂದಿರು ತಿಂದಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಅದರ ಮೂಳೆಗಳನ್ನು ಬೂದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಾಡಿರುವರೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿತು.

ಹುಡುಗಿ ಬೂದಿಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದಾಗ ಜಲಂಧರನ ಮೂಳೆಗಳು ಸಿಕ್ಕುವು. ಅವಳು ಅದನ್ನು ತೊರೆಯ ಬಳಿ ಹುಗಿದು “ಜಲಂಧರ, ಜಲಂಧರ” ಎಂದು ಕರೆದಾಗ ಅದರ ಮೂಳೆಗಳು ಸಿಕ್ಕುವು. ಅವಳು ಅದನ್ನು ತೊರೆಯ ಬಳಿ ಹುಗಿದು “ಜಲಂಧರ, ಜಲಂಧರ” ಎಂದು ಕರೆದಾಗ ಅದರ ಮೂಳೆಗಳು ಸಿಕ್ಕುವು.

ಅಪರೂಪವಾದ ಮರ ಬೆಳೀಲಿ” ಎಂದು ಪ್ರಾ

ಜಲಂಧರ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನ
ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಹುಡುಗಿ ಮುಂದೆ ಚೆನ್ನಾ ಗು
ದಳು. ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿಯೂ ಆದಳು. ಪ್ರತಿ ದಿನ ಮರ
ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದು ನೀರು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು.
ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅದು ಆಕಾಶದಷ್ಟು ಎತ್ತರ ಬೆಳೆ
ಯಿತು. ಅದೊಂದು ಅಪರೂಪವಾದ ಮರ. ಅದರ ಕಾಂಡ
ಕಬ್ಬಿಣದ್ದು. ಎಲೆಗಳು ರೇಷ್ಮೆಯವು. ಹೂಗಳು ಚೆನ್ನದ್ದು.
ಹಣ್ಣುಗಳು ವಜ್ರಗಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದಾಗ ಅದರ ಎಲೆಯೊಂದು
ಹಾರಿ ರಾಜನೊಬ್ಬನ ಉದ್ಯಾನವನದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತು. ಅದನ್ನು
ಕಂಡ ರಾಜಕುಮಾರ “ಈ ಎಲೆಯಿದ್ದ ಮರಾನ
ಹುಡುಕೋವರೂ ನಾನು ಪಾಪು ಬರೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದು
ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟ.

ರಾಜಕುಮಾರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಾಗ
ರೇಷ್ಮೆ ಎಲೆಗಳಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಾಂಡದ ಮರ ಸಿಕ್ಕಿತು.
ಅವನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಆಡು
ತ್ತಿದ್ದ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೇಳಿದ: “ಇದು ಎಂಥ
ಮರ? ಇದು ಇಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಗೆ ಬೆಳೆತು?” “ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.
ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸಲೊಂದರಲ್ಲಿ ಏಳು ಜನ
ಸೋದರಿಯರಿದಾರೆ. ಅವರ ಕೇಳಿದ್ರೆ ತಿಳಿಬಹುದು”
ಎಂದ ಹುಡುಗ. ರಾಜಕುಮಾರನ ಆಣತಿಯಂತೆ ಗುಡಿ

ಓಡಿದಳು. ನೀಗಿ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಕರೆದ. “ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ತಿಂದು ಉಸಾರ ಬಂದಿದಾನೆ. ನಿಮ್ಮ ತ್ರ ಮಾತಾಡ್ಬೇಕಂತೆ. ದಿನವನ್ನ” ಎಂದ. ಕಿರಿಯವಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವರು ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಜಕುಮಾರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅವರು ಚಿನ್ನದ ಹೂಗಳ ಮರದ ವಿಚಾರ ಕೇಳಿದಾಗ, ತಾವು ಅದನ್ನು ಅದುವರೆಗೆ ನೋಡಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದರು. ಆಗ ರಾಜಕುಮಾರ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ: “ಆ ಹುಡುಗ ನೀವು ಏಳು ಜನ ಇದೀರಿಂತ ಹೇಳ್ತೀ. ಇಲ್ಲಿ ನೀವು ಆರು ಜನ ಮಾತ್ರ ಇದೀರಲ್ಲ?” ಹಿರಿಯಕ್ಕ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು: “ನನ್ನ ಕಿರೀತಂಗಿ ಒಬ್ಬಿದಾಳೆ. ಅವಳು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ.” ರಾಜಕುಮಾರ ಅಸಹನೆಯಿಂದ “ಆದ್ರೇನು? ಅವಳೇ ಕಿರೀರಿ. ಈ ಮರದ ವಿಷ್ಯ ಅಷ್ಟಿಗೇನಾದ್ರೂ ಗೊತ್ತೋ ಕೇಳೋಣ” ಎಂದ.

ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗ ಹೋಗಿ ಕಿರಿಯವಳನ್ನು ಕರೆತಂದ. ಅವಳು ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಲೇ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಏರಿದ್ದ ಮರ ಅವಳ ಕೈಗೆಟಕುವಂತೆ ಬಾಗಿತು. ಅವಳು, ಎಲೆ, ಹೂ, ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದಳು.

“ಇಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಂತೆ ಹಾಗೂ ಸುಂದರಿಯಾದ ಹುಡುಗಿ ರಾಣಿಯಾಗೋಕೆ ಅರ್ಹಳು. ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಆಗ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ರಾಜಕುಮಾರ.

ಅವರಿಬ್ಬರ ಮದುವೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಅವರು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

೩. ಶಾಮು ಮತ್ತು ಜಲಪಿಶಾಚಿ ನನ್ನ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ರೈತನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಮೂರು ಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ರೈತ ಸಾಯುವಾಗ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟುಹೋದ.

“ಗುಡಿಸಲು ನನಗೆ!” ಎಂದ ದೊಡ್ಡವನು.

“ಗುಡಿಸಲೊಳಗಿನ ಸಾಮಾನುಗಳೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ!” ಎಂದ ಎರಡನೆಯವ.

ಮೂರನೆಯವನಾದ ಶಾಮನಿಗೆ ಯಾವ ಸಾಮಾನುಗಳೂ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಗ್ಗದ ಕಟ್ಟೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇಸರದಿಂದ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದ.

ಶಾಮ ಕಷ್ಟ ಬಂದಾಗಲೂ ಧೈರ್ಯದಿಂದಿರುವಂಥವನು. ಅವನು ಮರವೊಂದರ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಎದುರಿಗೆ ಅಳಿಲೊಂದು ಕಂಡಿತು. ಹಗ್ಗದ ಬಲೆ ಬೀಸಿ ಶಾಮ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದ. ಸಣ್ಣ ಪಂಜರವೊಂದನ್ನು ಮಾಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಳಿಲನ್ನಿಟ್ಟ.

“ಬೇಜಾರು ಮಾಡ್ಕೊಬೇಡ, ಅಳಿಲೇ. ನಿನಗೊಬ್ಬ ಜೊತೆಗಾರನನ್ನು ಹುಡುಕ್ತೀನಿ” ಎಂದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಮೊಲವೊಂದು ಕುಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು. ಶಾಮ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪಂಜರದೊಳಗೆ ಹಾಕಿದ. ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು

ಓಡಿದಳು.

ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಥೆ

ತಿಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ನಡೆದ. ಕೊಳೆದ ಹತ್ತಿರ ಗವಿ
ಝೂಂದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕರಡಿಯೊಂದು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ಈ ಕರಡೀನ ಹಿಡಿಯೋಕೆ ದೊಡ್ಡ ಬಲೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು”
ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಲೆ ಹೆಣೆಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತ.

ಆಗ ನೀರಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಸಣ್ಣ ಜಲಪಿಶಾಚಿಯೊಂದು
ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿತು :

“ಅದೇನು ಹೆಣೇತಾ ಕೂತಿದೀಯಾ?”

“ನಿಮ್ಮ ಕೊಳೆವನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿಯುವಂಥ ಬಲೆ
ಮಾಡ್ತಿದೀನಿ. ಅದರ ಕುಣಿಕೆ ಎಳೆದಾಗ ನಿಮ್ಮ ಕೊಳಾನ
ನಾನೆಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು”
ಎಂದ ಶಾಮ.

“ಅಯ್ಯೋ! ಕೊಳೆ ಹೋದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಗತಿಯೇನು?”
ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಜಲಪಿಶಾಚಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಹತ್ತಿರ
ಹೋಗಿ ಆ ವಿಷಯ ಹೇಳಿತು. ಆಗ ತಂದೆ ಹೇಳಿತು :

“ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡೋಣ. ಆ ಹುಡುಗನ ಹತ್ರ
ನೀನು ಮತ್ತೆ ಹೋಗು. ಕೊಳೆದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರೋ ಮರಾನ
ಯಾರು ಮೊದಲು ಹತ್ತುತ್ತಾರೋ ನೋಡೋಣ ಅನ್ನು.
ಅವನು ಅರ್ಧ ಹತ್ತಿದಾಗ ಮೇಲಿನಿಂದ ನೀನು ಅವನನ್ನ
ಕೊಳೆದೊಳೆಗೆ ನೂಕು. ಮುಂದಿನದನ್ನು ನಾನು ನೋಡ್ಕೊ
ತೀನಿ.”

ಸಣ್ಣ ಜಲಪಿಶಾಚಿ ಶಾಮನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು “ನಾವು
ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೆ ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಯಾರು ಮರ ಮೊದಲು

ಹತ್ತುತ್ತಾರೋ ನೋಡೋಣ!” ಎಂದಿತು.

ಶಾಮನು “ನಂಗೆ ಈಗ ಸಮಯವಿಲ್ಲ. ಪಂದ್ಯಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಣ್ಣ ತಮ್ಮನನ್ನ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಪಂಜರದಿಂದ ಅಳಿಲನ್ನು ತೆಗೆದು “ಓಡು ಅಳಿಲೇ!” ಎಂದ. ಜಲಪಿಶಾಚಿ ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸುವುದರೊಳಗೆ ಅಳಿಲು ಮರದ ತುದಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು.

ಜಲಪಿಶಾಚಿಯು ಬೇಸರದಿಂದ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಯಿತು. ತಂದೆ “ಪರವಾಯಿಲ್ಲ ಮಗು. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಓಡುವ ಪಂದ್ಯ ಕಟ್ಟಿ. ಅವನ ಕಾಲು ಸೋತಾಗ ನೀನವ ನನ್ನು ಕೊಳೆದೊಳಕ್ಕೆ ನೂಕು” ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿತು.

ಜಲಪಿಶಾಚಿಯ ಹೊಸ ಆಹ್ವಾನ ಕೇಳಿ ಶಾಮ, “ನಂಗೀಗ ತುಂಬಾ ಕೆಲ್ಸವಿದೆ. ನನ್ನ ಬದಲು ನನ್ನ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತಮ್ಮನನ್ನ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಪಂಜರದ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು “ಓಡು ಮೊಲವೇ ಓಡು” ಎಂದ. ಜಲಪಿಶಾಚಿ ಪಂದ್ಯ ಆರಂಭಿಸುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ಮೊಲ ಓಡಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮರೆ ಆಯಿತು.

ಜಲಪಿಶಾಚಿ ಸಪ್ಪೆ ಮೋರೆಯಿಂದ ತಂದೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿತು.

“ಈ ಸಾರೆಯೂ ಸೋತೆಯಾ ಮಗನೇ? ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಈ ಬಾರಿ ಅವನನ್ನು ಕುಸ್ತಿಗೆ ಕರಿ. ನೀನೇ ಗೆಲ್ತೀಯಾ!” ಎಂದಿತು ತಂದೆ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಶಾಮನೆಂದ : “ನಂಗ್ಯಾಕೋ ಇವತ್ತು

ಕುಸ್ತಿ ಮಾಡೋಕೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ. ನಿಂಗಿ ಯುದ್ಧ ಬೇಕೇ ಬೇಕೊಂತ ಇದ್ದರೆ ಮುಂದಿನ ಗವೀಲಿ ನನ್ನಜ್ಜ ಮಲಗಿದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಒಂದೆರಡೇಟು 'ಹಾಕು. ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಕುಸ್ತಿಗೆ ಬರ್ತಾನೆ.'"

ಜಲಪಿಶಾಚಿ ಕರಡಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಏಟು ಹಾಕಿತು. ಕರಡಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅದರ ಮೈ ಪರಚಿ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಅದನ್ನು ಕಂಡ ತಂದೆ "ಈ ಹುಡುಗ ನಮಗಿಂತಲೂ ಬಲು ಬಲಶಾಲಿ. ಇವನ ಹತ್ತಿರ ಸಂಧಾನ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋದೆ ಒಳ್ಳೆಯದೊಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಈ ಕೊಳ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗೋಕೆ ಅವನಿಗೆಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕು ಕೇಳಿ ಬಾ" ಎಂದಿತು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಶಾಮ ನಗುತ್ತಾ "ನನ್ನ ಟೋಪಿಯ ತುಂಬಾ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನಿಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದ.

ಜಲಪಿಶಾಚಿ ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಟೋಪಿಗೆ ತೂತು ಮಾಡಿದ. ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೊಂಡವೊಂದನ್ನು ತೋಡಿ ಟೋಪಿಯನ್ನು ಅದರ ಮೇಲಿಟ್ಟ. ಜಲಪಿಶಾಚಿ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ತಂದು ಸುರಿಯಿತು. ಸುರಿದಷ್ಟೂ ಟೋಪಿ ತುಂಬುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕಾರು ಬುಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಸುರಿದು "ಇಷ್ಟೇನಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಹತ್ರ ಇರೋದು! ಕೃಪೆ ತೋರು!" ಎಂದು ಬೇಡಿ ಕೊಂಡಿತು.

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಬಿಡು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶಾಮ ನಾಣ್ಯ



ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಂಟುಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೆರೆಯೂರಿಗೆ ಹೋದ.
ಸೊಗಸಾದ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ
ಬಾಳಿ ಬದುಕಿದ.

೪. ನರ್ತಿಸುವ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು

ಒಂದೂರಿನ ರಾಜನಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿ ಸುಂದರಿ
ಯರಾದ ಪುತ್ರಿಯರಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ರಾಜ ತುಂಬಾ

ಪ್ರೀತಿ, ವಾತ್ಸಲ್ಯಗಳಿಂದ ಕಾಪಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹುಡುಗಿಯರು ಮಹಡಿ ಮೇಲಣ ಕೊಠಡಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಮಂಚಗಳಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಏಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರ ಮಕಮಲ್ಲಿನ ಚಪ್ಪಲಿಗಳು ತೂತಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದುವು.

“ರಾತ್ರಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಿ?” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ “ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ರಹಸ್ಯ ಭೇದಿಸಬೇಕೆಂದು ರಾಜ, “ಯಾರು ಅದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಒಬ್ಬ ಮಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವೆ” ಎಂದು ಡಂಗೂರ ಹೊಡೆಸಿದ. ಹಲವಾರು ರಾಜಪುತ್ರರು ಅದನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ಬಂದು ಮಂಗಮಾಯವಾದರು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದ ಉಳಿದ ರಾಜಪುತ್ರರು ಹೆದರಿ ದೂರ ಸರಿದರು.

ಈ ಕಥೆ ಕೇಳಿದ ಮುರಾರಿಯೆಂಬ ಯುವಕನೊಬ್ಬ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಬಯಲುಮಾಡುವ ಹಟದಿಂದ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು ತೋಟದ ಮಾಲಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ. ದಿನವೂ ಅವನ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ, ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಪುಷ್ಪಗುಚ್ಛವನ್ನು ಕೊಡುವುದು. ಹೀಗೆ ಕೊಡುವಾಗ ಸದ್ಗುಣ ಸಂಪನ್ನೆಯಾದ ಕಡೆಯ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮಾಧುರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಅನುರಕ್ತನಾದ. ಅವಳನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಿನ್ನರಿಯೊಬ್ಬಳು

ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಪಿಗೆ ಹಾಗೂ ಗುಲಾಬಿ ಸಸಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು “ಇವನ್ನು ನೆಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಸು. ಅವು ಹೂ ಬಿಟ್ಟಾಗ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ವರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊ” ಎಂದಳು. ಮುರಾರಿ ಅವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೆಟ್ಟು ಬೆಳೆಸಿದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಪಿಗೆ ಹೂಗಳು ಅರಳಿದವು. ಆಗ ಅವನು ಅದರ ಮುಂದೆ ನಿಂತು “ಅದೃಶ್ಯ ನಾಗಿ ಇರುವ ವರ ನನಗೆ ದಯಪಾಲಿಸು” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡ. ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬಾಗಿದ ಹೂವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಅಂಗಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡೊಡನೆ ಅವನು ಅದೃಶ್ಯನಾದ. ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಕೊಠಡಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಮೂಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಡೆಯುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ.

ರಾತ್ರಿಯ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಬಂದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಶಯ್ಯಾಗೃಹದ ಒಳಗಣ ಚಿಲಕ ಹಾಕಿದರು. ತಾವು ಉಟ್ಟಿದ್ದ ಸೀರೆ ಕಳಚಿ ಜರತಾರಿಯ ಸೀರೆಗಳನ್ನುಟ್ಟರು. ತಲೆ ಬಾಚಿ ಹೂಗಳನ್ನು ಮುಡಿದು ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಹೊಸ ಮಕಮಲ್ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿದರು. “ಹೊರಡೋಣವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿ ದೊಡ್ಡ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಹಿಂದೆ ಉಳಿದವರು ಸಾಲಾಗಿ ಹೊರಟರು. ದೊಡ್ಡ ವಳು ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿದೊಡನೆ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಅಗಲವಾದ ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಇಳಿಯತೊಡಗಿದರು. ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಮುರಾರಿ ಬೇಗನೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು

ಮಾಧುರಿಯ ಸೀರೆಯ ಸೆರಗನ್ನು ತುಳಿದ. ಅವಳು ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ “ಅಕ್ಕ, ನಮ್ಮ ನ್ಯಾರೋ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬರ್ದಿದಾರೆ” ಎಂದಳು. ದೊಡ್ಡವಳು ನಕ್ಕು “ನಿನಗೆಲ್ಲೊ ಭ್ರಮೆ” ಎಂದಳು. ಕತ್ತಲಿನ ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೊರಬಂದಾಗ ಅಲ್ಲೊಂದು ಸುಂದರ ಉದ್ಯಾನವಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ಹೂಗಳಿದ್ದ ಗಿಡಗಳಿದ್ದವು. ಚಂದ್ರನ ಕಿರಣಗಳು ಹಾಲುಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಿದ್ದವು. ಉದ್ಯಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ದೋಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಜನ ರಾಜಕುಮಾರರು ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ರಾಜಪುತ್ರಿಯರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ದೋಣಿಗೆ ಹತ್ತಿದರು. ಮಾಧುರಿಯ ದೋಣಿಯೊಳಗೆ ಮುರಾರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. “ಇವತ್ತಾಕೋ ನಮ್ಮ ದೋಣಿ ಭಾರವಾಗಿದೆ. ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ” ಎಂದಳು ಮಾಧುರಿ. ಸರೋವರ ದಾಟಿ, ಅತ್ಯಂತ ಭವ್ಯವಾದ, ಛಾಲಾಗಿ ದೀಪಗಳು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾಲೊಂದಕ್ಕೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಹೋದರು. ಮನಮೋಹಕವಾದ ಇಂಪಾದ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ನರ್ತಿಸಿದರು. ಕೋಳಿ ಕೂಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಯಾಸದಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಕುಳಿತು ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸವನ್ನೂ ಸೇವಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ ಅರಮನೆಗೆ ಮರಳಿ ಹೊರಟಾಗ ಮುರಾರಿಯು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಹೂಗಳ ಗೊಂಚಲೊಂದನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡ. ಮುರಾರಿಯು ಬೇಗಬೇಗನೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ರಿಗಿಂತ ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಅವರ

ಕೊಠಡಿಯ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಧುಮುಕಿ ತನ್ನ ಮನೆ ಸೇರಿದ. ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರಿಗಾಗಿ ಪುಷ್ಟಗುಚ್ಛಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವಾಗ ಮಾಧುರಿಯ ದಂಡೆಗೆ ಬೆಳ್ಳಿಹೂಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಮಾಧುರಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟಳು.

ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿಯೂ ಅವರ ಜೊತೆಗೆ ಹೋಗಿಬಂದ ಮುರಾರಿ ಚಿನ್ನದ ಹೂಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಂದು ಮಾಧುರಿಯ ಗುಚ್ಛದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ. “ಇದೆಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ನಿಗೆ?” ಎಂದು ಅವಳು ಕೇಳಿದಾಗ “ಅದೆಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ನಿಮಗೊತ್ತು” ಎಂದ. “ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬಂದೆಯಾ ನೀನು? ಈ ಗುಟ್ಟು ಯಾರೂ ಹೇಳಬೇಡ. ನಿಗೆ ತುಂಬಾ ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು ಮಾಧುರಿ. “ನಂಗೆ ದುಡ್ಡು ಬೇಡ” ಎಂದು ಮುರಾರಿ ಹೊರಟುಹೋದ. ಅವನು ತಮ್ಮ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಂದೆಗೇಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮಾಧುರಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯ. ಅವಳು ಪದೇ ಪದೇ ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ನೋಡಿ ಅವಳ ಅಕ್ಕಂದಿರು “ಮುರಾರೀನ ಮದ್ಯೆ ಮಾಡ್ಕೊ!” ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಮಾಧುರಿ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು: “ಅವನಿಗೆ ನಮ್ಮ ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅವನನ್ನೂ ಮಹಲಿಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಲೋಟದಿಂದ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸ ಕುಡಿಸಿದ್ರೆ ಬೇರೆ ರಾಜಕುಮಾರರಂತೆಯೇ ಅವನೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರುಹೋಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿತಾನೆ!” ಇದಕ್ಕೆ ಉಳಿದವರು

ಒಬ್ಬ ಕೊಂಡು ಮುರಾರಿಯನ್ನು “ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಬಾ” ಎಂದು ಕರೆದರು.

ಮುರಾರಿ ಈ ಬಾರಿ ಗುಲಾಬಿ ಗಿಡದ ಮುಂದೆ ನಿಂತು “ನನ್ನನ್ನ ರಾಜಕುಮಾರನ ಹಾಗೆ ಅಲಂಕರಿಸು” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ತೆಗೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಮೈಮೇಲೆ ಕಿನಕಾಪಿನ ಉಡುಪುಗಳೂ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕಿರೀಟವೂ ಬಂದಿದ್ದವು. ಅವನು ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ “ನಾನು ರಹಸ್ಯ ಭೇದಿಸಲು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಬೇಡಿದ.

ಎಂದಿನಂತೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯರ ಕೊಠಡಿಗೆ ಮೂರು ಬೀಗಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಕಾವಲುಗಾರ್ತಿ ಹೊರಟಾಗ ಮುರಾರಿ ಕೊಠಡಿಯ ಹೊರಗೇ ಇದ್ದ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯರು ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಹಲಿಗೆ ಹೊರಡಲನುವಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅದೃಶ್ಯನಾಗಿ ಅವರ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ. ಮಹಲಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಜೊತೆಯೂ ನರ್ತಿಸಿದ. ಕಡೆಗೆ ಮಾಧುರಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನರ್ತಿಸುವಾಗ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮುಖಗಳೂ ಕೆಂಪಾದುವು. ನರ್ತಿಸಿ ರಾಜಪುತ್ರಿಯರ ಮಕಮಲ್ಲು ಚಪ್ಪಲಿಗಳು ತೂತಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕೋಳಿ ಕೂಗಿತು. ಅವಸರವಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಫಲಾಹಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ನೆರೆದರು. ದೊಡ್ಡವಳು ಬಂಗಾರದ ಲೋಟದಲ್ಲಿನ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸವನ್ನು ಮುರಾರಿಗೆ ನೀಡಿದಳು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಕುಡಿಯಲೆಂದು ಎತ್ತಿದಾಗ ಮಾಧುರಿ ಓಡಿಬರುತ್ತಾ



“ಬೇಡ ಕುಡಿಯಬೇಡ!” ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡಳು. ಮುರಾರಿ ಥಟ್ಟನೆ ಅದರೊಳಗಿನ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಎಸೆದು ಬಿಟ್ಟ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಶಾಪ ಹರಿದು ಅವನು ಮಾಧುರಿಯ ಕೈಹಿಡಿದು ನಿಂತ. ಶಾಪವಿಮುಕ್ತರಾದ ಇತರ ರಾಜ ಕುಮಾರರೂ ಉಳಿದ ರಾಜಪುತ್ರಿಯರ ಕೈ ಹಿಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಇಬ್ಬಿಬ್ಬರಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ರಾಜ

ನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ರಾಜ ಸಂತೋಷದಿಂದ, “ನನ್ನ ವಾಗ್ದಾನದಂತೆ ನಿಂಗೆ ಅರ್ಧ ರಾಜ್ಯ ಕೊಟ್ಟೆವೇನೆ ಮುರಾರಿ. ಈ ಹನ್ನೆರಡು ಜನರಲ್ಲಿ ನಿನಗಿಷ್ಟವಾದವಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೋ” ಎಂದಾಗ ಮುರಾರಿ “ಮಾಧುರಿ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯತಮೆ” ಎಂದ. ಮಾಧುರಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವನತ್ತ ನೋಡಿದಳು.

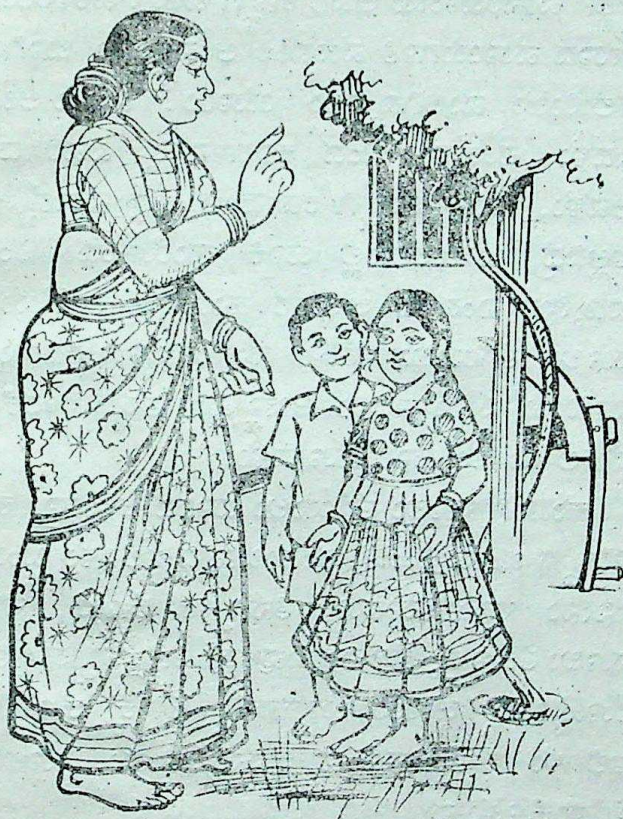
ಅವರೆಲ್ಲರ ಮದುವೆಗಳು ವೈಭವಯುತವಾಗಿ ನಡೆದುವು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖದಿಂದಿದ್ದರು.

೫. ಮಾಯಗಾತಿ ಮುದುಕಿ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರೈತನಿದ್ದ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆಯಾಗಿ, ಅವಳಿ-ಜವಳಿ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವಳು ಸತ್ತುಹೋದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ರೈತ ಮತ್ತೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಹೊಸ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮಲಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಆಗದು. ಹೇಗಾದರೂ ಅವರನ್ನು ದೂರ ಸಾಗಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು:

“ಮಕ್ಕಳೇ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿಯೊಬ್ಬಳಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ತುಂಬಾ ಮುದುಕಿ. ಅವಳಿಗೆ ನೀವು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮಗಿಷ್ಟವಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ.”

ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಆ ಅಜ್ಜಿಯೆಂದಳು: “ನಿಮ್ಮ ಮಲತಾಯಿ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಮಾಯಗಾತಿ ಹತ್ರ ಕಳಿಸ್ತಿದಾಳೆ.



ಆದ್ರೆ ನೀವು ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿದ್ದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ನೂ ಆಗೋದಿಲ್ಲ.”
 ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು
 ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ರಿಬ್ಬನ್ನಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದಳು.

ಮಕ್ಕಳು ನಡೆಯುತ್ತಾ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಬಂದರು. ಸಣ್ಣ

ಕಲ್ಲಿನ ಮನೆಯೊಂದು ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ವಿಕಾರರೂಪಿ
ಯಾದ ಮಾಯಗಾತಿ ಮುದುಕಿ ಆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ
ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಮಲಗಿದ್ದವಳು “ಯಾರು?” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿ
ಸಿದಳು. ಮಕ್ಕಳು ಬಂದ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದಾಗ
ಅವಳು, “ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ಬೇಕು.
ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾಣಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಹುರ್ರೊಂಡು ತಿಂದು
ಬಿಡ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು. ಅನಂತರ ಹುಡುಗಿಗೆ ರಾಟೆಯಿಂದ
ನೂಲು ತೆಗೆಯಲು ಹೇಳಿ, ಹುಡುಗನಿಗೆ ಜರಡಿಯಿಂದ
ಬಾವಿಯ ನೀರು ತರಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿ, ತನ್ನ ಪೊರಕೆಯ
ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹಾರಿ ಹೋದಳು.

ಹುಡುಗಿ ನೂಲು ತೆಗೆಯಲು ಬಾರದೆ ಅಳುತ್ತಾ ಕುಳಿ
ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಹಿಂಡು ಕಂದುಬಣ್ಣದ ಇಲಿಗಳು ಬಂದು,
“ನೀನು ನಮಗೇನಾದ್ರೂ ತಿನ್ನೋಕೆ ಕೊಟ್ಟೆ, ನಾವು
ನೂಲು ತೆಕ್ಕೊಡ್ತೇವೆ” ಎಂದುವು. ಹುಡುಗಿ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರಿದ್ದ
ರೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಚೂರು ಭಾಗವನ್ನು ಅವಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಳು.
ಇಲಿಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅದನ್ನು ತಿಂದು, ನೂಲನ್ನು
ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟುವು.

ಆ ಬಳಿಕ ಹುಡುಗಿ, ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತು ಜರಡಿ
ಯಿಂದ ನೀರು ಹೇಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು
ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೋದರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು
ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಆಗ
ಒಂದು ಹಿಂಡು ಗುಬ್ಬಿಗಳು ಬಂದು ನೀವು ನಮಗೆ

ಒಂದು ಚೂರು ರೊಟ್ಟಿನ ಕೊಟ್ಟೆ ಜರಡೀಲಿ ನೀರು ಹೇಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದನ್ನು ತೋರಿಸ್ತೀವಿ” ಎಂದುವು. ಅವಕ್ಕೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವುಗಳ ಆದೇಶದ ಪ್ರಕಾರ ನೀರು ತಂದು ಇಟ್ಟರು.

ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಬೆಕ್ಕೊಂದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಹುಡುಗಿ ಅದರ ತಲೆಸವರಿ, ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು, “ಬೆಕ್ಕೇ ಬೆಕ್ಕೇ, ನಾವಿಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದ್ದೇಗೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಬೆಕ್ಕು, “ಮಾಯಗಾತಿಯ ಬಾಚಣಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕರವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತಕೊಂಡೋಗಿ. ಅವು ಹಿಂದೆ ಬಂದ್ರೆ ಅವನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಭುಜದ ಮೇಲಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಸೆದ್ಬಿಡಿ” ಎಂದಿತು.

ಮರುದಿನ ಇನ್ನೂ ಕಷ್ಟಕರವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮಾಯಗಾತಿ ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು. ಆಗ ಮಕ್ಕಳು ಅವಳ ಬಾಚಣಿಗೆ, ಕರವಸ್ತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಓಡತೊಡಗಿದಾಗ ಮಾಯಗಾತಿಯ ನಾಯಿ ಬಗುಳತೊಡಗಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತುಣುಕು ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವರು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲೊಂದು ಮುಳ್ಳು ಜಾಜಿ ಗಿಡ ಅವರ ಕಣ್ಣು ಚುಚ್ಚಲು ಬಂದಾಗ ಹುಡುಗಿ ತನ್ನ ರಿಬ್ಬನ್ನಿನಿಂದ ಅದರ ಟೊಂಗೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದಳು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾಯಗಾತಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದುದನ್ನು ಕಂಡು ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು: “ನೀನು ಮಕ್ಕಳ ಕಣ್ಣುಗಳ್ಳೆ ಕಿತ್ತಿಡೋದು ಬಿಟ್ಟು ಅವರನ್ನ ಹಾಗೆ ಹೊರಗಿಟ್ಟೆ?” ಬೆಕ್ಕು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ

“ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ನಾನು ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಒಂದಿವಸ ಒಂದು ಹನಿ ಹಾಲು ಕೊಡ್ತಿಲ್ಲ ನೀನು. ಆ ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನನ್ನ ಮುದ್ದಿಸಿದ್ದು. ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು. ನೀನೇನಾದ್ರೂ ನನ್ನ ಹೊಡೆದ್ಯೋ ನಿನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ಪರಚಿಬಿಡ್ತೀನಿ” ಎಂದಿತು. ಮಾಯಗಾತಿ ನಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು “ನೀನ್ಯಾಕೆ ಅವರನ್ನು ಹರಿದು ತುಂಡುತುಂಡು ಮಾಡ್ತಿಲ್ಲ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ನಾಯಿ ಕ್ರೋಧದಿಂದ, “ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ನಾನು ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದೂ ಒಂದು ಚೂರು ಮೂಳೆನೂ ಕೊಡ್ತಿಲ್ಲ ನೀನು. ಪಾಪ ಆ ಮಕ್ಕು ನಂಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟು ನೀನೇನಾದ್ರೂ ನನ್ನ ಹೊಡೆದ್ಯೋ ನಿನ್ನೇ ತುಂಡು ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದಿತು. ಮಾಯಗಾತಿ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತಾ ಜಾಜಿ ಗಿಡದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು. ಗಿಡ ಹೇಳಿತು: “ನೀನು ನನ್ನ ಟೊಂಗೆಗಳ್ಳೆ ದಾರ ಕೂಡ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆ ಹುಡುಗಿ ರಿಬ್ಬನ್ ಕಟ್ಟಿದಾಳೆ ನೋಡು. ನೀನೇನಾದ್ರೂ ನನ್ನ ಬುಡ ಕಡಿಯೋಕೆ ನೋಡಿದ್ಯೋ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನ ಚುಚ್ಚಿಬಿಡ್ತೀನಿ.”

ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶಪಿಸುತ್ತಾ ಮಾಯಗಾತಿ ತನ್ನ ಪೊರಕೆ ಯನ್ನೇರಿ ಮಕ್ಕಳ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟಳು. ನೆಲಕ್ಕೆ ರಾಚುತ್ತಿದ್ದ ಪೊರಕೆಯ ಶಬ್ದ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾಯಗಾತಿ ತಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿರುವಳೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಹುಡುಗ ಬಾಚಣಿಗೆಯನ್ನು ಎಸೆದುಬಿಟ್ಟ. ಅದು ದೊಡ್ಡ ಮುಳ್ಳು ಕಾಡಾಯಿತು. ಆ ಮುಳ್ಳು ಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತಾ

ಬರುವಹೊತ್ತಿಗೆ ಹುಡುಗಿ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಎಸೆದುಬಿಟ್ಟಳು. ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಮಾಯಗಾತಿಗೂ ಮಧ್ಯೆ ದೊಡ್ಡ ನದಿಯೊಂದು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ದಾಟಲಾರದೆ ಮಾಯಗಾತಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಯ್ಯುತ್ತಾ ಹಿಂದೆ ಹೋದಳು.

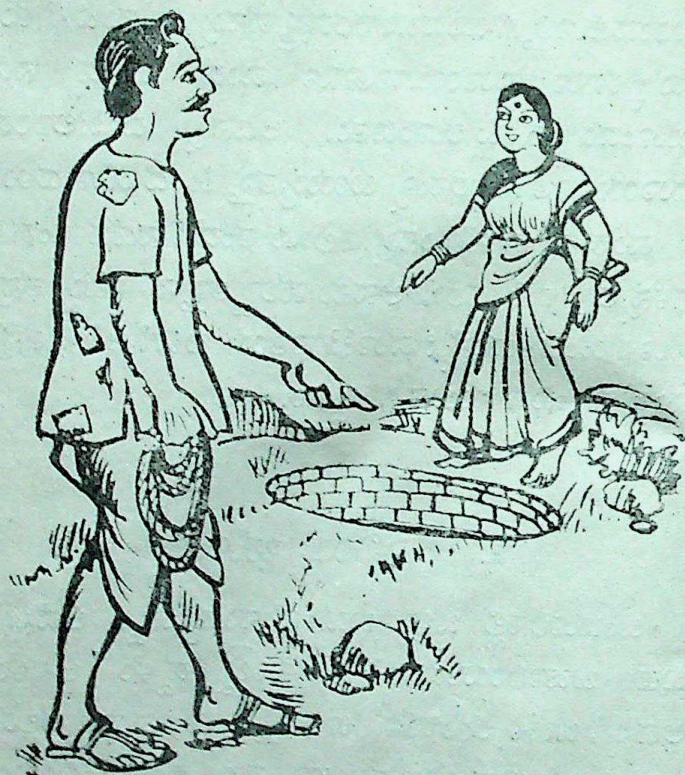
ಮಕ್ಕಳು ಮನೆಯನ್ನು ತಲುಪಿ ತಂದೆಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದರು. ಅವನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಹೊಸ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೇ ಮಾಟಗಾತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಅಟ್ಟಿ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

೬. ಬಾವಿಯ ಭೂತ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡ ಮನುಷ್ಯನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಬಹು ಬಜಾರಿಯಾದ ಹೆಂಡತಿಯೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಕಿರುಕುಳ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು, ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದರಿಂದ ಬೇಸರಗೊಂಡ ಬಡ ಮನುಷ್ಯನು ಒಂದು ದಿನ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ.

“ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ತಿದೀಯೆ ? ಆ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿಯಾ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಹೆಂಡತಿ.

“ಹೌದು. ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ಜಗಳವಾಡಿ ನನಗೆ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗಂಡ ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟ.



“ಇವನೇನು ಮಾಡ್ತಾನೋ, ನೋಡಿಯೇ ಬಿಡ್ತೀನಿ!”
ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು.

ಗಂಡ ಮುಂದೆ; ನಲವತ್ತು ಐವತ್ತು ಮಾರು ಹಿಂದೆ
ಹೆಂಡತಿ; ಹೀಗೆ ನಡೆದರು. ಒಂದು ಸಾರೆ ಗಂಡ ತಿರುಗಿ
ಹೇಳಿದ: “ಲೇ, ನೀನು ನಡೀತೀರೋ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಾವಿ
ಯೊಂದಿದೆ ಜೋಪಾನ!”

ಅದು ಸುಳ್ಳು ಎಂದು ನಂಬಿರದ ಹೆಂಡತಿಯವನ ಮಾತಿಗೆ

ಕಿವಿಗೊಡದೆ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟೀಬಿಟ್ಟಳು. ಸರಿ, ಆ ಹೆಂಗಸು ಬಾವಿ ಪಾಲಾದಮೇಲೆ 'ಪೀಡೆ ಕಳೆಯಿತು' ಎಂದು ಬಡಮನುಷ್ಯ ಮುಂದೆ ಹೋದ. ಆದರೆ ಮರುದಿನ ಅವನಿಗೆ "ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ! ಎಷ್ಟಾದರೂ ಅವಳು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲವೆ?" ಎಂದೆನಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದ. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಾವಿಯೊಳಗೆಸೆದು "ಲೇ, ಈ ಹಗ್ಗ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಬಾ" ಎಂದು ಕೂಗಿದ. ಯಾರೋ ಹಗ್ಗ ಹಿಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಇವನು ಪ್ರಯಾಸ ದಿಂದ ಮೇಲೆಳೆದು, "ಕಡೆಗೂ ಮೇಲೆ ಬಂದೆಯಾ?" ಎಂದ.

ಆದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ! ಮೇಲೆ ಬಂದವಳು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅಲ್ಲ. ಒಂದು ಭೂತ. ಕೋರೆದಾಡೆಗಳೂ, ಮುಕ್ಕಣ್ಣೂ ಇದ್ದ ಭಯಂಕರ ಆಕೃತಿ. ಮನುಷ್ಯ ನಡುಗತೊಡಗಿದ. ಭೂತ ಹೇಳಿತು:

"ಅಯ್ಯಾ, ನಿನ್ನಿಂದ ತುಂಬಾ ಉಪಕಾರವಾಯ್ತು. ಯಾಕೆಂದ್ರೆ ನಿನ್ನೆಯವರೆಗೂ ನಾನು ಆ ಹಾಳು ಬಾವೀಲಿ ಹಾಯಾಗಿದ್ದೆ. ನಿನ್ನೆ ಒಬ್ಬಳು ಧಡೂತಿ ಹೆಂಗಸು ಒಳಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಾಟ ತಡೀಲಾರದೆ ನಾನು ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯವಂತ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿದೆ. ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾನೂ ಒಂದು ಉಪಕಾರ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಮುಂದಿನ ರಾಜನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗು. ಅವನ ಮಗಳಿಗೆ ಇದುವರೆಗೂ ಕಾಯಿಲೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಹಿಡೀತೀನಿ. ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಾಯಿಲೆಯಾಗುತ್ತೆ.

ಅದನ್ನು ವಾಸಿ ಮಾಡೋಕೆ ಯಾರ ಕೈಲೂ ಆಗೊಲ್ಲ. ನೀನು ಅವಳಿಗೆ ಗುಣಪಡಿಸಬೇಕು.”

“ನಾನು ಹೇಗೆ ಗುಣಪಡಿಸೋದು ? ನಾನು ವೈದ್ಯನಲ್ಲ ವಲ್ಲ !” ಎಂದ ಮನುಷ್ಯ.

“ನಾನು ನಿನಗೆ ಮೂರು ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಮಾತ್ರ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಅದನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲದ್ದಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕೆನ್ನೆಗೂ, ಹಣೆಗೂ ಮುಟ್ಟಿಸು. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ನಿನಗೆ ರಾಜ ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ” ಎಂದಿತು ಭೂತ.

ಬಡಮನುಷ್ಯ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮುಂದಿನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಕಾಯಿಲೆ ಆಗಿರುವ ವಿಷಯ ಊರ ತುಂಬಾ ಹಬ್ಬಿತ್ತು. ಊರಿನ ವೈದ್ಯರೆಲ್ಲಾ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ ಸೋತಿ ದ್ದರು.

“ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನಾನು ಗುಣಪಡಿಸುತ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಬಡಮನುಷ್ಯ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿ ರಾಜ ಕುಮಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದೊಡನೆ ಅವನು ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲದ್ದಿ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆ ಹಣೆಗಳಿಗೆ ತೀಡಿದ. ತಕ್ಷಣ ರಾಜ ಪುತ್ರಿ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿ ಮೇಲೆದ್ದಳು. ರಾಜ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಬಡಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಮನೆ ಅಳಿಯನನ್ನಾಗಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡ.

ಹೀಗೆ ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ನೆರೆರಾಜ್ಯದ ರಾಜಪುತ್ರಿಗೂ ಕೊಡವೆ ಹೋಗಿ ಉದ್ಭವಿಸಿತು.

ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅವನನ್ನು ನೆರೆ ರಾಜನೂ ಬರಮಾಡಿ ಕೊಂಡ. ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು ಅವನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಅದ್ದುತ್ತಿರುವಾಗ ರಾಜಪುತ್ರಿಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಭೂತ ಕೇಳಿತು: “ನೀನ್ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆ! ನಿನಗೊಬ್ಬಳು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಸಾಲದಾ?”

ಮನುಷ್ಯ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಅಂದ:

“ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬರತ್ತಾ ಇರ್ದಿಲ್ಲ. ಆ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು ನೋಡು ಅವಳು ನನ್ನ ಮೊದಲೇ ಹೆಂಡತಿ. ಅವಳು ನನ್ನನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬರ್ದಿದಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ಹೆದರೊಂಡು ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಬಂದೆ.”

ಭೂತ ಹೆದರಿ ಕೇಳಿತು: “ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಅವಳು?”

“ಇಲ್ಲೇ ಬಾಗಿಲ ಹೊರಗೆ. ಯಾವ ಘಳಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಅವಳು ಒಳಗೆ ಬರಬಹುದು!”

ಭೂತ ನಡುಗುತ್ತಾ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಕೋಯಿತು.

ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮೊದಲಿನಂತಾದಳು. ಆ ರಾಜ ಸಕಲ ಮರ್ಯಾದೆಗಳೊಡನೆ ಉಡುಗೊರೆಗಳೊಡನೆ ಬುದ್ಧಿವಂತ ನನ್ನು ರಥದಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟ.

೭. ನಾಲ್ವರು ಸಂಗೀತಗಾರರು

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕತ್ತೆಯಿತ್ತು. ಅದು ಮುದಿ ಆದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು

ತಿಳಿದ ಅದರ ಯಜಮಾನ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಸಾಯಿಸಿಬಿಡ ಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದ. ಹೇಗೋ ಅದರ ಸುಳಿವು ತಿಳಿದ ಕತ್ತೆ ರಾತ್ರಿ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿತು. “ನಾನೀಗ ಅವಂತೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಂಗೀತಗಾರನಾಗ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಗೆ ಹಾಕಿತು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಏದುಸಿರುಬಿಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನಾಯಿಯೊಂದು ಅದರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕತ್ತೆ ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು “ಯಾಕೆ ಸ್ನೇಹಿತ? ಮೈಗೆ ಹುಷಾರಿಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ನಾಯಿ, “ಹುಷಾರಿಲ್ಲೆ ಏನು? ನಾನು ಮುದಿಯಾದೇಂತ ನನ್ನ ಯಜಮಾನ ಸಾಯಿಸ್ಪೇಕೂಂತ ಅನ್ನೊಂಡಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕೆ ಮನೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡ್ಬಂದೆ” ಎಂದಿತು. “ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬ ಹಣೆಬರಹಾನೂ ಒಂದೇ ಆಯ್ತು. ನಾನು ಅವಂತೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀನಿ. ನೀನೂ ಬಾ” ಎಂದಿತು ಕತ್ತೆ. ನಾಯಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟಿತು.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದಾರಿಯ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಬೆಕ್ಕೊಂದು ಸಿಕ್ಕಿತು. “ಯಾಕೆ ಬೆಕ್ಕೇ ಸಪ್ಪಗಿದ್ದೀ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು ಕತ್ತೆ. “ಸಪ್ಪಗಿಲ್ಲೆ ಏನು ಮಾಡ್ಲಿ? ನಾನು ಮುದಿಯಾದೇಂತ ನನ್ನ ಯಜಮಾನಿ ನೀರ್ದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸೋಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದು!” ಎಂದು ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳಿತು ಬೆಕ್ಕು. ಕತ್ತೆ ನಸುನಕ್ಕು :

“ನೀನು ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ಸಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡ್ತೀಯೆ. ಆವಂತಿ ರಾಜ್ಯದ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಭೋಜನಶಾಲೆಲಿ ನಿಂಗೆ ಹಾಡೋ ಕೆಲ್ಸ ಸಿಗ್ಬಹುದು ನಮ್ಮೊತೆ ಬಾ” ಎಂದು ಕರೆಯಿತು.

ಅವರು ಮತ್ತಷ್ಟು ದಾರಿ ಕ್ರಮಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ ಗೇಟೊಂದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಒರಲುತ್ತಿದ್ದ ಹುಂಜ ಕಾಣಿಸಿಕ್ಕಿತು. “ಹುಂಜ, ಹುಂಜ, ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಕಿರುಚ್ಚೋತ್ತಿದ್ದೀ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು ಕತ್ತೆ. “ಕಿರಿಚ್ಚೋಳ್ಳೆ ಏನ್ನಾಡ್ಲಿ? ಭಾನುವಾರ ಬರೋ ಅತಿಥಿಗಳ ಊಟಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನನ್ನ ಕೊರಳು ಕುಯ್ಯೋ ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾಳೆ ನನ್ನ ಯಜಮಾನಿ” ಎಂದು ನುಡಿಯಿತು ಹುಂಜ. “ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಮ್ಮೊತೆ ಬಾ. ನಾವೆಲ್ಲೂ ಸೇರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡೋದು ಕಲಿತ್ರ ಒಳ್ಳೆ ಸಂಗೀತಸಭೆ ಏರ್ಪಡಿಸಬಹುದು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕತ್ತೆ ಹುಂಜನನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ಕತ್ತಲಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಆವಂತಿ ರಾಜ್ಯ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕಾಡಿನ ಒಂದು ದಟ್ಟ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟರು. ಕತ್ತೆ ಮತ್ತು ನಾಯಿ ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದುವು. ಬೆಕ್ಕು ಮರದ ರೆಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಪವಡಿಸಿತು. ಹುಂಜ ಮರದ ತುತ್ತತುದಿಗೇರಿ ಸುತ್ತಲೂ ವೀಕ್ಷಿಸಿದಾಗ ದೂರದಲ್ಲೊಂದು ಬೆಳಕು ಕಾಣಿಸಿತು. ಹುಂಜ ಉತ್ಸಾಹ ದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು, “ದೂರದಲ್ಲೊಂದು ಮನೆಯಿರಬೇಕು. ಬೆಳಕು ಕಾಣುತ್ತೆ, ಬನ್ನಿ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದಿತು. “ಮನೆ

ಎಂದ್ದೇಲೆ ತಿನ್ನೋಕೂ ಏನಾದ್ರೂ ಸಿಗುತ್ತೆ” ಎಂದಿತು ನಾಯಿ.

ನಾಲ್ಕರೂ ನಡೆಯುತ್ತಾ, ಮನೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಎತ್ತರವಾದ ಕತ್ತೆ ಕಿಟಕಿಗೆ ಮುಖ ಇಟ್ಟು, ಒಳಗೆ ನೋಡಿ, “ದೊಡ್ಡ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳಿವೆ. ಕಳ್ಳರು ಕೂತು ತಿನ್ನಾ ಮಜಾ ಮಾಡ್ತಿದಾರೆ” ಎಂದಿತು.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾವಿರೋಕೆ ಇದು ಪ್ರಶಸ್ತವಾದ ಜಾಗ” ಎಂದಿತು ಹುಂಜ. ಪ್ರಾಣಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು ಒಂದು ಹಂಚಿಕೆ ಹೂಡಿದುವು. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಕತ್ತೆ ಕಿಟಕಿಯ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮುಂಗಾಲುಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿಂತಿತು. ಅದರ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮುಂಗಾಲುಗಳನ್ನಿಟ್ಟಿತು ನಾಯಿ. ನಾಯಿಯ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೆಕ್ಕು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತು. ಅದರ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹುಂಜ. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಆರಂಭಿಸಿದುವು. ಕತ್ತೆ ಅರಚಿತು, ನಾಯಿ ಬಗುಳಿತು, ಬೆಕ್ಕು ಮಿಯಗುಟ್ಟಿತು, ಹುಂಜ ಭರಲಿತು. ಅನಂತರ ಒಂದೇ ಉಸುರಿನಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಕಿರುಚುತ್ತಾ ಕಿಟಕಿಯ ಮುಖಾಂತರ ಒಳನುಗ್ಗಿದುವು. ಕಳ್ಳರು ಹೆದರಿ ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಓಡಿಹೋದರು.

ಆಗ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಳ್ಳರು ಉಳಿಸಿದ್ದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಗಬಗಬನೆ ತಿಂದುವು. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದ ಬಳಿಕ ಮನೆಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ತಿರುಗಿ ಪ್ರಿಯವಾದ



ಜಾಗಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು. ಕತ್ತೆ ಹಿತ್ತಲಿನ ಒಣ
ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿತು. ನಾಯಿ ಹಿಂಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ,
ಬೆಕ್ಕು ಒಲೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ, ಹುಂಜ ತೊಲೆಯಮೇಲೆ
ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದುವು.

ಇತ್ತ ಕಳ್ಳರು, “ಎಲ್ಲವೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿದೆ. ನೋಡಿ ಬರೋಣ” ಎಂದು ಮನೆಯತ್ತ ಬಂದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯವಂತನೊಬ್ಬನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ದೀಪ ಹೊತ್ತಿಸಲೆಂದು ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ ಹಿಡಿದು ಒಲೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಕ್ಕಿನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವು ಕೆಂಡ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನೆಟ್ಟಾಗ, ಬೆಕ್ಕು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವನ ಮುಖ ಪರಚಿತು. ಕಳ್ಳ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಹಿಂಬಾಗಿಲಿಗೆ ಓಡಿದಾಗ ನಾಯಿ ಅವನ ಕಾಲನ್ನು ಕಚ್ಚಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಹಾರಿದಾಗ ಕತ್ತೆ ಒದೆಯಿತು. ಕಳ್ಳ ಹೆದರಿ ಓಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಹುಂಜ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಕೊ ಕೊ ಕೋ ಎಂದು ಕಿರಿಚಲಾರಂಭಿಸಿತು.

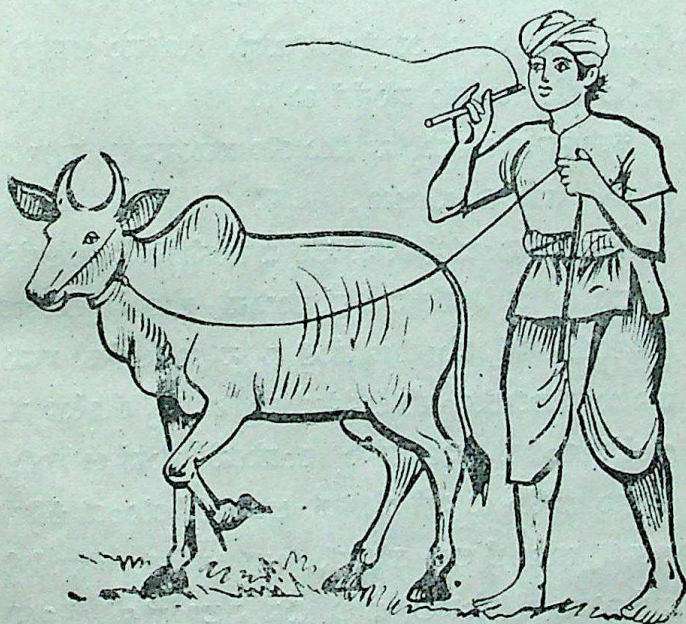
ಜೀವ ಉಳಿದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಏಳುತ್ತಾ ಬೀಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡ ಕಳ್ಳ “ಅಯ್ಯೋ, ಆ ಮನೆಯ ತುಂಬ ದೆವ್ವಗಳಿವೆಯವ್ವ. ನಾನು ದೀಪ ಹತ್ತಿಸೋಕೆ ಒಲೆ ಹತ್ರ ಹೋದ್ರೆ ಒಂದು ದೆವ್ವ ನನ್ನ ಮುಖ ಪರಚ್ಚು. ಬಾಗಿಲ ಹತ್ರ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾಯಾವಿ ಚಾಕಿನಿಂದ ಕಾಲಿಗೆ ಇರೀತು. ಹಿತ್ತಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು ದೆಯ್ಯವೊಂದು ಕೋಲು ತಕೊಂಡು ಹೊಡೀತು. ತೊಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿ ತಿದ್ದ ಪಿಶಾಚಿ ‘ಅವನನ್ನಿತ್ತಲಿಗೆ ಹಾಕು’ ಅಂತ ಅರಚ್ಚು. ನಾನು ಹೆದರೊಂಡು ಓಡ್ಬಂದೆ” ಎಂದ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕಳ್ಳರು ದೆವ್ವದ ಮನೆ ಸಹವಾಸ ಬೇಡ

ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಹೊಸ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ದಿನ ಕಳೆಯುವು. ಇವತ್ತೂ ಕೂಡ ನೀವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ್ರೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

೮. ಸೋಮನ ರೊಟ್ಟಿ

ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲಿಬ್ಬರು ಸೋದರರು. ಹಿರಿಯವನು ಜಾಣ. ಕಿರಿಯವನಾದ ಸೋಮ ಮುಖಶಿಖಾಮಣಿ.



ತಂದೆ ಸತ್ತೊಡನೆ ಹಿರಿಯ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮನ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಮುದಿ ಎತ್ತನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಾನು ಇಪ್ಪತ್ತು ಹಸುಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಡ.

ಸೋಮ ತನ್ನ ಮುದಿ ಎತ್ತನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ. ಎತ್ತು ಹುಲ್ಲು ಮೇಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಇವನು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತ. ಮರದ ರೆಂಬೆಗಳು ಗಾಳಿಗೆ ಸುಯ್ ಸುಯ್ ಎಂದು ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. “ಸುಮ್ಮಿರಬಾರದಾ ಮರ?” ಎಂದು ಗದರಿಸಿದ ಸೋಮ. ಮರ ಮತ್ತೆ ಸದ್ದು ಮಾಡಿತು. ಸೋಮ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೊಡಲಿಯಿಂದ ಹೊಡೆದ. ಮರದಿಂದ ಬಳಬಳನೆ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳು ಸುರಿಯತೊಡಗಿದವು. ಸೋಮ ಅವನ್ನು ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದ.

“ಈ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸಮಪಾಲು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳೋಣ” ಎಂದ ಅಣ್ಣ.

“ಆಗಲಿ” ಎಂದ ಸೋಮ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಳತೆ ಇಸಿದು ತಂದ. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅಳತೆಯ ತಳಕ್ಕೆ ಮಯಣ ಮೆತ್ತಿದ. ನಾಣ್ಯ ಅಳಿದು ಸಮ ಪಾಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಳತೆಯನ್ನು ವಾಪ್ಸು ಕೊಟ್ಟಾಗ, ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ನೆರೆಯವ ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಅದು ಕಿವಿಯಿಂದ ಕಿವಿಗೆ ಹೋಗಿ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹಬ್ಬಿತು. ಆಗ ಅಣ್ಣನು, “ನಾವಿಬ್ಬರಿಗೂ ಇರೋದು ಕ್ಲೇಮವಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನವಿಲ್ಲದ್ದೂ ಹೋಗಿ

ಬಿಡೋಣ. ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹುಗಿಯೋಣ” ಎಂದ.

ಅದರಂತೆಯೇ ಮಾಡಿ ಸೋದರರು ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟರು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಣ್ಣ “ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕೋದು ಮರೆತು ಬಂದಿದೀನಿ. ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತೀಯಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಆಗಲಿ, ಎಂದು ಹೋದ ಸೋಮ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನೇ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದ. “ಬಾಗಿಲಿದ್ದರೆ ತಾನೇ ಯಾರಾದರೂ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗೋದು? ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಗಿಲನ್ನೇ ತಂದುಬಿಟ್ಟೆ” ಎಂದ ಸೋಮ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕುದುರೆ ಗೊರಸಿನ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮರ ಹತ್ತಿದರು. ಸವಾರರು ಅವರ ಊರಿನವರೇ ಆಗಿದ್ದು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತರು. ಭಾರ ಹೊರಲಾರದ ಸೋಮ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ. ಸವಾರರು ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಓಡಿಹೋದರು.

“ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ಹೊರಟರೆ ಇಂಥ ರಾಧ್ವಾಂತಗಳೇ ಆಗುವೆ. ನಾನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಅಣ್ಣ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ. ಸೋಮ ಮುನ್ನಡೆದ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ನಾಣ್ಯದಿಂದ ಮುಂದಿನೂರಿನಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಂಡ. ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ನೆರಳಿದ್ದ ನದಿಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತ. ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗ ರೊಟ್ಟಿ ಜಾರಿ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಸೋಮ ನದಿಯ ಅಂಚಿಗೆ ಬಂದು “ನದಿಯೇ ನದಿಯೇ ನನ್ನ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡು” ಎಂದು ಕೂಗತೊಡಗಿದ. ಅವನ

ಅವಾಂತರ ತಡೆಯಲಾರದೆ ನದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಸನೊಬ್ಬ ಹೊರಗೆ ತಲೆಹಾಕಿ “ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳಿದೀಯೆ? ನನ್ನ ನಿದ್ದೆಗೆ ಭಂಗ ಮಾಡ್ಬೇಡ ಹೋಗು!” ಎಂದ. ಸೋಮ ಅತ್ತ ಗಮನ ಕೊಡದೆ “ನನ್ನ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡು” ಎಂದು ಕೂಗತೊಡಗಿದ. ರಾಕ್ಷಸ ಬೇಸರದಿಂದ “ಹಾಳಾಗ್ಲಿ ನಿನ್ನ ರೊಟ್ಟಿ! ಅದಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೆ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಿಂಗೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಇದೊಂದು ಮೇಜು. ಇದರ ಮುಂದೆ ನಿಂತು “ಮೇಜೆ, ಊಟ ಬರಲಿ” ಎಂದರೆ ನಿನಗೆ ಬೇಕುಬೇಕಾದ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಬರುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡಬೇಡ ಹೋಗು!” ಎಂದ.

ಸೋಮ ಮೇಜನ್ನು ಬೆನ್ನಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ. ಆ ಊರಿನ ಪೇಟೆಯ ಬೀದಿಯ ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು “ಯಾರ್ಯಾರು ಬರುತ್ತೀರೋ ಬನ್ನಿ! ಭರ್ಜರಿ ಊಟ ಹಾಕಿಪ್ತೀನಿ!” ಎಂದ. ಜನ ನೆರೆಯತೊಡಗಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದ ಬಳಿಕ “ಮೇಜೇ, ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಊಟ ಬರಲಿ” ಎಂದೊಡನೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾಕಾಗಿ ಉಳಿಯುವಷ್ಟು ಭಕ್ಷ್ಯಗಳು ಬಂದವು. ಜನರಿಗೆ ಅಂಥ ಮೇಜನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಸೋಮ ಮಲಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಮೇಜನ್ನು ಆಪರು ಕದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು.

ಮರುದಿನ ಸೋಮ ಎದ್ದಾಗ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮೇಜಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮತ್ತೆ ನದಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. “ನನ್ನ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡು” ಎಂದು ಬಿಗಿಬಿಟ್ಟ ಹಾಕತೊಡಗಿದ. ರಾಕ್ಷಸ

ಕೂಗಿನಿಂದ ಬೇಸತ್ತು ಹೊರಗೆ ತಲೆ ಹಾಕಿ “ತಿರುಗಿ ಬಂದೆಯಾ? ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಮೇಜೇನಾಯ್ತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ಅದನ್ನು ಕದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು” ಎಂದ ಸೋಮ. “ಈ ಸಾರೆ ಒಂದು ಚಕ್ರ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಇದನ್ನು ಬಲಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದರೆ ಬಂಗಾರ ಬರುತ್ತೆ. ಎಡಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದರೆ ಬೆಳ್ಳಿ ಬರುತ್ತೆ. ಇದನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ನೋಡ್ಕೊ” ಎಂದ ರಾಕ್ಷಸ.

ಚಕ್ರದ ದೆಸೆಯಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತನಾದ ಸೋಮ ಸೊಗಸಾದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದ. ಅದರ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಜನರು ಅದನ್ನು ಕದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು. ಸೋಮ ಬೆಳಗಿದ್ದು ನದಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. “ನನ್ನ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಡು” ಎಂದು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಪೀಡಿಸತೊಡಗಿದ. ರಾಕ್ಷಸ ಈ ಬಾರಿ ಎರಡು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ.

ಸೋಮ ಅವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಪೇಟೆಯ ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಮತ್ತೆನನ್ನೋ ಅವನು ತಂದಿರುವ ನೆಂದು ಜನ ನೆರೆಯತೊಡಗಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದ ಬಳಿಕ “ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳೇ ಬನ್ನಿ, ಇವರನ್ನು ಹೊಡೆಯೋಣ!” ಎಂದ ಸೋಮ.

ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ರೆಪರಪನೆ ಹೊಡೆದುವು. “ನಮ್ಮನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಜನ ಗೋಗರೆದರು. “ನನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳ್ಳೆ ಮೊದ್ಲು ವಾಪಸು ಕೊಡಿ!” ಎಂದ ಸೋಮ. ಜನ ಮೇಜನ್ನೂ, ಚಕ್ರವನ್ನೂ ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿದರು.

ನೋಮ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತನ್ನೂರಿಗೆ ಹೋದ.

ಅಣ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳಿ ಬದುಕಿದ.

೯. ಕಪ್ಪೇ ರಾಜಕುಮಾರಿ

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಮೂರು ಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಅವರು ಪ್ರಾಪ್ತವಯಸ್ಕರಾದಾಗ ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತಾಯಿ ಸೂಚಿಸಿದಳು. ದೊಡ್ಡವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಯತಮೆಯರನ್ನು ಆಗಲೇ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ತಾಯಿಯ ಸೂಚನೆಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಕಿರಿಯವನು ನಾಚಿಕೆಯ ಸ್ವಭಾವದವನಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅದುವರೆಗೆ ಯಾವ ಹುಡುಗಿಯನ್ನೂ ಮಾತನಾಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯಿಂದಳು: “ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಆಗುವವಳಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಕುಶಲಕಲೆಗಳೂ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನ. ಅವರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೊಡೋ ನೂಲಿನ ಉಂಡೆಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಿಯತಮೆಯರಿಗೆ ಕೊಡಿ. ಯಾರು ಅದರಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಟ್ಟೆ ನೆಯ್ದಾರೋ ಆಕೆ ನನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿನ ಸೊಸೆಯಾಗುತ್ತಾಳೆ.” ದೊಡ್ಡವರಿಬ್ಬರೂ ಆನಂದದಿಂದ ನೂಲಿನ ಉಂಡೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಕಿರಿಯವನು ದುಃಖದಿಂದ ಕೆರಳಿದರ ಬದಿಯಲ್ಲಿ



ಕುಳಿತ. ಆಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಪ್ಪೆ ಕೆರೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಜಿಗಿದು, “ಯಾಕೆ ಸಪ್ಪಗಿದ್ದೀ ಯುವಕ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ಕಿರಿಯವನು ತನ್ನ ಕಥೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಕೊಂಡಾಗ ಕಪ್ಪೆ, “ನೀನೇನೂ ಯೋಚಿ ಸ್ಪೇಡ, ಉಂಡೇನ ಇಲ್ಕೊಡು. ನಾನು ನೆಯ್ದುಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎಂದಿತು.

ಹಲವು ದಿನಗಳ ಬಳಿಕ ದೊಡ್ಡವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಯತಮೆಯರು ನೆಯ್ದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಂದು ತಾಯಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು. ಕಿರಿಯವನು ಕೆರೆಂಟು ಬಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಕಪ್ಪೆ ತಾನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ತಾಯಿ “ಅಬ್ಬಾ! ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸಾಗಿದೆ! ಕಿರಿಯ ಸೊಸೇನೇ ನಂಗೆ ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚು. ಆದರೆ ಇದೊಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಸಾಲದು. ನಾನು ಮೂರು ನಾಯಿಮರಿಗಳ್ಳೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಯಾರು ಅವಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ನಡತೆ ಮತ್ತು ಆಟಗಳ್ಳೆ ಕಲಿಸ್ತಾರೋ ಅವರೇ ನಂಗೆ ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚಾಗ್ತಾರೆ” ಎಂದಳು. ದೊಡ್ಡವರಿಬ್ಬರೂ ಹಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ಬಳಿಕ ವಾಪ್ಸು ತಂದ ನಾಯಿಮರಿಗಳು ಆವಿಧೇಯ ಮರಿಗಳಾಗಿ ಇದ್ದುವು; ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಹೆದರಿಸಿದುವು. ಕಿರಿಯವನ ನಾಯಿಮರಿ ಮುದ್ದಾಗಿಯೂ ಅನೇಕ ಆಟಗಳನ್ನು ಆಡುವಂಥದ್ದಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ತಾಯಿ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಿಂದ, “ಈ ಸಾರೀನೂ ಕಿರಿ ಸೊಸೆ ನಂಗೆ ಮೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಇಲ್ಲಿ. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡ್ತೀರನ್ನ ಕರೊಂಡ್ಬನ್ನಿ. ನಾನು ಮದ್ದಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ನುಡಿದಳು.

ದೊಡ್ಡವರಿಬ್ಬರೂ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಓಡಿದರು. ಕಿರಿಯವನು ಸಪ್ಪೆ ಮುಖ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೆರೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. “ಯಾಕೆ ಸಪ್ಪೆಗಿದ್ದಿ ಯುವಕ?” ಎನ್ನುವುದು ಕೇಳಿತು ಕಪ್ಪೆ. “ಯುವಕ ತನ್ನ

ಸಂಕಟವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದಾಗ, “ನನ್ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕಪ್ಪೆ ಕೇಳಿತು. “ನೀನು ಹೆಂಡ್ತಿ ಆದ್ರೆ ನಂಗೇನು ಉಪಯೋಗ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಯುವಕ. “ನನ್ನ ಮದ್ಯೆ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ತೀಯೋ ಇಲ್ಲೋ ಅಷ್ಟು ಹೇಳು” ಎಂದು ಹಟದಿಂದ ಕೇಳಿತು ಕಪ್ಪೆ.

“ಆಗ್ಲಿ, ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಹ್ಯಾಗ್ಲಿ? ನೀನು ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೀಯೆ” ಎಂದು ಯುವಕ ನುಡಿದೊಡನೆ ಕಪ್ಪೆ ಕೆರೆಯೊಳಗೆ ಹಾರಿ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾದ ಸಾರೋಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಂದ ಕಪ್ಪೆ ಅವನನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿ, ಸಾರೋಟನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಸಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಹಾಗೆ ಅವರು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಜನ ವಿಕಾರರೂಪದ ಮುದುಕಿಯರು ಎದುರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬಳು ಕುರುಡಿ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಡುಬ್ಬವಿತ್ತು. ಮೂರನೆಯವಳೆ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳೊಂದು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಸಾರೋಟಿನ ಮೆತ್ತಗಿನ ದಿಂಬುಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಚಾಟಿಯಿಂದ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕಪ್ಪೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರು ಮೂವರೂ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಗಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅದರಿಂದ ಕುರುಡಿಯ ಕಣ್ಣು ಗುಡ್ಡೆಗಳೆಂದು ಹೊದಿಸಿದವು. ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣು

ಕಾಣುವಂತಾಯಿತು. ಹೊರಳಾಟದಿಂದ ಗೂನುಬೆನ್ನಿನವಳೆ
ಡುಬ್ಬು ಮಂಗಮಾಯವಾಯಿತು. ಮೂರನೆಯವಳೆ
ಗಂಟಲಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಳ್ಳು ಹಾರಿ ಹೊರಗೆ ಬಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಶಾಪ
ದಿಂದ ವಿಮುಕ್ತರಾದ ಆ ಮೂವರು ಕಿನ್ನರಿಯರು ಕಪ್ಪೆಗೆ
ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರು.

ಮೊದಲ ಕಿನ್ನರಿ ತನ್ನ ಮಾಯಾದಂಡದಿಂದ ಕಪ್ಪೆ
ಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೊಡನೆ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿಯಾದ
ರಾಜಕುಮಾರಿಯಾಯಿತು. ಎರಡನೆಯ ಕಿನ್ನರಿ ತನ್ನ ದಂಡ
ವನ್ನು ಆಡಿಸಿದೊಡನೆ ಸಾರೋಟು ಬಂಗಾರದ್ದಾಯಿತು;
ಭವ್ಯ ಅಶ್ವಗಳೆರಡು ಹುಟ್ಟಿದವು. ಮೂರನೆಯ ಕಿನ್ನರಿಯ
ಮಾಯಾದಂಡದಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ
ಯಾವಾಗಲೂ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಕೈ
ಚೀಲವೊಂದು ಬಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಮೂವರು ಕಿನ್ನರಿಯರೂ
ಅವರನ್ನು ಹರಸಿ ಮಾಯವಾದರು.

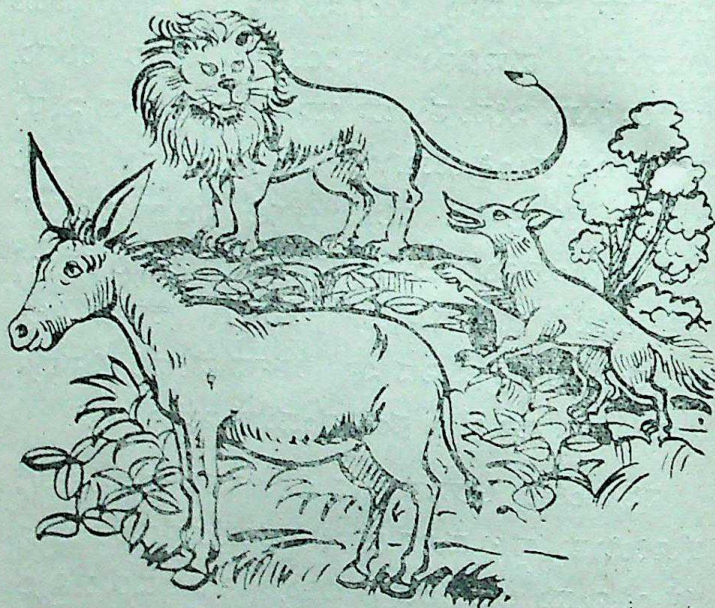
ಕಿರಿಯ ಮಗನೂ ರಾಜಕುಮಾರಿಯೂ ಸಾರೋಟಿನಲ್ಲಿ
ಬಂದಿಳಿದಾಗ ತಾಯಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.
ಅವರ ವಿವಾಹ ವೈಭವದಿಂದ ನಡೆದು ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖ
ದಿಂದಿದ್ದರು.

೧೦. ಮೈದುಳಿಲ್ಲದ ಕತ್ತೆ

ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮುದಿ ಸಿಂಹವಿತ್ತು. ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಮೈಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಹಸಿವನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅದು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿತು. ನರಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು, “ನರಿರಾಯಾ, ನೀನು ತುಂಬಾ ಜಾಣ. ಇವತ್ತಿನಿಂದ ನೀನು ನನ್ನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿರು” ಎಂದಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಇದಿರು ಉತ್ತರ ಹೇಳಲಾರದೆ ನರಿ, “ಆಗಲಿ ಮಹಾಪ್ರಭೋ” ಎಂದಿತು. ಸಿಂಹ ನುಡಿಯಿತು : “ರಾಜನಾದ ನಾನು ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗೋದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣಿಸೊಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಂತ್ರಿಯಾದ ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದರೆ ದಿನವೂ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಾಣೀನ ನಂಗೆ ತಂದು ಕೊಡೋದು.”

ನರಿ ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ಆಹಾರ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೋಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋಗುವುದರೊಳಗೆ ಕೊಬ್ಬಿದ ಕತ್ತೆಯೊಂದು ಅದರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ನರಿ ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ “ಕತ್ತೆರಾಯಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಕಾಡೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಸಿಂಹರಾಜ ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯನ್ನಾಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನನ್ನ ನೋಡ್ಬೇಕೊಂತ ಅಪ್ಪು ತುಂಬಾ ಆಸೆಪಡ್ತಿದಾರೆ ಬಾ” ಎಂದಿತು. ಕತ್ತೆ ಬೆದರಿ “ಅಯ್ಯೋ ಸಿಂಹರಾಜನೇ? ಅವರನ್ನ

ಕಂಡರೆ ನಂಗೆ ಪ್ರಾಣಭಯವಪ್ಪಾ, ನಾನು ಬರೋಲ್ಲ” ಎಂದಿತು. “ಮೂರ್ಖ, ಭಾಗ್ಯದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಿರೋವಾಗ ಒದಿತಾರೇನಯ್ಯ? ಹೆದರೋಬೇಡ. ಬಾ ನಾನಿದೀನಿ” ಎಂದು ಉಪಾಯವಾಗಿ ನರಿ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು.



ಸಿಂಹ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಕತ್ತೆ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿತು. “ಹೊಸ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡರೆ ನಾಚಿಕೆ, ಭಯ, ಸಿಂಹರಾಜ” ಎಂದಿತು ನರಿ. “ಭಯವೇಕೆ ನಾನೇ ಮಂತ್ರಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಸಿಂಹ ಎಗರಿದಾಗ ಕತ್ತೆ ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ದಿ ಹೇಳಿತು.

ತನ್ನ ಆಹಾರ ಮಾಯವಾದದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ನರಿಯು “ನೀವು ಅವಸರ ಮಾಡ ಬಾರ್ಹಾಗಿತ್ತು. ಕತ್ತೇನ ಉಪಾಯವಾಗಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಿದ್ದೆ !” ಎಂದು ನಿಷ್ಕುರವಾಗಿ ನುಡಿದು ಮತ್ತೆ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಅದು ಕಾಣಿಸಿದೊಡನೆ “ಎಂಥ ಮೂರ್ಖ ತನದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ ಕತ್ತರಾಯ ! ರಾಜರು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಏನೋ ಗುಟ್ಟು ಹೇಳಲು ಬಂದರೆ ನೀನು ಓಡಿಬಿಡೋದೆ ? ಬಾ, ಬಾ” ಎಂದು ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿತು.

ಈಬಾರಿ ಕತ್ತೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಸಿಂಹದ ಹತ್ತಿರ ಬಂತು. ರಾಜನ ಬಳಿ ಮಾತನಾಡಲೆಂದು ಅದು ಇನ್ನೇನು ಬಾಯಿ ತೆಗೆಯಬೇಕು, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಿಂಹ ಚಂಗನೆ ಹಾರಿ ಅದರ ಕೊರಳನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಸಾಯಿಸಿತು.

ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಹಸಿವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಅದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ನರಿ ಹೇಳಿತು : “ರಾಜರು ಊಟಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡೋದು ಧರ್ಮ.” “ಹೌದಲ್ಲವೆ ? ಈ ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ಮುಟ್ಟದ ಹಾಗೆ ನೋಡ್ತೋ ನರಿರಾಯಾ !” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಿಂಹ ಸ್ನಾನ ಕೈಂದು ನದಿಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಇತ್ತ ನರಿ ಕತ್ತೆಯ ಮೆದುಳನ್ನು ಬಗೆದು, ಅದು ತುಂಬಾ ರುಚಿಯಾಗಿದ್ದು ದರಿಂದ ಚಪ್ಪರಿಸಿಕೊಂಡು ತಿಂದಿತು. ಸ್ನಾನ

ಮುಗಿಸಿ ಬಂದ ಸಿಂಹ ಕತ್ತೆಯ ಮೆದುಳನ್ನು ಮೊದಲು ತಿನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅದರ ತಲೆಯನ್ನು ಬಗೆದಾಗ ಆ ಜಾಗ ಖಾಲಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಸಿಂಹ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ, “ಕತ್ತೆಯ ಮೆದುಳನ್ನು ತಿಂದೋರು ಯಾರು?” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿತು.

ನರಿ ವಿನೀತನಾಗಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಳಿತು: “ಕತ್ತೆಗೆ ಮೆದುಳಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ಸಿಂಹರಾಜ? ಅದಕ್ಕೆ ಮೆದುಳಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅದು ಎರಡನೆಯ ಸಾರೆ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬರ್ತಿತ್ತೆ?”

“ಹೌದು, ನೀನು ಹೇಳುವುದು ಸರಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಉಳಿದ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿಂದಿತು ಸಿಂಹರಾಜ.

೧೧. ಬಂಗಾರದ ಚಿಟ್ಟೆ

ಮಾಧವೀ ನದೀ ತೀರದ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಧವಿ ಎಂಬ ರಾಜಕುಮಾರಿ ತನ್ನ ದಾದಿಯೊಂದಿಗೆ ವಾಸವಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ತುಂಬಾ ರೂಪವತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಎದುರು ತೀರದಲ್ಲಿ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲಿನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ ದೇವರು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಮಾಧವಿಯಲ್ಲಿ ಮೋಹಗೊಂಡ. ಒಂದು ಬಂಗಾರದ ಚಿಟ್ಟೆಯಾಗಿ ಬಂದು ಅವಳ ಮೈಮೇಲೆ ಕುಳಿತು “ರಾಜಕುಮಾರೀ, ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗೋ ರಾಜ ಕುಮಾರ ಬರ್ತಾನೆ, ಬೇಗ ಸಿದ್ಧಳಾಗು!” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.



ರಾಜಕುಮಾರಿ, “ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ರಾಜಕುಮಾರ?” ಎಂದು ಕೇಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಚಿಟ್ಟೆ ಹೊರಗೆ ಹಾರಿಹೋಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಮಾತನ್ನು ದಾದಿಯ ಮಗ ನರಸಿಂಹ ಕೇಳಿಸಿ ಕೊಂಡ. ಅವನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳಿದ: “ಅಮ್ಮ, ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಹೇಳು. ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗಲೇ ರಾಜಕುಮಾರ ಹೊರಗೆ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ ಅಂತ. ಅವಳನ್ನು ನಾನೇ

ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೀನಿ.” ದಾದಿ ಮಗನ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಹೇಳಲು ಹೆದರಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಆ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿ ಸಿದಳು. ಆದರೆ ಆಗ ಚಿಟ್ಟಿ ಮತ್ತೆ ಬಂದು ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿತು: “ಮಾಧವೀ ಅವನು ನಿಜವಾದ ರಾಜಕುಮಾರನಲ್ಲ!”

ಮಾಧವಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ದಾದಿಗೆಂದಳು: “ನದೀತೀರದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರ ಕಾಯಲಿ. ಒಂದು ಪಾರದ ಬಳಿಕ ಉತ್ತರ ಹೇಳ್ತೀನಿ.”

ಅದರಂತೆ ನರಸಿಂಹ ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ನದೀತೀರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡ.

ಇತ್ತ ಮಳೆದೇವರು ಕಾಗೆಯೊಂದನ್ನು ಕರೆದು, ಒಂದು ಪ್ರೇಮಪತ್ರವನ್ನೂ ಆಭರಣಗಳ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು “ಇದನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಕಾಗೆ ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ನದೀ ತೀರದಲ್ಲಿ ಹೋಳಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನರಸಿಂಹ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ. ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೂರಿ ಕಾಗೆ ಕೆಳಗಿಳಿಯಿತು. “ಅದೇನು ಕಾಗೆ ನಿನ್ನ ಬಾಯಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ನರಸಿಂಹ. ಕಾಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿತು. ನರಸಿಂಹ ಯುಕ್ತಿಯೊಂದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ, “ಕಾಗೆ ನಿನಗೆ ಹಸಿವು ಆಗಿರಬಹುದು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋಳಿಗೆ ತಿನ್ನು” ಎಂದ. ಅದು ಹೋಳಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗ, ನರಸಿಂಹ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ

ಆಭರಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಚೀಳು, ಮಂಡರಗಪ್ಪೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ. ಪ್ರೇಮಪತ್ರಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೊಂದು ಕಾಗದ ಬರೆದು, “ರಾಜಕುಮಾರಿ, ನೀನು ಕುರೂಪಿ, ದಪ್ಪಹೆಂಗಸು, ಕ್ರೂರಿ, ಕೆಟ್ಟವಳು” ಎಂದು ಪಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದ.

ಹೋಳಿಗೆ ತಿಂದು ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ಕಾಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಯನ್ನೂ ಪತ್ರವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜ-ಕುಮಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಅವಳು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆಗೆದು ನೋಡಿ ಭಯದಿಂದ ಚೀರಿದಳು. ಪತ್ರ ಓದಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹರಿದು ಹಾಕಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಿಟ್ಟೆ ಬಂದು, “ಮಾಧವಿ, ನಿನ್ನ ರಾಜಕುಮಾರ ಕಳಿಸಿರೋ ಒಡವೆನ ಹಾಕಿಕೊ!” ಎಂದಾಗ ಅವಳು ಕೋಪದಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೊಡೆದು ಹೊರ ಗಟ್ಟಿದಳು. ಇದರಿಂದ ಕುಪಿತನಾದ ಮಳೆದೇವರು ಪ್ರಳಯ ವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದ. ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಅರಮನೆ, ನರಸಿಂಹ, ಅವನ ತಾಯಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋದರು. ಆಗ ದಾದಿಯೆಂದಳು: “ಎಲ್ಲವೂ ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪು. ನರಸಿಂಹ ಹೀಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ” ಎಂದು ನಡೆದು ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಳೆದೇವರು ನರಸಿಂಹನನ್ನೂ ಅವನ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ಕಾಗೆಗೆ, “ಕಾಕಾ ಎಂಬ ಕರ್ಕಶ ಶಬ್ದ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಹಾಡು ನಿನಗೆ ಬಾರದಿರಲಿ” ಎಂದು ಶಪಿಸಿದ.

ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನೀರಿನಿಂದೆತ್ತಿ ತನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದ. ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಅವನೇ ತನ್ನ

ರಾಜಕುಮಾರನೆಂದು ಮಾಧವಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖದಿಂದಿದ್ದರು.

೧೨. ಗಣೇಶ ಬಂದ

ಕುಬೇರನಿಗೆ ತಾನು ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರೀಮಂತನೆಂದು ತುಂಬಾ ಹೆಮ್ಮೆ, ಅಹಂಭಾವ. ತನ್ನ ಜಂಭವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲೋಸುಗ ಅವನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಭೂಲೋಕದ ರಾಜಮಹಾರಾಜರುಗಳನ್ನೂ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ ಅಂಥ ಭೋಜನಕೂಟಕ್ಕೆ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಕರೆಯಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಅವನು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, “ಪ್ರಭೂ, ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ನಿವೆಲ್ಲರೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು” ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡ.

ಈಶ್ವರ ನಕ್ಕು, “ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸವಿದೆ ಕುಬೇರ. ಬರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದ.

“ಹಾಗಾದರೆ ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಯನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ಕುಬೇರ.

“ನಾನು ಬಾರದೆ ಪಾರ್ವತಿ ಬರುವವಳಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಮಗ ಗಣಪತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು.”



ಕುಬೇರ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ.

ಮರುದಿನ ಕುಬೇರನ ಆರಮನೆಗೆ ದಿವ್ಯಾಲಂಕಾರ ಆಯಿತು. ಸಾವಿರ ಅತಿಥಿಗಳಿಗಾಗುವಷ್ಟು ಬಗೆಬಗೆಯ ಭಕ್ಷ್ಯಭೋಜ್ಯಗಳು ಸಿದ್ಧವಾದುವು. ಅತಿಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಗಣಪತಿಯ ಬರವಿಗೆ ಕಾದು ನಿಂತರು.

ಕಡೆಗೆ ಗಣಪತಿಯ ಆಗಮನವಾಯಿತು.

“ಇಲ್ಲಿ ಬಾ ಗಣಪ. ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿ
ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ಕುಬೇರ. ಕುಬೇರನ ಮಾತಿಗೆ
ಗಣೇಶ, “ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ
ನಾನು ಬರಬೇಕು.”

ಆಮೇಲೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುವಿಯಂತೆ” ಎಂದು ನುಡಿದ.

ಕುಬೇರ ಗಣಪತಿಯನ್ನು ಊಟದ ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಚಿನ್ನದ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಊಟಕ್ಕಿಟ್ಟ. ಸೇವಕರು ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ತಂದರು. ಗಣಪತಿ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಮುಗಿಸಿದ. ಮತ್ತೆಷ್ಟು ತಿನಿಸುಗಳು ಬಂದುವು. ಅವನ್ನೂ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟ. ಸೇವಕರು ಬಡಿಸಿ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗಣಪತಿಯ ತಟ್ಟೆ ಖಾಲಿಯಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಸಾವಿರ ಜನಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ಅಡುಗೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಣೇಶ ಒಬ್ಬನೇ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟ.

ಕುಬೇರ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತನಾದ. ಗಣೇಶ ಕುಬೇರನ ಮುಂದೆ ಬಂದು :

“ನನಗಿನ್ನೂ ಹಸಿವೆ. ಮತ್ತೇನಾದರೂ ತಿನ್ನ ಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಡು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನೇ ತಿಂದುಬಿಡುವೆ!” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದ.

ಕುಬೇರ ಹೆದರಿ ಓಡಿದ. ಗಣಪತಿಯೂ ಅವನನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ. ಕುಬೇರ ಓಡುತ್ತಾ ಓಡುತ್ತಾ ಈಶ್ವರನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು “ಲೋಕೇಶ್ವರಾ, ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡು!” ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚಿದ.

“ಯಾಕೆ? ಏನಾಯಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಈಶ್ವರ.

“ಕುಬೇರ ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಊಟ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ ಅಪ್ಪ!” ಎಂದು ಗಣಪತಿ ದೂರು ಕೊಟ್ಟು.

“ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಲು ಕುಬೇರನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಮಗು? ಒಳಗೆ ಹೋಗು, ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸುತ್ತಾಳೆ” ಎಂದ ಪರಮೇಶ್ವರ.

ಕುಬೇರ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿದ.

“ಕುಬೇರ, ಅಹಂಭಾವ ಸಲ್ಲದು. ಯಾವಾಗಲೂ ತಗ್ಗಿ ನಡೆಯುವುದೇ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರ!” ಎಂದು ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿದ ಕೈಲಾಸನಾಥ.

೧೩. ಧನವಂತ-ಸತ್ಯವಂತ

ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿಯೂ ಅವಳ ಮೊಮ್ಮಗಳೂ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಈಗ ಮುದುಕಿಗೆ ಬಡತನವಿದ್ದರೂ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಐಶ್ವರ್ಯವಂತ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಬಣ್ಣದ ಆಟದ ಸಾಮಾನು, ಬೆಳ್ಳಿಯ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನೂಕುತ್ತಾ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ವರ್ತಕನೊಬ್ಬ ಬಂದ. ಅವನ ಹೆಸರು ಧನವಂತ. ಅವನು ತುಂಬಾ ದುರಾಸೆಯವನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ



ಬಂದಾಗ ಮೊಮ್ಮಗಳು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಒಳಗೆ ಬಂದು, “ಅಜ್ಜಿ, ನನಗೆ ಆಟದ ಕುದುರೆ ಕೊಡಿಸು” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಅದನ್ನ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳೋದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲಮಗು” ಎಂದಳು ಮುದುಕಿ. ಆಗ ಮೊಮ್ಮಗಳು:

“ದುಡ್ಡಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರೋ ಆ ಹಳೇ ತಟ್ಟೆಯ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡೋಣ” ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಮುದುಕಿಗೂ ಅದು ಸರಿಯೆನಿಸಿತು. ಅವಳು ಆ ತಟ್ಟೆ ತಂದು ಧನವಂತನ ಕೈಲಿ ಕೊಟ್ಟು “ಅಪ್ಪಾ, ಈ ತಟ್ಟೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆಟದ ಕುದುರೆ ಕೊಡಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಜೈತ್ರ ಸಂಪುಟ

೭೫

ಮೇಲೆ ಉಗುರಿನಿಂದ ಗೀರು ಹಾಕಿದ. ಹಳದಿ ಬಣ್ಣದ ಗೆರೆ ಮೂಡಿದುದರಿಂದ ಅದು ಚೆನ್ನದ್ದು ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಈ ಮುದುಕಿಗೆ ತಟ್ಟೆ ಚೆನ್ನದ್ದು ಎಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವಳಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅವನೆಂದ:

“ಮುದುಕಮ್ಮ, ಈ ಹಳೇ ತಟ್ಟೆಗೆ ಆಟದ ಕುದುರೆ ಬರೋಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಈ ಸಣ್ಣ ಆಟದ ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿನ ಕೊಡ್ತೀನಿ.”

ಮೊಮ್ಮಗಳು “ನಂಗೆ ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ ಬೇಡ. ಕುದುರೇನೇ ಬೇಕು!” ಎಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದಳು. ಧನವಂತ ಮುಂದೆ ಹೋದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದಮೇಲೆ ಸತ್ಯವಂತನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದ.

“ಅಜ್ಜಿ, ಇವನನ್ನೂ ಕೇಳೋಣವಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಮೊಮ್ಮಗಳು.

ಮುದುಕಿಯು ಸತ್ಯವಂತನನ್ನು ನೋಡಿ “ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಮಗು ಆಟದ ಕುದುರೆ ಬೇಕು ಅನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಹಳೇ ತಟ್ಟೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಕೊಡ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

ಸತ್ಯವಂತ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡ. ಅದು ಭಾರ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಗೀರು ಹಾಕಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ. ಅದು ಚೆನ್ನ ದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ ಅವನೆಂದ:

“ಅಜ್ಜಿ, ಈ ತಟ್ಟೆ ಚೆನ್ನದ್ದು. ನನ್ನ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿರೋ ಸಾಮಾನನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟರೂ ಅದರ ಬೆಲೆಗೆ ಸಮನಾಗೊಲ್ಲ. ನನ್ನ ಗಾಡಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲೇ ಇರಲಿ. ನಾನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಉಳಿದ ಹಣ ತಂದುಕೊಟ್ಟು ತಟ್ಟೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.”

ಮುದುಕಿಯ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿಹೋಯಿತು. “ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ! ನೂರು ವರ್ಷ ಬಾಳಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದಳು.

ಸತ್ಯವಂತ ಅತ್ತ ಹೋದೊಡನೆ ಧನವಂತ ಬಂದ.

“ಅಜ್ಜಿ, ಎಲ್ಲಿ ಆ ತಟ್ಟೆ ಕೊಡು. ಮಗು ಕೇಳಿದ ಆಟದ ಕುದುರೇನ ತಕೋ!” ಎಂದ.

ಮುದುಕಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ “ಮೋಸಗಾರ! ವಂಚಕ! ಹೋಗು ಹೋಗು. ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ತಟ್ಟೆಗೆ ಆಟದ ಕುದುರೇನ ಕೊಡ್ತಾನಂತೆ! ಸತ್ಯವಂತ ಬರದೇ ಇದ್ದರೆ ನಾವು ನಿನ್ನಿಂದ ಮೋಸ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೆವು. ನಿನ್ನಂಥವರಿಗೆ ದೇವರು ಒಳ್ಳೆದು ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ!” ಎಂದು ಶಪಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು.

೧೪. ಅಮರ ಸನ್ಯಾಸಿ

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೀತಿವಂತನೆಂಬ ಸನ್ಯಾಸಿ ಇದ್ದ. ಇವನು ಬಹಳ ದೈವಭಕ್ತ ಮತ್ತು ಉದಾರ, ಆದರೆ ಕಡುಬಡವ.



ಒಂದು ದಿನ ಚಳಿಗಾಲದ ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಬೆಂಕಿಯ ಮುಂದೆ ಕೈಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಕೃಷ್ಣಾಜಿನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಆಗ ಯಾರೋ ಅವನ ಗುಡಿಸಲಿನ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದರು. ಸನ್ಯಾಸಿ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ.

ಹೊರಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ಜನ ಯಾತ್ರಿಕರು ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರು ಪ್ರಯಾಣದಿಂದ ಬಳಲಿದವರಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದರು.

“ಬನ್ನಿ, ಒಳಗೆ ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಸನ್ಯಾಸಿ ಅವರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ.

ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಬೆಂಕಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಕುಳಿತರು. ಹಸಿದಂತೆ ಕಾಣುವ ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಏನನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ? ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದ ಸನ್ಯಾಸಿ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ರೊಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಕಾಲುಸೀಸೆ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸವಿತ್ತು. ಇಷ್ಟನ್ನು ಅಷ್ಟು ಮಂದಿಗೆ ಕೊಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎಂದು ಸನ್ಯಾಸಿ ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟುಕೊಂಡ.

ಹಿರಿಯ ಯಾತ್ರಿಕ ಕೇಳಿಯೇಬಿಟ್ಟ: “ಸನ್ಯಾಸಿ, ನಮಗೆ ತುಂಬಾ ಹಸಿವೆಯಾಗಿದೆ. ಏನನ್ನಾದರೂ ತಿನ್ನಲು ಕೊಡು.”

ಸನ್ಯಾಸಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದ. ಏನಾಶ್ಚರ್ಯ ! ಅರ್ಧರೊಟ್ಟಿಗೆ ಬದಲು ಅಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾದ ರೊಟ್ಟಿಗಳಿದ್ದವು. ಸನ್ಯಾಸಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಯಾತ್ರಿಕರಿಗೆ ಹಂಚಿದ.

“ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸವಿದೆಯೇ ಸನ್ಯಾಸಿ ?”

“ತಾಳಿ ನೋಡಿಬರುತ್ತೇನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸನ್ಯಾಸಿ ಮತ್ತೆ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಅಲ್ಲಿ ದ್ರಾಕ್ಷಾರಸತುಂಬಿದ ಹನ್ನೆರಡು ಸೀಸೆಗಳಿದ್ದವು. ಅವನ್ನೂ ಸನ್ಯಾಸಿ ಯಾತ್ರಿಕರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ.

ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ತಿಂದ ಬಳಿಕ ಯಾತ್ರಿಕರು ತೃಪ್ತಿ
ಗೊಂಡು ಮೇಲೆದ್ದರು. ಅವರು ಹೊರಗೆ ಹೊರಟಾಗ
ಕಿರಿಯವನು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದ:

“ನಮ್ಮ ಮುಂದಾಳು ಸ್ವತಃ ಪರಮಾತ್ಮ, ಅವನಲ್ಲಿ
ಏನಾದರೂ ವರ ಬೇಡಿಕೊ.”

ಸನ್ಯಾಸಿ ಹೋಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ.
“ನನಗೊಂದು ವರ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಕೇಳಿ
ಕೊಂಡ.

“ಏನು ವರ ಬೇಕು ಕೇಳಿಕೋ ಸನ್ಯಾಸಿ” —ಎಂದ
ಪರಮಾತ್ಮ.

“ಬೆಂಕಿಯ ಮುಂದಿರೋ ನನ್ನ ಕೃಷ್ಣಾಜಿನದ ಮೇಲೆ
ಕೂತವರ್ಯಾರೂ ನನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮೇಲೇಳಬಾರದು.”

“ತಥಾಸ್ತು” ಎಂದ ಪರಮಾತ್ಮ.

ಕಿರಿಯವ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದ: “ಎಂಥ ಮೂರ್ಖ ವರ
ಕೇಳಿಕೊಂಡೆಯಲ್ಲಾ ಸನ್ಯಾಸಿ! ಇನ್ನೊಂದು ವರವನ್ನು
ಕೇಳಿಕೊ.”

ಸನ್ಯಾಸಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, “ಸ್ವಾಮಿ,
ನನ್ನ ಗುಡಿಸಲ ಹೊರಗಿರುವ ಮಾವಿನ ಮರ ಹತ್ತಿದವರು
ನನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೆಳಗಿಳಿಯಬಾರದು” ಎಂದು ಕೇಳಿ
ಕೊಂಡ.

“ಆಗಲಿ” ಎಂದ ಪರಮಾತ್ಮ.

ಕಿರಿಯ ಯಾತ್ರಿಕ ಬಹು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅಂದ: “ಮತ್ತೆ

ಇನ್ನೊಂದು ಮೂರ್ಖವರವನ್ನೇ ಕೇಳಿದೆಯಲ್ಲಾ ಸನ್ಯಾಸಿ!
ಮೂರನೆಯ ವರವೇ ಕಡೆಯದು. ಒಳ್ಳೆಯ ವರವನ್ನು
ಬೇಡಿಕೋ.”

ಸನ್ಯಾಸಿಯು “ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಪ ಗ ಡೆ ಯಾ ಟ ದ ಲ್ಲಿ
ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಸೋಲಿಸಬಾರದು” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಪರಮಾತ್ಮ, “ತಥಾಸ್ತು” ಎಂದು ತನ್ನ ಸಹಯಾತ್ರಿಕ
ರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟ.

ವರುಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ಸನ್ಯಾಸಿ ಆ ಮೂರು ವರ
ಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವೇ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ಯಮರಾಯ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಮನೆಯ
ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ. ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕಂಡು
“ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಬಾ ಸನ್ಯಾಸಿ” ಎಂದು ಕರೆದ ಯಮ.

“ನೀನು ಕರೆದಮೇಲೆ ನಾನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನೋಕೆ
ಆಗುತ್ತದೆಯೇ ಯಮದೇವ? ಈ ಕೃಷ್ಣಾ ಜಿನದ ಮೇಲೆ
ಕುಳಿತುಕೋ. ಐದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ”
ಎಂದ ಸನ್ಯಾಸಿ.

ಯಮ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಸನ್ಯಾಸಿ
ಹಿಂತಿರುಗಿ “ಹೋಗೋಣವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಯಮ
ಮೇಲೇಳಲು ಹೋದ. ಆಗಲಿಲ್ಲ.

“ಇದೇನು ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರ ಸನ್ಯಾಸಿ? ನನಗೆ ಕೆಲಸವಿದೆ.
ಹೋಗಬೇಕು. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸು” ಎಂದ ಯಮ.

“ಇನ್ನೂ ಮುನ್ನೂರು ವರ್ಷ ನೀನು ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವು

ದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಬಿಡಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ಸನ್ಯಾಸಿ.

ಯಮ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ. ಮುನ್ನೂರು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ಯಮ ಮತ್ತೆ ಬಂದ.

“ಸನ್ಯಾಸಿ ಬೇಗ ಸಿದ್ಧನಾಗು. ನಾನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೇ ಕಾದಿರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ ಯಮ. “ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಮಾವಿನ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ನೆರಳಿದೆ. ಅಲ್ಲಿರು ಯಮದೇವ” ಎಂದು ನುಡಿದ ಸನ್ಯಾಸಿ.

ಯಮ ಮಾವಿನ ಮರದಿಂದ ಜೋಲುತ್ತಿದ್ದ ಹಣ್ಣೊಂದನ್ನು ತಿಂದ. ತುಂಬಾ ರುಚಿಯೆನಿಸಿ ಮರ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಂದು “ಯಮದೇವ, ನಾನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದ.

ಯಮ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಮತ್ತೆ ನನಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದೆಯಾ?” ಎಂದು ಯಮ ಅಬ್ಬರಿಸಿದ.

“ಹೌದೂಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಮತ್ತೆ ಮುನ್ನೂರು ವರ್ಷ ನನಗೆ ಆಯುಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟರೆ ಹೇಗೆ?” ಎಂದ ಸನ್ಯಾಸಿ.

ಈ ಬಾರಿಯೂ ಸೋತು ಯಮ ಹಿಂತಿರುಗಿದ.

ಆದರೆ ಮೂರನೆಯ ಬಾರಿ ಯಮ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು

ಕರೆದುಕೊಂಡೇ ಹೊರಟ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನರಕ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಯಮ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, “ಸನ್ಯಾಸಿ ಬಲಗಡೆಗೆ ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಮುಗಿಯಿತು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದ.

ನರಕದಿಂದ ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಶಬ್ದಗಳು ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಸನ್ಯಾಸಿ ನರಕದ ಭಾಗಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ದ್ವಾರಪಾಲಕನನ್ನು ಕೇಳಿದ:

“ಅಯ್ಯಾ ದ್ವಾರಪಾಲಕ, ಪಗಡೆಯಾಟವೆಂದರೆ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಒಂದಾಟ ಆಡೋಣ ಬರ್ತೀಯಾ?”

ದ್ವಾರಪಾಲಕ ಪಗಡೆಯಾಟದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪೀಮ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಒಪ್ಪಿದ. ಆಗ ಸನ್ಯಾಸಿಯಿಂದ: “ಅಯ್ಯಾ ನಾನು ಅಟದಲ್ಲಿ ಸೋತರೆ ನರಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಸೋತರೆ ಆರು ಜನರನ್ನು ನರಕದಿಂದ ಬಿಡಬೇಕು.”

ಆಟಗಳಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಸಿಯೇ ಪ್ರತಿಸಾರಿಯೂ ಗೆದ್ದ. ನರಕದಲ್ಲಿದ್ದ ನೂರಾರು ಜನರನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಸ್ವರ್ಗದ ದ್ವಾರಪಾಲಕನು:

“ಸನ್ಯಾಸಿ! ಸ್ವರ್ಗದೊಳಗೆ ನಿನಗೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರವೇಶ. ಉಳಿದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಾಪ್ಸು ಕಳಿಸು” ಎಂದ. ಆಗ ಸನ್ಯಾಸಿ ನುಡಿದ:

“ದ್ವಾರಪಾಲಕ, ದಯವಿಟ್ಟು ದೇವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳು. ದೇವರು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವನ ಜೊತೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಬಂದಿದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಲ್ಲ.

ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡೆ. ಈಗ ನಾನು ಕರೆದು ತಂದಿರೋರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ದೇವರು ಹುಲುಮಾನವನಿಗಿಂತ ಕೀಳಾಗೋದಿಲ್ಲವೆ?" ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ದೇವರು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಜಾಣ್ಮೆಗೆ ತಲೆದೂಗಿದ. ಅವನ ಜೊತೆ ಬಂದಿದ್ದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡ.

೧೫. ಮೈದಾಸ

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೈದಾಸನೆಂಬ ದೊರೆ ಇದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಬಂಗಾರವೆಂದರೆ ಬಹು ಆಸೆ. ರಾಜನಿಗೆ ಪುಟ್ಟ ಮಗಳೊಬ್ಬಳು ಇದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವನಿಗೆ ಅತಿಶಯ ಪ್ರೀತಿ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜ ತನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸದಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಇಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೂ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೂ ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಕಿನ್ನರ ನೊಬ್ಬ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು :

“ಮೈದಾಸ, ನೀನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕುಬೇರ!” ಎಂದ.

“ನನ್ನನ್ನು ಕುಬೇರನಿಗೆ ಏಕೆ ಹೋಲಿಸುತ್ತೀಯೆ? ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಬಂಗಾರವಿರುವ ನಾನು ಬಹು ಬಡವ!” ಎಂದ ಮೈದಾಸ.

“ನಿನ್ನಿಷ್ಟ ಏನು ಹೇಳು ಮೈದಾಸ?”

“ನಾನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಂಗಾರವಾಗುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ



ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು!” ಎಂದು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದ ಮೈದಾಸ.
 ಕಿನ್ನರನು “ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ. ನಾಳೆ ಬೆಳಗಿನಿಂದ
 ನೀನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಬಂಗಾರವಾಗ್ತದೆ” ಎಂದು ವರ
 ಕೊಟ್ಟ.

ಮೈದಾಸನ ಅನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವಿಲ್ಲವಾಯಿತು. ಅವನು ರಾತ್ರಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಾ ಕಳೆದ.

ಬೆಳೆಗಾಗುತ್ತಲೇ ಅವನು ಮೇಲೆದ್ದು ತನ್ನ ಮಂಚವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ. ಅದು ತಕ್ಷಣ ಚಿನ್ನದ ಮಂಚವಾಯಿತು. ಉದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಹೋದ; ಅಲ್ಲಿನ ಗಿಡಮರ ಹೂಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಮುಟ್ಟಿದ. ಅವೂ ಬಂಗಾರದ ಗಿಡಮರಗಳಾದುವು. ಅವನ ಮೈಮೇಲಿನ ಬಟ್ಟೆಗಳೂ ಚಿನ್ನವಾಗಿ, ಹೊರಲು ಭಾರವೆನಿಸಿತು. ಮೈದಾಸ ಇನ್ನು ತನ್ನಷ್ಟು ಐಶ್ವರ್ಯವಂತ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಹಂಭಾವ ಪಡುತ್ತಾ ಊಟದ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಉಪಹಾರ ಕೇಳಿದ.

ಉಪಾಹಾರದ ತಟ್ಟೆಯನ್ನೂ ಕೇಸರಿ ಹಾಕಿದ ಹಾಲಿನ ಲೋಟವನ್ನೂ ಸೇವಕ ತಂದಿಟ್ಟ. ಹಸಿವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಮೈದಾಸ ಬೇಗನೆ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ತುರುಕಲು ನೋಡಿದ. ಅದು ತಕ್ಷಣ ಬಂಗಾರವಾಯಿತು. ಹಾಲು ಕುಡಿಯಲು ಹೋದರೆ ಅದೂ ಬಂಗಾರವಾಯಿತು.

ಈಗ ಅವನು ಗಾಬರಿಗೊಂಡ. ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನದೆ ಊಟ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಮಗಳು 'ಅಪ್ಪಾ, ಅಪ್ಪಾ' ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಓಡಿಬಂದು ಅವನ ತೊಡೆಯೇರಿದಳು. ಮೈದಾಸ ಅವಳನ್ನು ಮುದ್ದಿಸಿದ. ತಕ್ಷಣ ಮಗು ಚಿನ್ನದ ಪ್ರತಿಮೆಯಾಯಿತು.

ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಮೈದಾಸ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಆಗ ಕಿನ್ನರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ:

“ಯಾಕೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದೀ ಮೈದಾಸ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಮೈದಾಸ ರೋಷದಿಂದ, “ಕಿನ್ನರ! ನಿನ್ನ ವರವನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೋ. ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ತಿನ್ನಲಾಗದ ಬಂಗಾರ ಇದ್ದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ?” ಎಂದ.

ಕಿನ್ನರ ನಗುತ್ತಾ “ಆಗಲಿ, ಇಕೋ ಅಭಿಮಂತ್ರಿಸಿದ ಈ ನೀರನ್ನು ಎಲ್ಲದರ ಮೇಲೂ ಚಿಮುಕಿಸು” ಎಂದ.

ಮೈದಾಸ ಆ ಜಲವನ್ನು ತಾನು ಮುಟ್ಟಿದ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೂ ಚಿಮುಕಿಸಿದ. ಆಗ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಮೊದಲಿನ ರೂಪು ತಳೆದುವು.

೧೬. ಸಿಂಹಿಗ ಮತ್ತು ಪಿಶಾಚಿಗಳು

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಿಂಹಿಗನೂ ಒಬ್ಬ ನೇಕಾರನೂ ಇದ್ದರು. ಅವರಿಗೊಮ್ಮೆ ಆ ಊರು ಬೇಸರ ಬಂದು ಪ್ರಪಂಚ ಸುತ್ತಿ ಬರಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ನೇಕಾರ ಬರಿ ಕೈಲಿ ಹೊರಟ. ಸಿಂಹಿಗ ತನ್ನ ಗಜಕಡ್ಡಿಯನ್ನೂ, ಕತ್ತರಿಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟ.

ಅವರು ಒಂದೆರಡು ದಿನ ನಡೆದರು. ನೇಕಾರನಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ನೆನಪಾಯಿತು. “ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದರಪ್ಪಾ. ನಾನು ಊರಿಗೆ ವಾಪ್ಸು



ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ, ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೊರಟೇ ಹೋದ.

ಸಿಂಪಿಗನೊಬ್ಬನೇ ಮುಂದುವರಿದ. ಕತ್ತಲಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವನು ಒಂದು ಗೊಂಡಾರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ. ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಈಗಿನ ಮುಲಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮರದ

ಮೇಲಿದ್ದರೆ ಪಾಸಿ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ದಟ್ಟವಾದ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಆ ಮರಕ್ಕೆ ಏಣಿಯೊಂದನ್ನು ಒರಗಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅನುಕೂಲವೇ ಆಯಿತು ಎಂದು ಸಿಂಪಿಗ ಏಣಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿದ. ಹತ್ತಿದ, ಹತ್ತಿದ. ಆದರೆ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಮುಗಿಯುವ ಸೂಚನೆಯೇ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಾಲು ಸೋಲುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗಟ್ಟಿ ನೆಲ ಸಿಕ್ಕಿತು. 'ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಬದುಕಿದೆ. ಇನ್ನು ಮಲಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಕೊಂಡಾಗ ಬೆಳಕಿದ್ದ ಗುಡಿಸಲೊಂದು ಕಾಣಿಸಿತು.

ಸಿಂಪಿಗನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ತಟ್ಟಿಮುಖದ, ಕೋರೆ ದಾಡೆಗಳಿದ್ದ ಪಿಶಾಚಿಯೊಂದು ಅಬ್ಬರಿಸುತ್ತಾ ಬಂತು. ಸಿಂಪಿಗನ ಎದೆ ನಡುಗಿತು. ಆದರೆ ಅವನು ಯುಕ್ತಿಗಾರ. ತಕ್ಷಣ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತರಿಯನ್ನು ರುಳಿಪಿಸುತ್ತಾ ನುಡಿದ:

“ಎಲೆ ಪಿಶಾಚಿ, ಬೇಗ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಾ, ದೇವರಿಗೆ ಚಳಿಗಾಲಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೋಟು ಹೊಲಿದುಕೊಡಬೇಕಂತೆ. ನಿನ್ನ ಚರ್ಮ ಸುಲಿದು, ಕೋಟಿನ ಅಳತೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಡತೇನೆ!”

ಪಿಶಾಚಿ ಆಕೃತಿ ದೊಡ್ಡದಾದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಸೊನ್ನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅದು ಹೆದರಿ “ಅಯ್ಯಾ ಸಿಂಪಿಗ! ನಿಂಗೆ ಒಂದು ಚೀಲ ಮತ್ತು ರತ್ನ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ದಮ್ಮಯ್ಯ, ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು. ಬೇರೆ ಪಿಶಾಚಿನ ಹುಡುಕಿಕೋ ಹೋಗು!” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗುಡಿಸಲಿನೊಳಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟು ಚೀಲವನ್ನು

ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತು ಸಿಂಪಿಗ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
'ಜೀವ ಉಳಿಯಿತಲ್ಲಾ!' ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಊರು
ಸೇರಿದ.

ಅವನ ಸಾಹಸವನ್ನು ಕೇಳಿದ ನೇಕಾರ "ಸಿಂಪಿಗ,
ಈ ಸಾರಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣ ಬಾ" ಎಂದು
ಕರೆದ.

ಸರಿ, ಇಬ್ಬರೂ ಮತ್ತೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಏಣಿ
ಹತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಹೋದರು. ಈ ಸಾರೆ ಅಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ
ಬದಲು ಮರವೊಂದಿತ್ತು. ಅದರ ಕೆಳಗೆ ಸುಮಾರು
ಇಪ್ಪತ್ತು ಪಿಶಾಚಿಗಳುಕುಳಿತು ಬೆಂಕಿ ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ
ಏನನ್ನೋ ಪರಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ
ನೇಕಾರ ಥರಥರ ನಡುಗುತ್ತಾ ಉರುಳುತ್ತಾ ಹೋಗಿ
ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಬಿದ್ದ. ಸಿಂಪಿಗ ಧೈರ್ಯ ತಂದು
ಕೊಂಡು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಕೂಗಿದ: "ಹಿಡಿ! ಹಿಡಿ
ಅವನನ್ನ. ಇಗೋ ಗಜಕಡ್ಡಿ ಕತ್ತರಿ ತಗೊಂಡು ಬಂದೆ."
ಪಿಶಾಚಿಗಳು "ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ
ಚಿಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಓಡಿಹೋದುವು.

ಸಿಂಪಿಗ ಮತ್ತು ನೇಕಾರ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿದಾಗ
ನಗನಾಣ್ಯಗಳ ಹತ್ತಾರು ಚೀಲಗಳಿದ್ದುವು. ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಊರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ನಿಧಿ ಅರಸಿಕೊಂಡು
ಹೋಗದೆ ತಮ್ಮ

೧೭. ತೋಳದ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು

ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೋಳವಿತ್ತು. ಯಾರಾದರೂ ಹೊಗಳಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊಗಳಿದವರಿಗೆ ಏನು ಸಹಾಯ ಬೇಕಾದರೂ ಅದು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ನರಿ ಎದುರು ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಹೇಳಿತು :

“ತೋಳರಾಯ, ನಿನಗೆ ಎಂಥಾ ಒಳ್ಳೇ ರೂಪವಿದೆ! ಆದರೆ ನೀನು ಬರೀ ಕಾಲಲ್ಲಿ ನಡೀತೀಯಲ್ಲಾ ಅಂತ ನನಗೆ ದುಃಖ.”

“ನನಗ್ಯಾರು ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಾರೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು ತೋಳ.

“ನಾನು ಮಾಡಿಕೊಡ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಕೇಳಿದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಡ್ಬೇಕು” ಎಂದು ನರಿ ಹೇಳಿತು. ತೋಳ “ಆಗಲಿ” ಎಂದು ಒಪ್ಪಿತು.

“ಮೊದಲಿಗೆ ಪಾದರಕ್ಷೆ ಹೊಲಿಯಲು ದಾರ ಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ದಪ್ಪಗಿನ ಒಂದು ಮೇಕೆ ತಂದ್ಬೊಡ್ಡು.”

ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಕಳೆದ ಬಳಿಕ ತೋಳ ಹಳ್ಳಿಯ ಮೇಕೆಯ ದೊಡ್ಡಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಒಂದು ಮೇಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದಿತು. ತೋಳ ಅತ್ತ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ನರಿ ಮೇಕೆಯನ್ನು ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಒಂದು ವಾರದವರೆಗೆ ಅದರ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಕೊರತೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ತೋಳ ಬಂದು :

“ನರಿಯಪ್ಪ, ನನ್ನ ಪಾದರಕ್ಷೆ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

“ಇಷ್ಟು ಬೇಗ? ಪಾದರಕ್ಷೆಗೆ ಚರ್ಮ ಬೇಕಲ್ಲ! ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕುದುರೆ ತಂದುಕೊಡು ತೋಳರಾಯಾ.”

ತೋಳ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕುದುರೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದದ್ದನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತು. ಅನಂತರ ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ನರಿ ಕುದುರೆಯ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿಂದು ತಾನು ದಪ್ಪಗಾಯಿತು.

ಆಗ ತೋಳ ಬಂದು “ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿತು.

“ಆಗ್ತಾ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಹೊಲಿಯೋಕೆ ಸೂಜಿ ಬೇಕಲ್ಲಾ! ಒಂದು ಮುಳ್ಳು ಹಂದಿನ ತಂದುಕೊಡು.”

ಮುಳ್ಳುಹಂದಿಯು ಬಂತು. ನರಿ ಅದನ್ನೂ ತಿಂದು ತೇಗಿತು.

ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಬಳಿಕ ಬಂದ ತೋಳ, “ಈ ಸಾರೆ ನನ್ನ ಪಾದರಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ತಿಂದು ಬಿಡ್ತೇನೆ!” ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿತು.

ನರಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ನಟಿಸುತ್ತಾ “ತೋಳರಾಯಾ! ನಿನ್ನ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಅವು ಜೋಪಾನವಾಗಿರಲೆಂದು ಆ ಸಣ್ಣ ಹೊಂಡದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಕಾಲನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಇಳಿಬಿಡು. ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ನಿನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಏರಿಕೊಳ್ಳುವವು.” ಎಂದಿತು.

ತೋಳ ನರಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಅದು ಹೊಂಡದಿಂದ ಹೊರಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳಿಗೂ ನಾಲ್ಕು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳಿದ್ದವು. ಅವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಭಾರ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ತೋಳಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.



ಅದು ಕೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಓಡತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ರೈತರು ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಡೆಯ ಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆ ಏಟುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದು ತೋಳ ಸರೋವರದೊಳಗೆ ಹಾರಿತು.

ಅದು ಈಜುತ್ತಾ ಆಚೆ ದಡ ಸೇರಿದಾಗ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳು ಮಾಯವಾಗಿದ್ದವು. “ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ಸೊಗಸಾದ ಬೂಟುಗಳು ಕಳೆದುಹೋದುವಲ್ಲಾ!” ಎಂದು ಹಲುಬತೊಡಗಿತು.

ಆದರೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನರಿ ತೋಳಕ್ಕೆ ಪಾದರಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸುಣ್ಣದ ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ತೋಳ ಕಾಲಿಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು ಅಷ್ಟೆ. ಆ ಬಿಳಿ ಸುಣ್ಣವೇ ನಿಜವಾದ ಬಿಳಿ ಪಾದರಕ್ಷೆಗಳೆಂದು ನಂಬಿದ ತೋಳ ಮೋಸ ಹೋಗಿತ್ತು.

೧೮. ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನನ ಅದ್ಭುತ ದೀಪ

ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ಒಬ್ಬ ಬಡ ಹುಡುಗ. ಅವನ ತಂದೆ ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ತಾಯಿಯೇ ಅವರಿವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಮಗನನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ಹುಡುಗರ ಜೊತೆಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮುದುಕನೊಬ್ಬ ಬಂದು “ಮಗೂ ನಾನು ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂದನು. ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದ. ಆ ಮುದುಕ ನಿಜವಾಗಿ ಹುಡುಗನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನೊಬ್ಬ ಮಾಂತ್ರಿಕ. ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮಂತ್ರವಾದಿ ಹೇಳಿದ:

“ನಾನು ದೂರದ ಆಫ್ರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದೀನಿ. ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರೋ ಕಾರಣ ಬಂದಿರಿ, ಅಮೂಲ್ಯ ನಿಧಿ ಇರೋ

ಗುಹೆಯೊಂದು ನಂಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅದರೊಳಗೆ ಹೋಗಿ
ಮುತ್ತು ರತ್ನ ತರೋದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನನನ್ನು ನನ್ನೊತೆ
ಕಳುಹಿಸು.”

ತಾಯಿ ಆ ಮಾತಿಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.
ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನನೂ ಮಂತ್ರವಾದಿಯೂ ಬಹು ದೂರ
ನಡೆದ ಬಳಿಕ ಬೆಟ್ಟವೊಂದು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದರ ಬಂಡೆ
ಯೊಂದನ್ನು ಸರಿಸಿದಾಗ ಸಣ್ಣ ಗುಹೆಯೊಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ
ಬಿತ್ತು. ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗ ತೂರಬಹುದಾದಷ್ಟು ಪುಟ್ಟ
ಸಂದಿಯಿತ್ತು ಆ ಗುಹೆಗೆ. ಮಂತ್ರವಾದಿ ತನ್ನ ಬೆರಳಿನಲ್ಲಿದ್ದ
ಉಂಗುರವನ್ನು ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನನ ಬೆರಳಿಗೆ ತೊಡಿಸಿ,
“ಗುಹೇಲಿ ನಿಂಗೆ ಏನೂ ಅಪಾಯವಾಗದಿರಲಿ ಅಂತ
ಇದನ್ನು ಹಾಕಿದೀನಿ. ನಿನ್ನ ಕೈಲಾಗೋಷ್ಟು ಮುತ್ತು
ರತ್ನ ತಕೊಂಡು ಬಾ. ಮೂಲೇಲಿರೋ ದೀಪಾನ ತರೋದು
ಮಾತ್ರ ಮರೀಬೇಡ” ಎಂದ.

ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ತೂರಿ ಒಳಗೆ ಹೋದ.
ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ರಾಶಿ ರಾಶಿ ವಜ್ರವೈಡೂರ್ಯಗಳಿದ್ದವು.
ತನ್ನ ಜೇಬುಗಳಲ್ಲಿ, ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಲಾಗು
ವಷ್ಟನ್ನು ಅವನು ತುಂಬಿಕೊಂಡ. ಮಂತ್ರವಾದಿಯ ಆದೇಶ
ದಂತೆ ದೀಪವನ್ನೂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡ. ಅವನು ಸಂದಿಯ ಬಳಿಗೆ
ಬಂದು “ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಾ, ನನ್ನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದುಕೋ”
ಎಂದು ಕೂಗಿದ. ಮಂತ್ರವಾದಿ “ಮೊದಲು ದೀಪಾನ
ಕೊಡು” ಎಂದ. ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರವಾದಿ

ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಗುಹೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂಡೆಯನ್ನೆಳೆದು ಹೊರಟು ಹೋದ.

ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ತನ್ನ ಅವಿವೇಕಕ್ಕಾಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತ. ಮುಂದೆನು ಗತಿ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಉಂಗುರವನ್ನು ಉಜ್ಜುತ್ತಾ ಕುಳಿತ. ಆಗ ಸರನೆ ದೊಡ್ಡ ಆಕೃತಿಯೊಂದು ಅವನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು “ಏನಪ್ಪಣೆ!” ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ಹೆದರಿ, “ನೀನ್ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆಕೃತಿ “ನಾನು ಉಂಗುರದ ಗುಲಾಮ, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆ ಏನು ಹೇಳು” ಎಂದಿತು. ಇದು ಒಳ್ಳೇ ತಮಾಷೆ ಆಯಿತಲ್ಲಾ, ಆಗಲಿ, ಇದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸೋಣ! ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ “ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂದ.

ಮರುಕ್ಷಣ ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತಳಾದ ತಾಯಿಗೆ ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ. ಅವನು ತಂದ ವಜ್ರವೈಢ್ಯಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ದೀಪವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಅವಳು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಳು.

ಮುಂದೆ ಅವರು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವಿಸಿದರು. ಹಾಗೆ ಹಲವು ವರುಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದಾಗ ತಾಯಿ, “ಆ ಹಳೇ ದೀಪ ಇಟ್ಟೊಂಡು ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಕ್ಕಿ ಇಡುತೀನಿ, ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಮಾರಬಹುದು” ಎಂದು ಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತಿಕ್ಕತೊಡಗಿದಳು.



ತಕ್ಷಣ ದೊಡ್ಡ ಆಕೃತಿಯೊಂದು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು,
 “ನಾನು ದೀಪದ ಗುಲಾಮ. ನಿಮಗೇನು ಬೇಕೋ ಕೇಳಿ,
 ತಂದುಕೊಡ್ತೇನೆ” ಎಂದಿತು.

ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನನು “ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಮಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಊಟ
ವನ್ನೂ, ಪಚ್ಚಿ, ರತ್ನಗಳೆ ಹರಿವಾಣವನ್ನೂ ತಂದ್ಬೊಡು”
ಎಂದ.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲಾ ಆವರ ಮುಂದಿದ್ದುವು.
ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ರತ್ನಗಳೆ ಹರಿವಾಣವನ್ನು ತಾಯಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟು, “ಇದನ್ನು ಊರಿನ ಸುಲ್ತಾನನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು,
'ನನ್ನ ಮಗ ರಾಜಕುಮಾರೀನ ಮದುವೆಯಾಗೋಕೆ
ಬಯಸ್ತಾನೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿ” ಎಂದ.

ಅಂಥ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಕಾಣದ ಸುಲ್ತಾನ
'ಆಗಲಿ' ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ತಾಯಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರು
ಗುತ್ತಲೇ ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ದೀಪವನ್ನು ಉಜ್ಜಿ ತನಗೊಂದು
ಅರಮನೆ ಬೇಕೆಂದ. ತಕ್ಷಣ ಅರಮನೆ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.
ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಬಟ್ಟೆಗಳು, ರಥಗಳು,
ಕುದುರೆಗಳು, ಸೇವಕರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಾ
ವುದ್ದೀನ ರಾಜಕುಮಾರನ ಉಡುಪು ತೊಟ್ಟು ಬಿಳಿಯ
ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಲ್ತಾನನ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದ.
ಅಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೂ ಅವನಿಗೂ ವಿವಾಹವಾಯಿತು.
ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ
ಇದ್ದರು.

ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿದ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು
ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನನ ಸೇವಕನೊಬ್ಬನಿಂದ, ಹಣದ ಆಸೆ
ತೋರಿಸಿ ಹಳೆಯ ಮಾಂತ್ರಿಕ ದೀಪವನ್ನು ಪಡೆದ. ಅವನು

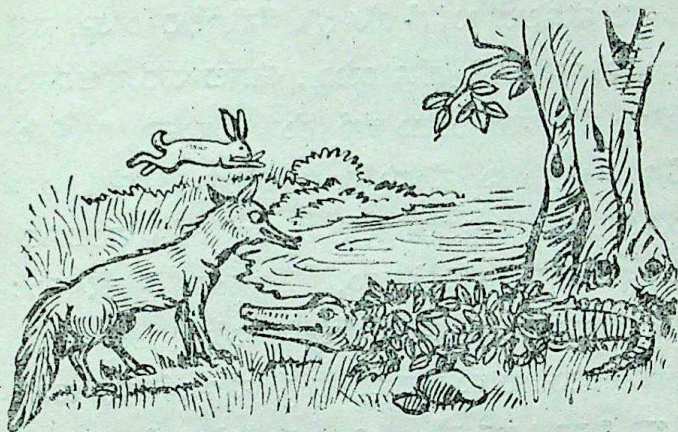
ಅದನ್ನು ಉಜ್ಜಿ “ಅರಮನೇನ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರೀನ ಆಫ್ರಿಕಾಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೋಗು” ಎಂದ. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಾವುದ್ದೀನ ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಅವನು ತಕ್ಷಣ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಉಂಗುರದ ಗುಲಾಮನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆಫ್ರಿಕಾಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೀಪವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಉಜ್ಜಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಮತ್ತು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಿದ.

ಮುಂದೆ ಅವನು ಅದ್ಭುತ ದೀಪವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಹಳ ಜೋಪಾನದಿಂದ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡ. ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಬಹುಕಾಲ ಸುಖವಾಗಿದ್ದ.

೧೯. ಮೂರ್ಖ ಮೊಸಳೆ

ಒಂದು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೊಸಳೆಯಿತ್ತು. ಅದು ಮುದಿಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬೇಟೆ ಆಡಿ ತಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅದು ನರಿಯನ್ನು ಕರೆದು, “ನರಿರಾಯಾ, ನೀನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮಂತ್ರಿ. ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ನಂಗೆ ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಪ್ರಾಣೀನ ಆಹಾರವಾಗಿ ತಂದುಕೊಡೋದು” ಎಂದಿತು. ಅಳಿದುಳಿದ ಮಾಂಸ ತನಗೆ ಸಿಗುವುದೆಂಬ ಆಶೆಯಿಂದ ನರಿ “ಆಗಲಿ” ಎಂದಿತು.

ನದೀತೀರದ ಮರಳಿನ ಮೇಲೆ ಮೊಸಳೆ ಬಿಸಲಿಗೆ ಮೈ



ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮಲಗಿತ್ತು. ನರಿ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅದರ ಎದುರಿಗೆ ಮೊಲವೊಂದು ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ನರಿ, “ಮೊಲ ರಾಯಾ, ಮೊಸಳೆ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡಬೇಕಂತೆ. ಬಾ” ಎಂದು ಕರೆಯಿತು. ಇದರಲ್ಲೇನೋ ಮೋಸವಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದ ಮೊಲ, “ಮೊಸಳೇನ ಕಂಡ್ರೆನಂಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಪ್ಪ! ನಾನು ಬರೋಲ್ಲ” ಎಂದು ದೂರದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿತು.

ಮರುದಿನ ನರಿ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಯೋಚಿಸಿತು. ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಮರವೊಂದರ ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕಾಡಿನ ಹೂಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ “ಮೊಲ ಬಂದಾಗ ನೀನು ಅಲುಗಾಡದೆ ಸತ್ತಹಾಗೆ ಮಲಕ್ಕೊಂಡಿರು. ಅದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಗಬಕ್ಕನೆ ತಿನ್ನು” ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿತು. ಮೊಸಳೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು.

ನರಿ ಮೊಲದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ಮೊಲರಾಯಾ, ನನ್ನ ರಾಜ ಮೊಸಳೆ ಸತ್ತುಹೋಯ್ತು. ಈಗಲಾದರೂ ಅದನ್ನು ಬಂದು ನೋಡು” ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿತು. ಮೊಲ ಅದನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಿ, ನರಿಯ ಜೊತೆಗೆ ತುಸು ದೂರ ಬಂದು ದೂರದಿಂದಲೇ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿತು. ಅನಂತರ ಕೇಳಿತು : “ನರಿರಾಯಾ, ನೀನು ಹೇಳೋದೆಲ್ಲ ಸರಿಯೇ! ಆದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಸತ್ತ ಮೊಸಳೆಗಳು ಬಾಲ ಅಲ್ಲಾಡಿಸ್ತಾ ಇರ್ತವೆ ಅಂತ. ಈ ಮೊಸಳೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮಲಕ್ಕೊಂಡಿದೆಯಲ್ಲಾ!” ಮೊಲ ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದೆ ತಡ, ಮೊಸಳೆ ತನ್ನ ಬಾಲವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ನಿಜಸ್ಥಿತಿ ಗೊತ್ತಾದ ಮೊಲ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಟಕಿತ್ತಿತು.

“ನಿನ್ನ ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ ನನ್ನ ಶ್ರಮವೆಲ್ಲಾ ನೀರು ಪಾಲಾಯ್ತು” ಎಂದು ನರಿ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಶಪಿಸಿತು.

೨೦. ಕೆಂಪುರಾಣಿ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಮುದ್ದಾದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೆಂಪು ಲಂಗವನ್ನೇ ತೊಡುತ್ತಿದ್ದು ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳನ್ನು “ಕೆಂಪುರಾಣಿ” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಕೆಂಪುರಾಣಿಯ ತಾಯಿ ಅವಳನ್ನು



ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು, “ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಮೈಹುಷಾರಿಲ್ವಂತೆ, ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಬರ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅಜ್ಜಿ ಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಕೆಂಪುರಾಣಿಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ. ಆದುದ ರಿಂದ ಅವಳು ‘ಹೂ’ ಎಂದಳು. ತಾಯಿ, ಅಜ್ಜಿಗೆ ಪ್ರಿಯ ವಾದ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಮಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. “ಮಗೂ ದೊಡ್ಡ ರಸ್ತೆ ಬಿಟ್ಟು ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ಹೋಗ್ಬೇಡ. ಕಾಡ್ನಲ್ಲಿ ತೋಳ ಇರುತ್ತೆ” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಕೆಂಪುರಾಣಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟಳು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಡೆಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಗುಲಾಬಿ ಹೂಗಳು ಕಂಡುಬಂದು. ಅವು ಅಜ್ಜಿಗೆ ಇಷ್ಟವೆಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳು ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಹತ್ತಾರು ಹೂಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತಳು. ಒಂದು ಗುಚ್ಚ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತೋಳವೊಂದು ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು ಹೇಳಿತು: “ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಹೂಗುಚ್ಚ.” “ಹೌದು ನಮ್ಮಜ್ಜಿಗೆ ಹುಶಾರಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಇದನ್ನು ತಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದಳು ಕೆಂಪುರಾಣಿ. “ಎಲ್ಲಿದೆ ನಿಮ್ಮಜ್ಜಿ ಮನೆ?” ಎಂದು ತೋಳ ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಕೆಂಪುರಾಣಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಂಪು ಹೆಂಚಿನ ಮನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. “ಆಗ್ಲಮ್ಮ, ಹೋಗ್ವಾ. ನಿಂಗೆ ಒಳ್ಳೆದಾಗ್ಲಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತೋಳ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಅದು ನೇರವಾಗಿ ಅಜ್ಜಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯಿತು.

“ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಅಜ್ಜಿ.

“ನಾನು ಕೆಂಪುರಾಣಿ” ಎಂದಿತು. ತೋಳ. “ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿರೋ ದಾರ ಎಳಿ, ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ” ಎಂದು ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದೊಡನೆ ತೋಳ ಒಳನುಗ್ಗಿ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಕಬಳಿಸಿತು.

ಅನಂತರ ಅಜ್ಜಿಯ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತಲೆಗೆ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಕಂಬಳಿ ಹೊದೆದು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೆಂಪುರಾಣಿ “ಅಜ್ಜೀ ಅಜ್ಜೀ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆ” ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

“ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿರೋ ದಾರ ಎಳೆ. ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ” ಎಂದಿತು ತೋಳೆ ಅಜ್ಜಿಯ ಸ್ವರವನ್ನು ಅನುಕರಿಸಿ.

ಕೆಂಪುರಾಣಿ ಒಳಗೆ ಬಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಅಜ್ಜಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿ:

“ಅಜ್ಜೀ, ನಿನ್ನ ಕಿಬ್ಬಿ ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನೀನು ಮಾತಾಡಿದ್ದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಲಿಂತ” ಎಂದಿತು ತೋಳೆ.

“ಅಜ್ಜೀ, ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ?”

“ನಿನ್ನನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡೋಕ್ಕೇಂತ.”

“ಅಜ್ಜೀ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿ ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ?”

“ನಿನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನೋಕ್ಕೇಂತ!” ಎನ್ನುತ್ತಾ ತೋಳೆ ಕೆಂಪು ರಾಣಿಯನ್ನು ನುಂಗಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಅನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಬೇಡನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಆ ಗೊರಕೆ ಕೇಳಿಸಿ, ಅಜ್ಜಿಗೆ ಮೈ ಹು ಶಾ ರಿಲ್ಲ ವೇ ನೋ ನೋಡಿ ಹೋಗೋಣ ಎಂದು ಒಳಗೆ ಬಂದ. ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ತೋಳೆವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ನಡೆದುದೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. “ನಿನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಸಹಜಿಯಿಂದ ತೋಳಿನ

ಹೊಟ್ಟೆ ಸೀಳಿದ. ಅಜ್ಜಿ ಮತ್ತು ಕಂಪುರಾಣಿ ಯಾವ ಅಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೊರಬಂದರು. ಅಜ್ಜಿ, ಮೊಮ್ಮಗ ಳನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಬೇಡನು ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲು ಗಳನ್ನು ತೋಳದ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕಿ ಹೊಲಿದು ಅದನ್ನೆತ್ತಿ ಕೊಳೆದೊಳಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟ.

೨೧. ತುಪ್ಪ ಮತ್ತು ಸುಣ್ಣ

ಹಿಂದೆ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕರನೆಂಬ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಇದ್ದನಷ್ಟೆ. ಅವನು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯೆಂದೂ ಕರುಣಾಳುವೆಂದೂ ಹೆಸರಾಗಿದ್ದ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬಹುಬೇಗ ಕೋಪ ಬರು ತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ಸಾರೆ ಊಳಿಗದವನೊಬ್ಬನಿಗೆ “ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಮಡಿಸ್ಕೊಡು” ಎಂದು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅಜ್ಜಿ ಮಾಡಿದ. ಊಳಿಗದವನು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಎಲೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ ಸುಣ್ಣ ವನ್ನು ಹಾಕಿದ. ಅದನ್ನು ತಿಂದ ಅಕ್ಕರನಿಗೆ ನಾಲಗೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಕೋಪಗೊಂಡ ಅಕ್ಕರನು :

“ಇನ್ನೊಂದ್ಸಾರೆ ಇಂಥ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹೆದರಿಸಿದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ಬಳಿಕ ಅಕ್ಕರ ಮತ್ತೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಮಡಿಸಿ ತರುವಂತೆ ಊಳಿಗದವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಈ ಬಾರಿಯೂ ಅಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಊಳಿಗದವನು ಸುಣ್ಣವನ್ನೇ ಹಾಕಿದ.

ಅಕ್ಕರನ ನಾಲಗೆ ಮತ್ತೆ ಸುಟ್ಟಿತು. ಇದರಿಂದ ಅಕ್ಕರ ಕೋಪಾವಿಷ್ಟನಾಗಿ “ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಸೇರು ಸುಣ್ಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಹೋಗು!” ಎಂದು ಊಳಿಗ ದವನಿಗೆ ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದ.



ಊಳಿಗದವ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ “ಒಂದು ಸೇರು ಸುಣ್ಣ ಕೊಡಿ” ಎಂದ.

ಅಂಗಡಿಯವನೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಬೀರಬಲನೆಂಬ

ಯುವಕ “ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಣ್ಣ ಯಾಕೆ ? ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಕೋಪ ಬರುವಂಥ ಕೆಲಸವನ್ನೇನಾದ್ರೂ ಮಾಡಿದ್ದಾ ?” ಎಂದು ಊಳಿಗದವನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ಊಳಿಗದವನು ಹೆಚ್ಚು ಸುಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಬೀರಬಲ, “ಹಾಗಾದ್ರೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಮುಂದೆ ಹೋಗೋ ಮುಂಚೆ ಒಂದು ಸೇರು ತುಪ್ಪ ಕುಡಿದು ಹೋಗು !” ಎಂದ. ಊಳಿಗದವನು “ಯಾಕೆ ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಈಗ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದಾಗಲೇ ಮಾಡು. ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ” ಎಂದನು ಬೀರಬಲ.

ಅವನ ಮಾತಿನ ಪ್ರಕಾರದಂತೆ ಊಳಿಗದವ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಸೇರು ತುಪ್ಪ ಕುಡಿದ. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಚಕ್ರವರ್ತಿ ತನ್ನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆದು, “ಇವನಿಗೆ ಒಂದು ಸೇರು ಸುಣ್ಣಾನ ತಿನ್ನಿ” ಎಂದು ಆಪ್ತನೇ ಮಾಡಿದ.

ಊಳಿಗದವನು ಸುಣ್ಣ ತಿಂದು ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ತುಪ್ಪವನ್ನೂ ಕುಡಿದಿದ್ದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ವಾಂತಿಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿದುದಕ್ಕೆ ಅವನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ. ಅವನು ಬೀರಬಲನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ “ನಿಮಗೆ ತುಂಬಾ ಧನ್ಯವಾದ. ಆದ್ರೆ ನನ್ನ ಕೆಲ್ಸ ಹೋಯ್ತು” ಎಂದ. “ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳ ಹತ್ರ ಹೋಗಿ ಕ್ಷಮಾಪಣೆ ಕೇಳ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೋದ ಬೀರಬಲ.

ಉಳಿಗದವ ಅಕ್ಕರನ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತ.

ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಅಕ್ಕರನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

“ಒಂದು ಸೇರು ಸುಣ್ಣ ತಿಂದಮೇಲೂ ನೀನು ಹ್ಯಾಗೆ ಬದುಕಿದ್ದೀಯಾ?” ಎಂದು ಅಕ್ಕರ ಕೇಳಿದ.

“ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದ್ದಾಗ ಸುಣ್ಣ ತಿನ್ನೋಕೆ ಮುಂಚೆ ತುಪ್ಪ ಕುಡಿದಿದ್ದೆ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದ ಉಳಿಗದವ.

“ಯಾರು ಆ ಸ್ನೇಹಿತ ? ಅವನ ಹೆಸರೇನು ?”

“ಅವನೈಸರು ಬೀರಬಲ.”

“ಈ ಬೀರಬಲ ಬಹಳ ಮೇಧಾವಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣ್ತಾನೆ. ಇವನನ್ನೂ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ್ರೆ ಒಳ್ಳೇದು” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಕ್ಕರ ಬೀರಬಲನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದ.

ಅಂದಿನಿಂದ ಬೀರಬಲ, ಅಕ್ಕರನ ಮೆಚ್ಚಿನ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಉಳಿದ.

೨೨. ಗಿಡುಗರಾಜ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಆಶೆಬುರುಕ ರಾಜನಿದ್ದ. ಗಿಡುಗ ರಾಜನ ಗರಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳೂ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಡಂಗೂರ ಹೊಡೆಸಿದ: “ಗಿಡುಗರಾಜನ ಗರಿ ತಂದು



ಕೊಟ್ಟೊರಿಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳ್ಳ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡ್ತೀನಿ”
ಎಂದು.

ಅನೇಕ ಯುವಕರು ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ
ಸೋತರು.

ಕಡೆಗೆ ನಹುಲನೆಂಬ ಸತ್ಯವಂತ ಗರಿಯನ್ನು ತರಲು
ಹೊರಟ.

ಅವನು ನಡೆದು ನಡೆದು ಸಂಜೆಯಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ
ಅರಮನೆಯೊಂದನ್ನು ತಲುಪಿದ. ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜ ಅವನಿಗೆ

ಕುಶಲ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ ಭೋಜನ ನೀಡಿ, ಅವನೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

“ಗಿಡುಗರಾಜನ ಹತ್ರಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದ ನಹುಲ.

“ಗಿಡುಗರಾಜನ ಹತ್ರಕ್ಕಾ? ಒಳ್ಳೇದಾಯ್ತು. ಗಿಡುಗರಾಜನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿರುತ್ತೇ ಅಂತಾರೆ. ನನ್ನ ಖಜಾನೆಯ ಬೀಗದಕ್ಕೆ ಕಳೆದೊಗಿದೆ. ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಸಾಕಾಯ್ತು. ಎಲ್ಲೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅದೆಲ್ಲಿದೆ ಅಂತ ಕೇಳೊಂಡು ಬರ್ತೀಯಾ!” ಎಂದ ರಾಜ.

“ಆಗ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೇನು?” ಎಂದ ನಹುಲ.

ಮಾರನೆಯ ದಿವಸವೆಲ್ಲಾ ನಡೆದು ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಅರಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ. ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜ ಅವನಿಗೆ ಊಟ ಕೊಟ್ಟು ಸತ್ಕರಿಸಿ, “ಹೇಗೂ ಗಿಡುಗರಾಜ ನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀಯ. ನನ್ನ ಮಗಳು ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕಾಯಿಲೆ ಮಲಗಿದಾಳೆ. ಆ ರೋಗ ವಾಸಿ ಆಗೋದು ಹೇಗೆ ಅಂತ ಕೇಳೊಂಡು ಬರ್ತೀಯಾ?” ಎಂದ.

“ಆಗ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೇನು?” ಎಂದ ನಹುಲ.

ಮರುದಿನ ಹೊರಟಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ನದಿ ಯೊಂದು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನು ದಾಟಲು ದೋಣಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ರಾಕ್ಷಸನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅವನು ನಹುಲನನ್ನು ತನ್ನ ಬೆನ್ನಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ನದಿ ದಾಟಿಸಿ, “ಯಾರು ಬಂದ್ರಾ ನಾನು ಈ ನದಿ ದಾಟಿಸ್ಪೇಕು. ನನ್ನ ಶಾಪ

ಹೋಗೋದು ಹ್ಯಾಗೆ ಕೇಳ್ಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದ ರಾಕ್ಷಸ. ಅದಕ್ಕೂ “ಹೂ” ಎಂದ ನಹುಲ.

ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಗಿಡುಗರಾಜನ ಅರಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಗಿಡುಗರಾಜನ ಹೆಂಡತಿಯಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ತಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಉದ್ದೇಶ ಹೇಳಿದ. ಅವಳಿಂದಳು: “ಗಿಡುಗರಾಜ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ತಿಂದುಬಿಡ್ತಾನೆ. ನೀನು ಹೊರಟುಹೋಗಪ್ಪ.”

ನಹುಲ ಹಟದಿಂದ ಅಲ್ಲೇ ಉಳಿದ. ಗಿಡುಗರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ ಕನಿಕರದಿಂದ:

“ನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಹಟ ಇದ್ರೆ ರಾಜನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಕೆಳಗೆ ಕೂತ್ಕೋ. ಅವನು ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಒಂದು ಗರಿನೂ ಕಿತ್ಕೋ. ಆದ್ರೆ ಅವನೆದ್ದು ನಿನ್ನನ್ನು ತಿಂದುಹಾಕಿದ್ರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಜವಾಬ್ದಾರಿಲ್ಲ!” ಎಂದಳು.

ಅಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ಗಿಡುಗರಾಜ ಬಂದ: “ಹಾ! ಮನುಷ್ಯ ರಕ್ತದ ವಾಸನೆ ಬರ್ದಿದೆ. ಎಲ್ಲಿದಾನೆ ಅವನು?” ಎಂದು ಕಿರುಚಿದ.

“ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬ ಬಂದಿದ್ದ. ಆದ್ರೆ ನೀನಿಲ್ಲಿದೀಯ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದೂಡ್ಲೆ ಹೊರಟೊದ” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

ಗಿಡುಗರಾಜ ಹೆಂಡತಿ ತಯಾರಿಸಿದ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಮಲಗಿ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಆಗ ಮಂಚದ ಕೆಳಗಿದ್ದ ನಹುಲ ಒಂದು ಗರಿ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡ. ಗಿಡುಗನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ, “ಯಾರೋ ನನ್ನ ಗರಿ ಕಿತ್ಕೊಂಡು” ಎಂದು

ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕಿದ.

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ “ಅಯ್ಯೋ ನೀವೆಲ್ಲೋ ಕನಸು ಕಾಣ್ತೀರ. ನಾನಾಗ್ಲೇ ಆ ಮುನುಷ್ಯನ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲಾ. ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಯಿದ್ದ: “ರಾಜನೊಬ್ಬನ ಖಜಾನೆ ಬೀಗದ ಕೈ ಕಳೆದ್ದೋಗಿದೆ. ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಂತೆ ಪಾಪ” ಎಂದಳು

ಗಿಡುಗರಾಜ ನಗುತ್ತಾ “ಮೂರ್ಖರು! ಬೀಗದ ಕೈ ಸೌದೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದೆ!” ಎಂದ. ಹೆಂಡತಿ ಮುಂದುವರಿ ಸಿದಳು: “ಆ ಮನುಷ್ಯ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಸಂಗತಿ ಹೇಳ್ತೆ. ರಾಜನೊಬ್ಬನ ಮಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷದಿಂದ ಕಾಯಿಲೆಯಂತೆ!”

“ಇವರಿನ್ನೂ ದೊಡ್ಡ ಮೂರ್ಖರು. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕೂದಲಿಂದ ಕಪ್ಪೆಯೊಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲ ಕೆಳಗೆ ಗೂಡು ಕಟ್ಟೊಂಡಿದೆ. ಆ ಕೂದಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ್ರೆ ರಾಜ ಕುಮಾರಿ ಹುಶಾರಾಗ್ತಾಳೆ.”

“ಆ ಮನುಷ್ಯ ನದೀ ದಾಟಿಸೋ ರಾಕ್ಷಸನ ವಿಚಾರವೂ ಹೇಳ್ತೆ. ಅವನಿಗೆ ಶಾಪವಿದ್ಯಂತೆ.”

“ನಂಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬರ್ತಾ ಇದೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾತಾಡಿಸ್ತೀಯ! ಆ ರಾಕ್ಷಸ ಪ್ರಯಾಣಿಕನೊಬ್ಬನನ್ನು ನದೀಲಿ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ್ದೆ ಶಾಪದಿಂದ ವಿಮುಕ್ತನಾಗ್ತಾನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗಿಡುಗರಾಜ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದ.

ನಹುಲ ಮೇಲೆದ್ದು ನುಸುಳಿ ಹೊರಬಂದ. ಅವನು ನಡೆಯುತ್ತಾ ಹೊರಟಾಗ ರಾಕ್ಷಸ ಸಿಕ್ಕಿದ. ನದಿ ದಾಟಿಸಿದ

ಮೇಲೆ ಅವನ ಶಾಪವಿಮುಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಕ್ಷಸ
 “ನೀನು ನಂಗೆ ತುಂಬಾ ಉಪಕಾರ ಮಾಡ್ಲೆ. ಇನ್ನೊಂದ್ಸಾರಿ
 ನದೀಲಿ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಿ ಬಾ” ಎಂದ. “ಬೇಡಪ್ಪ
 ಸದ್ಯ!” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಹುಲ ರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ
 ಮಗಳ ಕಾಯಿಲೆ ಗುಣವಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಳಿದ. ಆತ ಕೊಟ್ಟ
 ಮುತ್ತು ರತ್ನಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರಾಜ
 ನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ. ಆತನ ಖಜಾನೆಯ ಬೀಗದ ಕೈ ಸಿಕ್ಕಿದುದ
 ರಿಂದ ಅವನಿಂದ ಹೇರಳ ನಾಣ್ಯಗಳು ದೊರಕಿದುವು.

ಅವೆಲ್ಲವುಗಳೊಡನೆ ರಾಜಧಾನಿ ತಲುಪಿ ರಾಜನಿಗೆ
 ಗರಿ ಕೊಟ್ಟ. ರಾಜ ಅಸೂಯೆಯಿಂದ, “ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ
 ಕಾಸು ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಗಿಡುಗರಾಜ ಕೊಟ್ಟ” ಎಂದ ನಹುಲ.

ಆಸೆಬುರುಕ ರಾಜ ಗಿಡುಗರಾಜನನ್ನು ಹುಡುಕಿ
 ಕೊಂಡು ಹೊರಟಾಗ, ರಾಕ್ಷಸ ಅವನನ್ನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ
 ಹಾಕಿ ಶಾಪವಿಮುಕ್ತನಾದ.

ನಹುಲ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖ
 ದಿಂದಿದ್ದ.

೨೩. ಸೀತಾ ಪರಿಣಯ

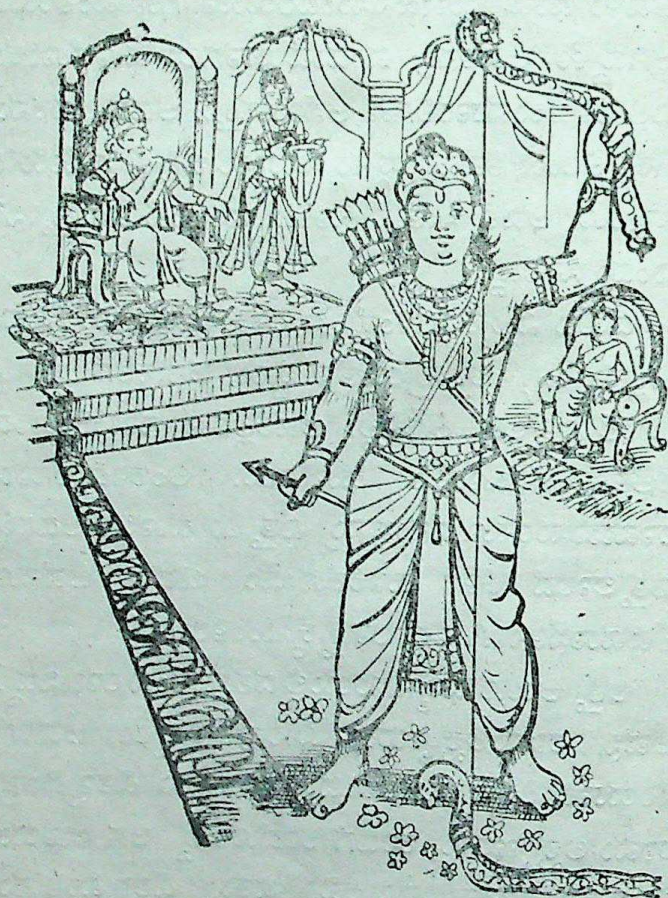
ಮಿಥಿಲಾ ನಗರಿಯಲ್ಲಿ ಜನಕನೆಂಬ ಮಹಾರಾಜ ರಾಜ್ಯ
 ಭಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಸೀತೆಯೆಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು.

ಅವಳು ಭುವನಮೋಹನಸುಂದರಿಯೂ ಗುಣವಂತೆಯೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಭೂಲೋಕದ ಎಲ್ಲ ರಾಜಕುಮಾರರಿಗೂ ಆಸೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ಜನಕನು, “ನನ್ನಲ್ಲಿರೋ ಶಿವಧನುಸ್ಸನ್ನು ಯಾರು ಬಗ್ಗಿಸಿ ಹೆದೆಯೇರಿ ಸ್ತಾರೋ ಅವರಗೆ ಸೀತೇನ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಸಾರಿದ್ದ.

ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಿಂದಲೂ ರಾಜಕುಮಾರರು ಬಂದು ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರು. ಅನೇಕರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಮೇಲೆ ಎತ್ತಲೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಲಂಕಾಧೀಶನಾದ ರಾವಣಾಸುರನೂ ಧನುಸ್ಸನ್ನು ಎತ್ತಲು ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಲಾರದೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದ. ಅವನೂ ಅವಮಾನಿತನಾಗಿ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ.

ಇತ್ತ ಅಯೋಧ್ಯಾನಗರಿಯಲ್ಲಿ ದಶರಥನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರೆಂಬ ವೀರಪುತ್ರರಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಲೆಂದು ರಾಜಗುರು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದ. ಆಗ ಸೀತೆಯ ವಿವಾಹದ ವಾರ್ತೆ ಅವರ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು “ರಾಮ, ನಾವೀಗ ಮಿಥಿಲೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ನೀನು ಶಿವಧನುಸ್ಸನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಬಲ್ಲೆ” ಎಂದ.

ಹಾಗೆ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣರೂ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೂ ಮಿಥಿಲೆಗೆ ಬಂದರು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು



“ಜನಕ ಮಹಾರಾಜ, ಇವನು ದಶರಥ ಪುತ್ರ ರಾಮ, ನಿನ್ನ ಶಿವಧನುಸ್ಸನ್ನು ತೋರು. ರಾಮನೂ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡ್ಲಿ” ಎಂದ.

ಶಿವಧನುಸ್ಸನ್ನು ಎಂಟು ಚಕ್ರದ ರಥದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು

ರಾಜಭಟರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಂದರು. ರಾಮ ತನ್ನ ಗುರುಗಳನ್ನೂ ಇಷ್ಟದೈವವನ್ನೂ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿದ. ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಶಿವಧನುಸ್ಸನ್ನು ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಮೇಲೆತ್ತಿದ. ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಬಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೆದೆಯೇರಿಸಿದ. ಧನುಸ್ಸು ಭಯಂಕರ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಾಗಿ ಮುರಿಯಿತು.

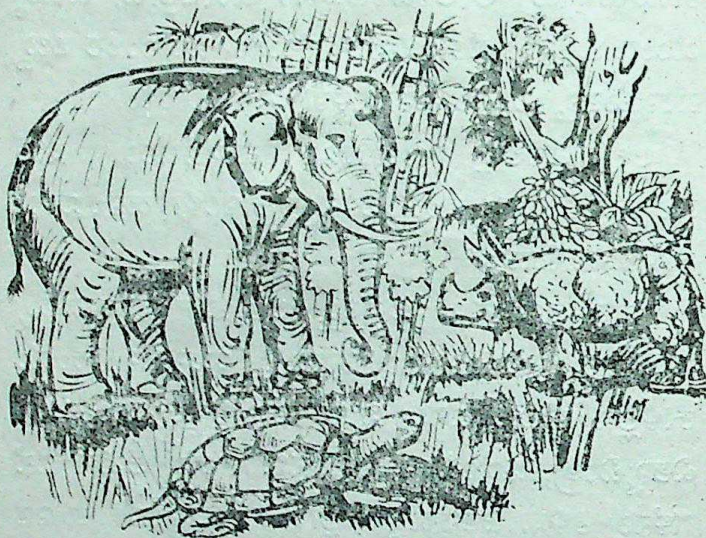
ಅಲ್ಲಿದ್ದ ವರೆಲ್ಲಾ ಜಯಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಸೀತೆ ಹೂಮಾಲೆಯನ್ನು ತಂದು ರಾಮನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿದಳು. ಆಗ ಜನಕನೆಂದ :

“ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇವತ್ತು ಅಪೂರ್ವ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದ್ದು. ವೀರಾಗ್ರಣಿ ರಾಮ! ಯಾರೂ ಕಂಡು ಕೇಳಿಲ್ಲದ ಶೌರ್ಯವನ್ನು ನೀನು ತೋರಿಸ್ತೆ. ರಾಜಗುರು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ, ದಯವಿಟ್ಟು ದಶರಥನಿಗೆ ನಮ್ಮ ಅಭಿನಂದನೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ. ಆತನನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಕರೆತರೋದಕ್ಕೆ ದೂತರನ್ನು ಕಳಿಸಿ. ಸೀತಾರಾಮರ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಭೂಲೋಕದ ರಾಜರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಹ್ವಾನಿಸೋಣ.”

ದಶರಥ ಮಹಾರಾಜ ತನ್ನ ಇತರ ಮಕ್ಕಳಾದ ಭರತ, ಶತ್ರುಘ್ನರೊಂದಿಗೆ ಮಿಥಿಲೆಗೆ ಬಂದ. ಸೀತಾ-ರಾಮರ ವಿವಾಹದ ಜೊತೆಗೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಣ-ಉರ್ಮಿಳಿಯರಿಗೂ, ಭರತ-ಮಾಂಡವಿಯರಿಗೂ, ಶತ್ರುಘ್ನ-ಶ್ರುತಕೀರ್ತಿಯರಿಗೂ ಮದುವೆ ವೈಭವದಿಂದ ನಡೆಯಿತು.

ಅಂಥ ಅದ್ಭೂತವಾದ ವಿವಾಹ ಆಮೇಲೆ ನಡೆದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಂಡವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

೨೪. ಜಾಣ ಆಮೆ



ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆನೆ ಮತ್ತು ನೀರಾನೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ
 ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತುಂಬಾ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿ
 ಇದ್ದುದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಉಟಮಾಡು
 ತ್ತಿದ್ದವು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಆಮೆಯೊಂದು ಅವರಿಬ್ಬರ
 ಜೊತೆ ಸೇರಲು ಆಸೆಯಾಗಿ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿತು.
 ಆಮೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, “ನೀವು ನೋಡೋಕೆ
 ಎಷ್ಟು ಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದೀರಿ ! ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಬ್ಯುರಿಗಿಂತ ನಾನು
 ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿವಂತನಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಆಹಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿನ್ನುವುದು

ಅಲ್ಲೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು. ಹೌದು, ಎಂದಿತು ಆನೆ. ಆಮೆ ಹೇಳಿತು : “ಅನೆ ಅನೆ, ಒಂದು ಹಗ್ಗ ತೆಗೆದೊಂಡು ಒಂದು ತುದಿನ ನೀನು ಹಿಡ್ಕೊ, ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿನ ನಾನು ಹಿಡ್ಕೊತೀನಿ. ನನ್ನನ್ನ ನೀರೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆಳೆದ್ರೆ, ನೀನು ಗೆದ್ದೆ!” ಆನೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು. ಹಗ್ಗದ ತುದಿಯನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಗರ್ವದಿಂದ ನಿಂತಿತು. ಆಮೆ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನೀರಿನೊಳಗಿಳಿಯಿತು. ಒಳಗಿದ್ದ ದಪ್ಪ ಕಲ್ಲುಬಂಡೆ ಯೊಂದಕ್ಕೆ ಸುತ್ತು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅದರ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು “ಎಳಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿತು. ಆನೆ ಎಳೆಯಿತು, ಎಳೆಯಿತು. ಹಗ್ಗ ಮುರಿಯಿತೇ ಹೊರತು ಆಮೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆಮೆ ನಗುತ್ತಾ ಹೊರ ಬಂದಿತು.

ಆನೆಗೆ ತನಗಿಂತ ಆಮೆಯೇ ಬಲಶಾಲಿ ಎಂದು ಮನ ವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ನೀರಾನೆ ಆಮೆಯತ್ತ ತಿರಸ್ಕಾರ ದಿಂದ ನೋಡಿ, “ಈಗ ನನ್ನ ಸರದಿ. ನೀನು ಈ ಸಾರಿ ನೆಲದ ಮೇಲಿರು. ನಾನು ನೀರಿಗೆ ಇಳೀತೀನಿ” ಎಂದಿತು.

ಆಮೆ ಹೊಸ ಹಗ್ಗವೊಂದನ್ನು ತಂದು ಒಂದು ತುದಿ ಯನ್ನು ನೀರಾನೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿ ಯನ್ನು ತನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಉದ್ದವಾದ ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊರವಾದ ತೆಂಗಿನ ಮಡಕೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತು ಹಾಕಿಕೊಂಡು

“ಎಳಿ ನೀರಾನೆ” ಎಂದು ಕೂಗಿತು. ನೀರಾನೆ ತನ್ನ ಬಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಎಳೆಯಿತು. ಆದರೆ ಆಮೆ ಸರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಎಳೆದು ಮೈಸೋತು ನೀರಾನೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ತನ್ನ ಮೂಗಿನಿಂದ ನೀರು ಉಗುಳುತ್ತಾ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಮೆ ಬೇಗಬೇಗನೆ ತೆಂಗಿನಮರಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಗ್ಗ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನಿಂತು ಕೇಳಿತು :

“ಈಗ್ಲಾದ್ದೂ ಒಪ್ಪಿರಾ ನಾನು ನಿಮಗಿಂತ ಬಲಶಾಲಿ ಅನ್ನೋದನ್ನ ?”

“ಹೌದು” ಎಂದವು ಮೃಗಗಳೆರಡೂ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಿ.”

“ಆಗ್ಲಿ.”

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಆನೆ, ನೀರಾನೆ ಮತ್ತು ಆಮೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸತೊಡಗಿದವು.

೨೫. ಮಹಾಕಾಳಿ

ಒಮ್ಮೆ ತೆನಾಲಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಕಾಳಿಯ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅವನ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಠೆಗಳಿಗೆ



ಮೆಚ್ಚಿ ಕಾಳಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಸಾವಿರ ತಲೆ
 ಗಳಿದ್ದುಪು. ಎರಡು ಕೈಗಳಿದ್ದುಪು. ದೇವಿ ಪಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ:
 “ಭಕ್ತ, ನಿನ್ನ ಪೂಜೆಗೆ ನಾನು ಮೆಚ್ಚಿದೆ. ನಿಗೆ ಬೇಕಾದ
 ವರ ಕೇಳೊ” ಎಂದಳು.

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ವರ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ಅವಳನ್ನು
 Sri Vidyabharathi Book Centre, Sringeri

ನೋಡಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಗಲಾರಂಭಿಸಿದ. ದೇವಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಯಿತು. ತುಸು ಕೋಪವೂ ಬಂತು.

“ಯಾಕೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಹೀಗೆ ನಗ್ತೀ? ನಿಂಗೆ ನನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ಭಯ ಭಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಕಾಳೀಮಾತೆ.

“ದೇವೀ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡ್ರೆ ನಂಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿದೆ. ಆದರೆ ಭಯ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದ್ರೆ ನೀನು ನನ್ನ ತಾಯಿ ಅಲ್ಲ? ತಾಯೀನ ಕಂಡ್ರೆ ಯಾರ್ಗೆ ಹೆದರ್ತೆ? ದಯವಿಟ್ಟು ತಪ್ಪು ತಿಳಿಬೇಡ ದೇವಿ, ನಾನು ನಕ್ಕ ಕಾರಣ ಇಷ್ಟೆ: ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರದವರಾದ ನಮಗೆ ಒಂದೇ ತಲೆ, ಒಂದೇ ಮೂಗಿದೆ. ನಮಗೆ ನೆಗಡಿ ಬಂದ್ರೆ ಅದನ್ನು ಒರೆಸೋಕೆ ಇರೋ ಎರಡು ಕೈಗಳು ಸಾಲವಲ್ಲ. ಅಂಥಾದ್ದು ಸಾವಿರ ತಲೆಗಳಿರೋ ನಿಂಗೆ ನೆಗಡಿ ಬಂದ್ರೆ ಅದು ಹ್ಯಾಗೆ ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಏಗುತ್ತೀಯೋ ಎನ್ನಿ ನಂಗೆ ನಗು ಬಂತು” ಎಂದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಳೀದೇವಿಗೂ ನಗು ಬಂತು.

“ರಾಮಕೃಷ್ಣ, ನೀನು ಒಳ್ಳೇ ಹಾಸ್ಯಗಾರ. ಇಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಒಂದು ಕೈಲಿ ಮೊಸರೂ ಇನ್ನೊಂದ್ರಲ್ಲಿ ಹಾಲೂ ಇವೆ. ಮೊಸರು ಕುಡಿದ್ರೆ ನಿಂಗೆ ಅಪಾರ ಧನಸಂಪತ್ತು ಸಿಗುತ್ತೆ. ಹಾಲು ಕುಡಿದ್ರೆ ಅಪಾರ ವಿದ್ಯಾಸಂಪತ್ತು ಲಭಿಸ್ತದೆ. ನಿನಗ್ಯಾವುದು ಬೇಕು ಹೇಳು?” ಎಂದಳು ಮಹಾಕಾಳಿ.

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ತುಸು ಯೋಚಿಸಿ, “ತಾಯೇ ಅವನ್ನಿಲ್ಲಿ ಕೊಡು, ವಿಚಾರಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಆ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಇಸಿದುಕೊಂಡು ಎರಡರಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನೂ ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟ. ದೇವಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ “ಮಹಾದೇವಿ ಎರಡೂ ರುಚಿಯಾಗಿದ್ದು. ಧನವಿದ್ದು ವಿದ್ಯೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ಎನಿಸಿ ಎರಡನ್ನೂ ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟೆ, ಕ್ಷಮಿಸ ಬೇಕು” ಎಂದು ನುಡಿದ.

ಮಹಾಕಾಳಿ ಸಂತುಷ್ಟಳಾಗಿ “ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಲು ಜಾಣ ನಾದದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿಕಟಕವಿಯಾಗು. ನಿನ್ನ ನಗೆಮಾತುಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯರ ಅವಿವೇಕತನವನ್ನು ತಿದ್ದು” ಎಂದು ವರವಿತ್ತಳು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ. ಅರಸನ ಪ್ರೀತಿಯ ಕವಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದ.

೨೬. ಮೃಗರಾಜನ ಕಾಯಿಲೆ

ಮೃಗರಾಜ ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಕಾಯಿಲೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಸುದ್ದಿ ಹಬ್ಬಿತು. ಸಾಯುತ್ತಿರುವ ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಇಲಿ, ಮೊಲ, ನವಿಲು, ಕುರಿ, ಬಾತುಕೋಳಿ, ಮೇಕೆ ಮುಂತಾದುವೆಲ್ಲಾ ಸಾಲಾಗಿ ಗವಿ ಯೊಳಗೆ ಹೋದುವು.



ಆ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕಡೆಯದಾಗಿ ನಿಂತ ನರಿ ಒಳಹೋಗಲು ಸಂದೇಹಪಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಸಿಂಹ ಗವಿಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ತೆವಳಿ ಸಣ್ಣ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿತು : “ಬಾರಯ್ಯಾ ನರಿ. ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನನ್ನ ಕಿವೀಲಿ ಒಂದೆರಡು ಒಳ್ಳೆ ಮಾತು ಹೇಳು.”

ನರಿ, “ಇವತ್ತು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಬಂದು ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬೋಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದು ವಲ್ವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

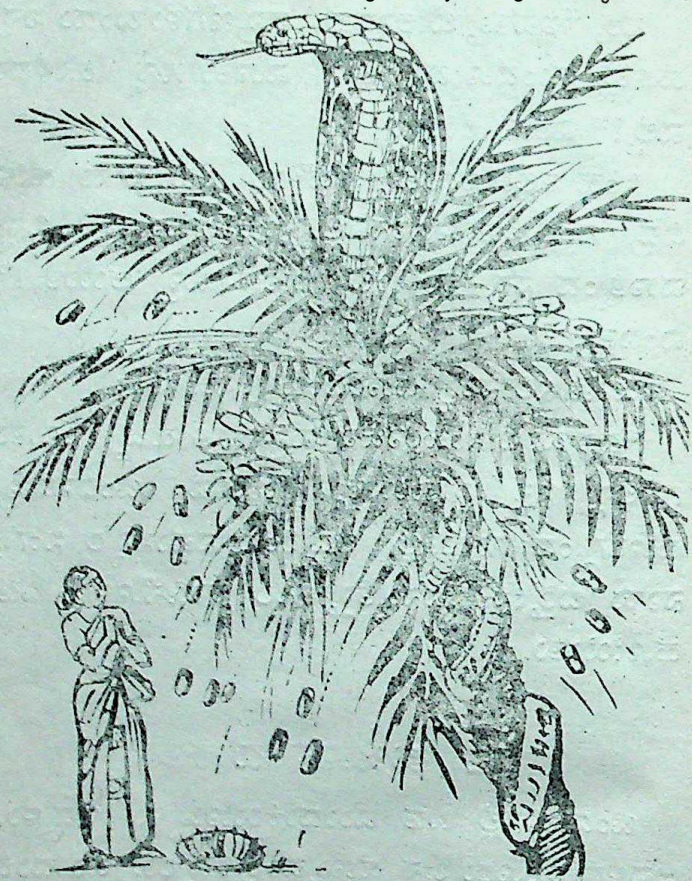
ಸಿಂಹ ತಲೆದೂಗುತ್ತಾ “ಹೌದು. ಆದ್ರೆ ನೀನು ಹೇಳಿ ದಿದ್ದೆ ನಂಗೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೊತ್ತು? ನಿನ್ನ ಮಾತ್ಸಿಂದ ನನ್ನ ಕಾಯಿಲೆ ಗುಣವಾದ್ರೂ ಆಯಿತೇ!” ಎಂದಿತು.

ಜಾಣ ನರಿ ನಕ್ಕು ದೂರದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿತು:

“ಧನ್ಯವಾದ ಸಿಂಹರಾಜಾ, ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹೆಜ್ಜೆ ಗುರುತು ಗಳೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಗುಹೆಯತ್ತ ಹೋಗಿವೆ. ಒಂದಾದ್ರೂ ಹೊರಗ್ಗಿಂದ ಗುರುತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರ ನಿಂಗೆ, ನಾನು ಬರ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನರಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿ ಹೋಯಿತು.

೨೭. ಖರ್ಜೂರದ ಕತೆ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಬಡ ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬಳು ಇದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಮೂರು ಜನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಮುದುಕಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಊರ ಹೊರಗಿನ ಖರ್ಜೂರದ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದ ಖರ್ಜೂರಗಳನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವಳು ಮರದ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಖರ್ಜೂರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಕಳ್ಳರು ಅದನ್ನು



ಕದ್ದಿರುವರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಸಂಶಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವಳು ಅವಳು : “ಯಾರು ನನ್ನ ಖಜೂರ ಕದ್ದರೋ ಅವರು ಹಾಳಾಗಿಹೋಗ್ಲಿ.”

ಆಗ ಮರದ ಮೇಲಿಂದ ಬುಸುಗುಟ್ಟುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಮುದುಕಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಳು. ಅಲ್ಲೊಂದು ದೊಡ್ಡ

ಹಾವು ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಅವಳು ಹೆದರಿ “ಕ್ಷಮಿಸು ಹಾವೇ, ಖರ್ಜೂರ ತಕೊಂಡೋನು ನೀನೊಂತ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ? ಒಂದು ಖರ್ಜೂರ ಕೆಳಗ್ಗಾಕು. ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮಗಳ್ಳೆ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು.

ಆಗ ಟಪ್ಪೆಂದು ಒಂದು ಖರ್ಜೂರ ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಮುದುಕಿ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು “ಎಲ್ಲಿ? ಇನ್ನೊಂದು ಖರ್ಜೂರ ಹಾಕು. ನನ್ನ ಎರಡ್ಡೇ ಮಗಳ್ಳೆ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಗೆ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು. ಆಗ ಎರಡು ಖರ್ಜೂರ ಗಳು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುವು. ಮುದುಕಿಗೆ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಅವಳು ಅವನ್ನೂ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಈ ಹಾವಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡೋದು ಬಹು ಸುಲಭ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ, “ಎಲ್ಲಿ? ಇನ್ನಷ್ಟು ಖರ್ಜೂರ ಹಾಕು. ನನ್ನ ಕಿರೀ ಮಗಳ್ಳನ್ನೂ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು.

ಒಡನೆಯೇ ಇಡೀ ಮರ ಕುಲುಕಾಡಿ ನೂರಾರು ಖರ್ಜೂರಗಳು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುವು. ಮುದುಕಿ ಅಬೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬೇಗಬೇಗನೆ ತನ್ನ ಗುಡಿಸಲಿನತ್ತ ನಡೆದಳು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊರೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದು ಕೇಳಿತು: “ಮುದುಕಿ, ಅಷ್ಟೊಂದು ಖರ್ಜೂರ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ನಿಂಗೆ?” ಮುದುಕಿ ಒಂದು ಖರ್ಜೂರವನ್ನು ತೊರೆಯೊಳಗೆ ಎಸೆದು, “ತೊರೆ, ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಹಾವು ಬಂದು, ಮುದುಕಿಗೆ ಈ ಕಡೆ ಹೋದಾ ಅಂತ ಕೇಳಿದರೆ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನು”

ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೋದಳು. ದಾರಿಯಲ್ಲೊಂದು ಹುಲ್ಲು ಮೇಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಸು, “ಮುದುಕಿ, ಅಷ್ಟೊಂದು ಖರ್ಜೂರ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ನಿಗೆ?” ಎಂದಿತು. ಮುದುಕಿ ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಖರ್ಜೂರ ತುರುಕಿ, “ಹಸುವೇ, ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಹಾವು ಬಂದು, ಮುದುಕಿ ಈ ಕಡೆ ಹೋದ್ದಾ ಅಂತ ಕೇಳಿ ದರೆ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನು” ಎಂದಳು. ಹಸು “ಆಗಲಿ” ಎಂದಿತು. ಮುಂದೆ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಸಿಕ್ಕಿದ. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲೂ ಒಂದು ಖರ್ಜೂರವನ್ನಿಟ್ಟು ಮುದುಕಿ, “ಹಾವು ಬಂದು ಮುದುಕಿ ಈ ಕಡೆ ಹೋದ್ದಾ ಅಂತ ಕೇಳಿದರೆ ಇಲ್ಲಾ ಅನ್ನು” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಳು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವಳ ಗುಡಿಸಲು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಹಾವಿ ನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಆಯಾಸದಿಂದ ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು.

ಇತ್ತ ಹಾವು ಮುದುಕಿಯ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟಿತು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತೊರೆಯ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಖರ್ಜೂರ ವನ್ನು ನೋಡಿ ಅದು ತೊರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿತು: “ನಿನ್ನ ನೀರಿ ನ್ನೇಲೆ ಖರ್ಜೂರಾನ ನಾನು ನೋಡಿದೀನಿ. ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದೆ, ನಿನ್ನ ನುಂಗಿಬಿಟ್ಟೇನು! ಹೇಳು ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬ ಈ ಕಡೆ ಹೋದ್ದಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬುಸುಗುಟ್ಟಿತು. ತೊರೆ ಹೆದರಿ “ಹೌದು” ಎಂದಿತು.

ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಹಸು ಖರ್ಜೂರವನ್ನು ಜಗಿ ಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿತ್ತು. ಖರ್ಜೂರದ ರಸ ಅದರ ಕಟವಾಯಿ

ಗಲೆಲ್ಲಿ ಸೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಹಾವು “ನಿಜ ಹೇಳು ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬು ಈ ಕಡೆ ಹೋದ್ದಾ ? ನಿನ್ನ ಕಟಪಾಯಿಲಿ ಖರ್ಜೂರದ ರಸ ಸೋರಿತ್ತೋದು ನಂಗೆ ಕಾಣುತ್ತೆ” ಎಂದು ಬುಸುಗುಟ್ಟಿತು. ಹಸು ಬೆದರಿ “ಹೌದು” ಎಂದಿತು. ಹಾವು ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಆಗ ಹುಡುಗ ಖರ್ಜೂರವನ್ನು ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಚ್ಚುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದ. “ಖರ್ಜೂರ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ನಿಂತಿರೋ ಹುಡುಗ, ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬು ಈ ಕಡೆ ಹೋದ್ದಾ ನಿಜ ಹೇಳು. ಇಲ್ಲಿದ್ದೇ ನೀನು ಬದುಕಿ ಉಳಿಯೊಲ್ಲ” ಎಂದು ಹಾವು ಬುಸು ಗುಟ್ಟಿತು. ಹುಡುಗ ಭಯದಿಂದ ಮುದುಕಿಯ ಮನೆ ತೋರಿಸಿದ. ಹಾವು ಮುದುಕಿಯ ಮನೆಯೊಳಗೆ ನುಸುಳಿ ಅಕ್ಕಿಯ ಡಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿತು.

ಮುದುಕಿ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಅನ್ನ ಮಾಡಲೆಂದು ಅಕ್ಕಿಯ ಡಬ್ಬಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಿದಳು. ಒಡನೆಯೆ ಹಾವು ಅವಳ ಮೈಸುತ್ತಲೂ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಇನ್ನು ತನಗೆ ಉಳಿಗಾಲ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೆದರಿ “ಹಾವೇ, ಹಾವೇ! ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮಗಳ್ಳೆ ಮದ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಡ್ತೀನಿ, ನನ್ನ ಬಿಡು” ಎಂದಳು. ಹಾವು ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಮುದುಕಿ ದೊಡ್ಡ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದು “ನಾನು ಉಳಿಬೇಕಾದ್ರೆ ನೀನು ಹಾವನ್ನು ಮದುವೆ ಆಗ್ಬೇಕು” ಎಂದಳು. ಮಗಳು “ಛೂ. ನಾನು ಹಾವನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗೊಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಎರಡನೆಯ ವಳು “ಅಸಹ್ಯ! ಅದನ್ನಾರು ಮದುವೆಯಾಗ್ತಾರೆ!” ಎಂದಳು.

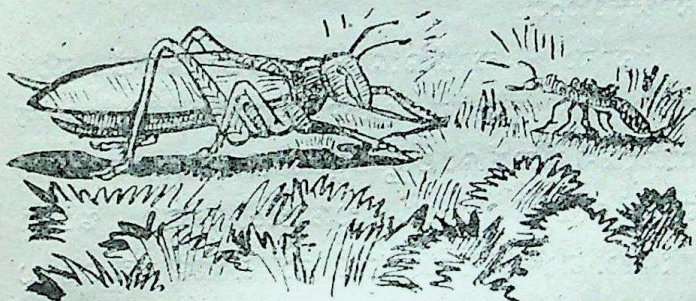
ಕಿರಿಯವಳು “ಅಮ್ಮ, ನಿನ್ನನ್ನ ಉಳಿಸೋದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹಾವನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗ್ತೀನಿ” ಎಂದಳು.

ಮುದುಕಿ ಕಿರಿಯವಳಿಗೂ ಹಾವಿಗೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದಳು. ಕಿರಿಯ ಹುಡುಗಿ ಹಾವನ್ನು ಪ್ರೀತಿ ಭಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಪೋಷಿಸಿದಳು. ಅಕ್ಕಂದಿರ ಹೀನಾಯದ ಮಾತು ಅವಳಿಗೆ ಬೇಸರ ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಗುನಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಿರಿಯವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಇದರಲ್ಲೇನೋ ಗುಟ್ಟು ಇರಬೇಕೆಂದು ಮುದುಕಿ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಕಿರಿಯವಳ ಕೊಠಡಿಯ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದಳು.

ಅವಳು ನೋಡುನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಹಾವಿನ ಬುಟ್ಟಿ ಯಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರನೊಬ್ಬ ಮೇಲೆದ್ದು ಬಂದ. ಅವನು ಕಿರಿಯವಳ ಬಳಿಸಾರಿ ಅವಳ ಕೈಹಿಡಿದ. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮುದುಕಿ ಸರಕ್ಕನೆ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಹಾವಿನ ಚರ್ಮವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ಹಾವಿನ ರಾಜಕುಮಾರ ಮನುಷ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದ. ತಂಗಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ರೂಪ ವಂತ ಗಂಡನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಕ್ಕಂದಿರು ಅಸೂಯೆಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ತಂಗಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರ ಬೇರೆ ಮನೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಿದರು.

೨೮. ಇರುವೆ ಮತ್ತು ಹಸಿರು ಮಿಡತೆ

ಆಗ ಬೇಸಗೆ ಕಾಲ. ಸೂರ್ಯ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಗಿಡಮರಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಬಣ್ಣದ ಹೂಗಳು ಅರಳಿದ್ದುವು. ಹಸಿರು ಮಿಡತೆ ಒಂದು ಗಿಡದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದುಕ್ಕೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು.



ಆಗ ಕಾಳು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಇರುವೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಸಿರು ಮಿಡತೆ ಹೇಳಿತು: “ಹವೆ ಇಷ್ಟು ಸೊಗಸಾಗಿರೋವಾಗ ಯಾಕೆ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತೀ ಇರುವೆ? ಬಾ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸೋಣ!”

ಇರುವೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ “ನಾನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಮಿಡತೆ. ಮಳೆಗಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಆಹಾರ ಕೂಡಿದ್ದೇಕು” ಎಂದಿತು.

ಮಿಡತೆ ಇರುವೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ನಕ್ಕಿತು.

ಬೇಸಗೆ ಕಳೆದು ಮಳೆಗಾಲ ಕಾಲಿರಿಸಿತು. ಮಿಡತೆಗೆ

ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರೂ ಆಹಾರ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಉಪವಾಸದಿಂದ ಕಂಗೆಟ್ಟ ಮಿಡತೆ ಇರುವೆಯ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, “ಇರುವೆಯಾ, ನೀನು ಆಹಾರ ಕೂಡಿಟ್ಟಿದೀಯಲ್ಲ, ನನಗಿಷ್ಟು ಕೊಡ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು.

“ಬೇಸಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಕೂಡಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ನೀನು ಏನು ಮಾಡ್ತಿದ್ದೆ?” ಎಂದು ಇರುವೆ ಕೇಳಿತು.

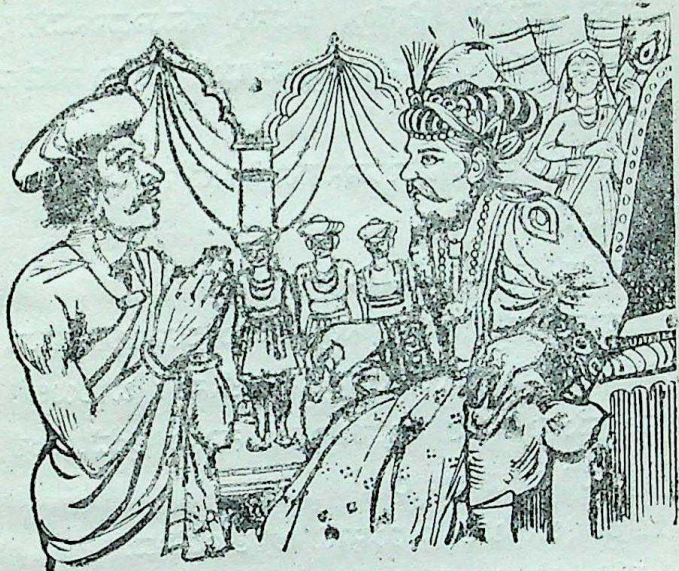
“ಅಟವಾಡೋದರಲ್ಲೇ ಕಾಲ ಕಳೆದೆ” ಎಂದಿತು ಮಿಡತೆ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ.

“ನಾನು ಅಟವಾಡೋದರಲ್ಲೇ ಕಾಲ ಕಳೆದಿದ್ದೆ, ಮಳೆ ಗಾಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವೂ ಆಹಾರ ಇರತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾಳಿನ ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದೋರಿಗೆ ನಾನು ಸಹಾಯ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ಇರುವೆ ಹೇಳಿತು. ಮಳೆ ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು. ಮಿಡತೆ ಸಪ್ಪೆಮುಖ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನಡುಗುತ್ತಾ ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು.

೨೯. ಮಗುವಾದ ಬೀರಬಲ

ಬೀರಬಲನು ದಿಲ್ಲಿಯ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅಕ್ಕರನ ಮಂತ್ರಿ.

ಒಂದು ದಿನ ಅಕ್ಕರನು ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಬೀರಬಲ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. “ಬೀರಬಲನನ್ನು ಕರೆದು ತನ್ನಿ” ಎಂದು ಅಕ್ಕರ ಭಟ್ಟಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ.



ಬೀರಬಲನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ ಭಟರು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು “ಬರ್ತೀನಿ ಎಂದರು ಮಹಾಪ್ರಭೂ” ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿ ಕೊಂಡರು.

ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಳೆಯಿತು. ಆದರೂ ಬೀರಬಲ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಕ್ಕರ ಪುನಃ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದ. ‘ಬರ್ತೀನಿ’ ಎಂದು ಬೀರಬಲ ಉತ್ತರ ಕಳುಹಿಸಿದ. ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಳೆಯಿತು. ಬೀರಬಲನ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಕ್ಕರ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ಮತ್ತೆ ಭಟರನ್ನು ಕಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ ಬೀರಬಲನ ಆಗಮನ ಆಯಿತು.

“ಯಾಕಿಷ್ಟು ತಡಮಾಡಿದೆ ಬೀರಬಲ ?” ಎಂದು ಅಕ್ಕರ ಕೋಪದಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದ.

“ನನ್ನ ಮಗು ಅಲ್ಲಿತ್ತು, ಅದನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಬರೋಕೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯ್ತು ಪ್ರಭು” ಎಂದು ನುಡಿದ ಬೀರಬಲ.

“ಮಗುವನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸೋದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವೇ?”

“ಹೌದು ಮಹಾಪ್ರಭೂ.”

“ನಾನಾಗಿದ್ದರೆ ಮಗುವನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದ್ದೆ. ಬೇಕಾದರೆ ತೋರಿಸಲೇನು? ಬೀರಬಲ! ನೀನು ಮಗುವಿನಂತೆ ಅಭಿನಯಿಸು. ನಾನು ತಂದೆಯಂತೆ ನಟಿಸ್ತೇನೆ” ಎಂದ ಅಕ್ಕರ.

ತಕ್ಷಣ ಬೀರಬಲ ಉರುಳಾಡಿ ಅಳತೊಡಗಿದ.

“ಯಾಕೆ ಮಗು ಅಲ್ಲಿದ್ದೀ? ನಿನಗೇನು ಬೇಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಅಕ್ಕರ.

“ನನಗೆ ಕಬ್ಬು ಬೇಕು ಅಪ್ಪ.”

ಅಕ್ಕರ ಕಬ್ಬು ತರಿಸಿದ. ಆದರೆ ಬೀರಬಲನ ಅಳು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ.

“ಕಬ್ಬಿನ ಸಿಪ್ಪೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಪ್ಪ.”

ಭಟರಿಗೆ ಅಜ್ಜೆ ಮಾಡಿ ಕಬ್ಬಿನ ಸಿಪ್ಪೆ ತೆಗೆಸಿದ ಅಕ್ಕರ.

“ಇನ್ನಾದರೂ ಸುಮ್ಮನಿರು ಮಗು” ಎಂದ.

“ಊಹೂ ನನಗೆ ಕಬ್ಬನ್ನು ಹೋಳು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಪ್ಪ.”

“ಆಗಲಿ, ಅದಕ್ಕೇನು?”

ಅಕ್ಕರನ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಭಟರು ಕಬ್ಬನ್ನು ತುಂಡು ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಬೀರಬಲ ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ ಮತ್ತೆ ಅಳತೊಡಗಿದ.

ಅಕ್ಕರನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದು “ಮತ್ಯಾಕೆ ಅಲ್ಲಿಯೋ ಮಗನೇ?” ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

“ತುಂಡು ಮಾಡಿದ ಕಬ್ಬನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೂಡಿಸು ಅಪ್ಪ.”

“ತುಂಡು ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಮಾಡೋಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ? ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲೇನು?”

“ನೀನು ಒಂದು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅಳೋದು ನಿಲ್ಲಿಸೋದಿಲ್ಲ!” ಎಂದ ಬೀರಬಲ.

ಅಕ್ಕರನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕೋಪ ಬಂದು ಬೀರಬಲನ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆದ. ಬೀರಬಲನ ಅಳು ಮತ್ತೂ ಜಾಸ್ತಿ ಆಯಿತು. ಆಗ ಅಕ್ಕರ:

“ನಿನ್ನ ದಮ್ಮಯ್ಯ! ಅಳೋದು ನಿಲ್ಲಿಸಪ್ಪ. ನಾನು ಸೋತೆ ಅಂತ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದೆನೇ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸೋದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಷ್ಟ ಅಂತ ಇವತ್ತು ನನಗೆ ತಿಳಿತು” ಎಂದು ನುಡಿದ.

೩೦. ವೈಶಾಲಿನಿ

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ವೈಶಾಲಿನಿ ಎಂಬ ಸುಂದರಿಯಾದ ಹೆಂಡತಿಯಿದ್ದಳು. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೆ

ಒಂದು ವರ್ಷದ ಪುಟ್ಟ ಮಗುವೊಂದಿತ್ತು. ಒಂದು ಸಾರೆ ರಾಜ ರಾಜಕಾರಣನಿಮಿತ್ತ ಸಮುದ್ರದಾಚೆಯಿರುವ ಪರ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಬಂತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗುವುದು ಆರು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಆಗುತ್ತದೆಂದು, ಅಷ್ಟು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ದವಸಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಟ್ಟು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದ: “ನಾನು ಪಾಪು ಬರುವವರೆಗೂ ಅರಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಡ. ನಮಗೆ ಆಗದಿರೋರು ಯಾರಾದ್ರೂ ಕೇಡು ಬಗ್ಗಿದಾರು!”

ರಾಜ ಅತ್ತೆಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟಕೂಡಲೇ ವೈಶಾಲಿನಿಯ ಇಬ್ಬರು ಅಕ್ಕಂದಿರು ಜೊತೆಯಾಗಿ ಕೂಡಿ, ಸಮಾಲೋಚನೆ ನಡೆಸಿದರು. ವೈಶಾಲಿನಿಯನ್ನು ಸಾಯಿಸಿದರೆ ರಾಜ ತಮಗೇ ದಕ್ಕುವನೆಂದು ಅವರು ಬಗ್ಗಿದರು. ಹಾಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದು “ವೈಶಾಲಿನಿ, ಅಂಗಡೀಬೀದಿಗೆ ಸೀರೆ ತರೋಕೆ ಹೋಗ್ಗೀವಿ, ಬರ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ವೈಶಾಲಿನಿ, “ಬೇಡಮ್ಮ, ನಮ್ಮ ಮನೆ ತುಂಬಾ ಸೀರೆಗಳಿವೆ. ನೀವು ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ!” ಎಂದಳು.

ಮರುದಿನ ಮತ್ತೆ ಅಕ್ಕಂದಿರು ಬಂದು “ವಿಹಾರಕ್ಕೆಂತ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗ್ಗೀವಿ ಬರ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ವೈಶಾಲಿನಿ, “ಇಲ್ಲಮ್ಮ, ಮಗು ಹೆದರ್ಕ್ಕೊಂಡಿತು!” ಎಂದು ಮರುನುಡಿದಳು. ಮೂರನೆಯ ದಿವಸ ಅಕ್ಕಂದಿರು ಅವಳನ್ನು ಕರೆಯದೆಯೇ ಹೊರಟರು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ವೈಶಾಲಿನಿ ಕೂಗಿ ಕೇಳಿದಳು: “ಅಕ್ಕ, ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ಗಿದ್ದೀರ?”



“ನಾಪು ಸಮುದ್ರತೀರಕ್ಕೆ ಉಯ್ಯಾಲೆ ಆಡೋಕೆ ಹೋಗ್ತಿ
ದೀವಿ” ಎಂದು ಅಕ್ಕಂದಿರು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು. ಪೈಶಾಲಿನಿ
“ತಡೀರಿ ನಾನೂ ಬರ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಗುವನ್ನು
ಬಗಲಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡವರನ್ನು ಕೆಳಗಿದ್ದವರು ನೂಕುತ್ತಿದ್ದರು. ವೈಶಾಲಿನಿಯ ಸರದಿ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅಕ್ಕಂದಿರು ಅವಳನ್ನೂ ಮಗುವನ್ನೂ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಜೋರಾಗಿ ನೂಕಿದರು. ಆ ರಭಸಕ್ಕೆ ವೈಶಾಲಿನಿಯೂ ಮಗುವೂ ಸಮುದ್ರದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಅವಳು ಸತ್ತಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅಕ್ಕಂದಿರು ಅರಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.

ವೈಶಾಲಿನಿಯೂ ಮಗುವೂ ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೊಕ್ಕರೆಯೊಂದು ಓಡಿಬಂದು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ತನ್ನ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ಕಾಡಿನ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ವೈಶಾಲಿನಿಯೂ ಮಗುವೂ ಬದುಕಿದರು. ಕೊಕ್ಕರೆಯ ಮನೆಯಾದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವರೂ ವಾಸಿಸಿದರು.

ಹಾಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯಿತು. ರಾಜ ಪ್ರವಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೊಕ್ಕರೆಯ ದ್ವೀಪದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ. ಆಗ ವೈಶಾಲಿನಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ಮಗುವನ್ನು ಮಲಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಹಾಡು ರಾಜನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ವೈಶಾಲಿನಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದಳೆಂದು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಹಡಗನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಈಜುತ್ತಾ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಹೊರಟ. ಆಗಂತುಕನನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಕ್ಕರೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಎರಗಲು ಬಂತು. ರಾಜ ತನ್ನ ಕಠಾರಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೇನು ಇರಿಯಬೇಕು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೈಶಾಲಿನಿ ಓಡಿಬಂದು “ಬೇಡ! ಬೇಡ!” ಎಂದು

ಕಿರಿಚಿದಳು. ಆಗ ರಾಜನು ವೈಶಾಲಿನಿಯ ಗಂಡನೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಕ್ಕರೆಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ರಾಜ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಮಗುವನ್ನೂ ಬಿಗಿದಟ್ಟಿದ.

ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನ ಬಲೆ ಬೀಸಿ ಸಾವಿರಾರು ಮೀನುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ರಾಜ ಅವನ್ನು ಕೊಕ್ಕರೆಗೆ ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ.

ತಾನಿಲ್ಲದಾಗ ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ವೈಶಾಲಿನಿಯ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ಹಡಗು ಊರು ಮುಟ್ಟುವ ಮುನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರನ್ನೂ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದ.

ರಾಜನನ್ನಿರಿದುಗೊಳ್ಳಲು ಬಂದ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಸಂಭ್ರಮ ಹೇಳತೀರದು. “ಭಾವ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಕಾಲು ಜಾರಿ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋದಳು. ನೀವೇನೂ ಬೇಸರ ಮಾಡಿಕೊಬೇಡಿ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊತೇವೆ” ಎಂದರು.

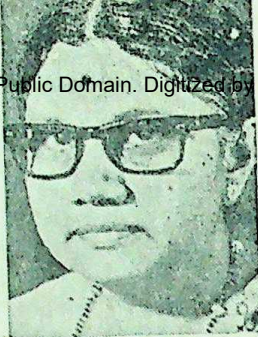
ರಾಜ ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಹಡಗಿನಿಂದ ತಾನು ತಂದ ವಜ್ರವೈಷ್ಣೋರ್ಯ ಪತ್ತಲಗಳ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಇಳಿಸುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ. ಒಂದೊಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಳಗೆ ಬಂದಾಗಲೂ ‘ಅದು ಇನ್ನು ತಮ್ಮದೇ’ ಎನ್ನುವಂತೆ ಅಕ್ಕಂದಿರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಡೆಗೆ ಭಾರವಾದ ದೊಡ್ಡ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಇಳಿಸುವಾಗ ರಾಜನೆಂದ: “ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯವಾದ ಉಡು

ಗೊರೆಯಿದೆ. ತೆರೆದು ನೋಡಿ.” ಅಕ್ಕಂದಿರು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಅರಮನೆಗೆ ಓಡಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸುವುದೇ ತಡ ಅವಸರವಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದರು.

ಏನಾಶ್ಚರ್ಯ! ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ವೈಶಾಲಿನಿಯೂ ಮಗುವೂ ಹೊರಬಂದರು! ಅಕ್ಕಂದಿರ ಮುಖ ಕಬ್ಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ರಾಜ, “ನಿಮ್ಮ ಮೋಸಕ್ಕೆ ಇದು ತಕ್ಕ ಪ್ರತೀಕಾರ! ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀವು ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಡಿ. ಹೊರಟುಹೋಗಿ!” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ.

ಅನಂತರ ರಾಜನೂ ವೈಶಾಲಿನಿಯೂ ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

CC-O. In Public Domain. Digitized by eGangotri



ಅನುಪಮಾ ನಿರಂಜನ ಅವರ ಕೃತಿಗಳು

ಕಾದಂಬರಿ

ಅನಂತಗೀತ

ಸಂಕೋಲೆಯೊಳಗಿಂದ

ಶ್ವೇತಾಂಬರಿ

ನೂಲು ನೆಯ್ದ ಚಿತ್ರ

ಹಿಮದ ಹೂ, ಸ್ನೇಹಪಲ್ಲವಿ

ಹೃದಯವಲ್ಲಭ

ಆಕಾಶಗಂಗೆ

ಸಸ್ಯಶ್ಯಾಮಲಾ

ಖುಣ

ಮೂಡಣ ಪಡುವಣ

ಚಿತ್ರಮೋಹನ

ಕಣವೆಗೆ ಬಂತು ಬೇಸಗೆ

ಪರೀಕ್ಷೆ, ನಟಿ

ಮಾಧವಿ

ಎಳೆ, ಸೇವೆ

ಕೊಳೆಚಿ ಕೊಂಪೆಯ ದಾನಿಗಳು

ಘೋಷ, ಮುಕ್ತಿಚಿತ್ರ

ಆಳ, ಮೂಲಮುಖಿ, ದಿಟ್ಟಿ

ಕಥಾಸಂಕಲನ

ಕಣ್ಣಿಣ

ರೂಪಾಯಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ

ನೀರಿಗೆ ನೈದಿಲ ಶೃಂಗಾರ

ವಿಳು ಸುತ್ತಿನ ಮಲ್ಲಿಗೆ

ಗಿರಿಧಾಮ, ಒಡಲು, ಪುಷ್ಪಕ

ಒಂದು ಗಿಣಿಯ ಕಥೆ

ಆತ್ಮಕಥನ

ನೆನಪು : ಸಿಹಿ-ಕಹಿ

ಬರಹಗಾರ್ತಿಯ ಬದುಕು

ಶಿಶು ಸಾಹಿತ್ಯ

ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕಥೆ

ವೈದ್ಯಕೀಯ

ಕಂಪಮ್ನನ ಮಗು

ಆರೋಗ್ಯ ದರ್ಶನ

ತಾಯಿ-ಮಗು, ಕೇಳು ಕಿತೋರಿ

ಪ್ರೀತ್ವಾಸ್ಥ್ಯಸಂಹಿತೆ

ಆರೋಗ್ಯಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಯಾಮ

ಶಿಶುವೈದ್ಯ ದೀಪಿಕೆ

ಆಹಾರದಿಂದ ಆರೋಗ್ಯ

ಒತ್ತಡದ ಬೇನೆಗಳು

ಪ್ರವಾಸ ಕಥನ

ಸ್ನೇಹಯಾತ್ರೆ

ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಯೂರೋ ಅಮೆರಿಕ

ವನಿತಾವಾಣಿ

ಶುಭಕಾಮನೆ, ಮಾನಿ

ದಾಂಪತ್ಯಕಲೆ-ವಿಜ್ಞಾನ

ದಾಂಪತ್ಯ ದೀಪಿಕೆ

ವಧುವಿಗೆ ಕಿವಿಮಾತು